

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5To/9/2018
Identifikačné číslo spisu: 9515100159
Dátum vydania rozhodnutia: 17.10.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Hatala
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:9515100159.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Hatalu a členov JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci proti obžalovanému K.. M. V. a spol. pre pokračovací trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 4 písm. a/, b/, ods. 5 zákona č. 140/1961 Zb. a iné, na verejnom zasadnutí konanom 17. októbra 2019 v Bratislave prejednal odvolanie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica z 2. mája 2018, sp. zn. BB-3T/26/2015, a takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. b/, c/, ods. 3 Tr. por. zrušuje sa napadnutý rozsudok u obžalovaných K.. M. V., K. H. N., K. U. R., K. T. C. a K. U. A. v rozsahu bodov ÚZ B 1 - 2, ÚRS A 5.2 a 7.2, ÚRS B 4 - 5 a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. sa vec v tomto rozsahu vracia Špecializovanému trestnému súdu, pracovisko Banská Bystrica, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

II. Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky u obžalovanej T.. R. V. zamieta.

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd, pracovisko Banská Bystrica (ďalej len „špecializovaný súd“) rozsudkom z 2. mája 2018, sp. zn. BB-3T/26/2015, podľa § 285 písm. b/ Tr. por. oslobodil spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor“) z 10. júla 2015, sp. zn. VII/1 Gv 4/14/1000-98 (zv. 31, č. l. 6276), obžalovaného 1/ K.. M. V. pre skutky, ktoré boli v prípadoch ÚZ A 1) - 3) a B 1) - 2) právne kvalifikované ako pokračovací trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 4 písm. a/, b/, ods. 5 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon (ďalej len „Tr. zák.“) a v prípadoch ÚRS A 1) - 9) a B 1) - 5) ako pokračovací trestný čin úverového podvodu spolupáchatelstvom podľa § 250a ods. 2, ods. 5 Tr. zák. v spojení s § 9 ods. 2 Tr. zák., obžalovanú 2/ K.. H. N. pre skutky, ktoré boli v prípadoch ÚZ A 1) - 3) právne kvalifikované ako pokračovací trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 4 písm. a/, b/, ods. 5 Tr. zák. a v prípadoch ÚRS A 1) - 9) a B 1) - 5) ako pokračovací trestný čin úverového podvodu spolupáchatelstvom podľa § 250a ods. 2, ods. 5 Tr. zák. v spojení s § 9 ods. 2 Tr. zák., obžalovaného 3/ Ing. U. R. pre skutky, ktoré boli v prípadoch

ÚZ A 1) - 4) a B 1) - 2) právne kvalifikované ako pokračovací trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 4 písm. a/, b/, ods. 5 Tr. zák. a v prípadoch ÚRS A 1), 4) a 7) ako pokračovací trestný čin úverového podvodu spolupáchateľstvom podľa § 250a ods. 2, ods. 5 Tr. zák. v spojení s § 9 ods. 2 Tr. zák., obžalovaného 4/ K. T. C. pre skutky, ktoré boli v prípadoch ÚZ A 4) a B 1) - 2) právne kvalifikované ako pokračovací trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 4 písm. a/, b/, ods. 5 Tr. zák., obžalovaného 5/ K. U. A. pre skutky, ktoré boli v prípadoch ÚZ A 1) - 3) a B 2) právne kvalifikované ako pokračovací trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 4 písm. b/, ods. 5 Tr. zák. a obžalovanú 6/ T. R. V. pre skutky, ktoré boli v prípadoch ÚZ v bode A 1) - 3) právne kvalifikované ako pokračovací trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 4 písm. b/, ods. 5 Tr. zák. na skutkovom základe, že

ÚZ (úložky a zmenky)

Obžalovaní 1/ - 6/

v období rokov 1998 - 2001 v Prahe alebo v Bratislave ako členovia organizovanej skupiny, v rámci dosiahnutého funkčného a pracovného postavenia, ktoré zastávali jednotlivito, a niektorí aj súčasne v spoločnostiach Devín Banka, a. s., so sídlom v Bratislave, Františkánske nám. 8 (ďalej aj ako „Devín Banka“ alebo „DB“) a APIS, a. s., so sídlom v Turčianskych Tepliciach, Robotnícka 841 (ďalej aj ako „APIS“),

a síce K. M. V. v DB zastával v období od 4. septembra 1998 do 14. marca 2001 funkciu I. podpredsedu predstavenstva, v spoločnosti E. bol do 20. januára 1998 a od 26. apríla 2001 predsedom predstavenstva, K. U. R. v H. bol v období od 4. septembra 1998 do 14. marca 2001 vo funkcii člena predstavenstva a od 15. marca 2001 vo funkcii podpredsedu predstavenstva, K. H. N. v H. zastávala v období od 4. septembra 1998 do 14. marca 2001 funkciu podpredsedu predstavenstva a v E. sa od 11. júna 2001 stala členkou predstavenstva, K. T. C. v H. v období od 4. septembra 1998 do 14. marca 2001 ako podpredseda predstavenstva a od 15. marca 2001 ako predseda predstavenstva a súčasne v spoločnosti E. do 26. januára 1998 bol členom predstavenstva, K. U. A. pôsobil v E. v období od 27. januára 1998 do 10. júna 2001 ako člen predstavenstva a od 11. júna 2001 ako podpredseda predstavenstva, ktorého funkcia zanikla 17. januára 2003 a PhDr. R. V. v E. v období od 21. januára 1998 do 25. apríla 2001 vo funkcii predsedu predstavenstva,

K. M. V. po predchádzajúcej vzájomnej dohode spolu K. H. N., K. U. R. a K. T. C., ako vlastníci akcií vo firme APIS, ktorá bola v tom čase majoritným vlastníkom menovanej banky v podiele cca 20 %, v úmysle zmocniť sa finančných prostriedkov z Devín Banky ich predisponovaním na účet firmy APIS cez účty v Devín Banke a v J&T Banke a s vedomím, že obchodnej spoločnosti APIS pre hrozbu prekročenia povolennej jej úverovej angažovanosti ako osoby s osobitným vzťahom k banke nemožno poskytnúť úver z Devín Banky, založili organizovanú skupinu a po rozdelení si úloh vykonávaných v rámci svojich pracovných náplní na podklade svojich kompetencií z ich pracovných pozícií tak, že vnútri H. F. K. M. V. zastával pracovnú pozíciu generálneho riaditeľa od 1. februára 1998 do 31. januára 2001, K. T. C. od 16. júna 1999 bol poverený na vzťahy s Národnou bankou Slovenska (ďalej ako „NBS“) a od 1. februára 2001 ako generálny riaditeľ, K. H. N. zastávala funkciu vedúcej úverového oddelenia s podpisovým právom na prevodné príkazy, od 1. júna 1997 ako zástupca GR pre ekonomické a finančné záležitosti, K. U. R. ako vedúci oddelenia pre finančný trh, od 1. júna 1997 zástupca GR pre obchodné záležitosti, od 16. júna 1999 poverený uzatvárať obchody so zahraničnými bankami a od 15. marca 2001 na pozícii námestníka generálneho riaditeľa,

realizovali spoločne s U. A. a T. R. V., ktorí ako zodpovední zástupcovia firmy APIS deklarovali pohyby finančných prostriedkov vo forme pôžičiek menovanej firme, pri nakladaní s ich bankovými účtami v Devín Banke v mene ďalších spriaznených dolu menovaných firiem plánovitú a koordinovanú činnosť odčerpania finančných prostriedkov Devín Banky v prospech iných osôb, na základe úložkového vkladu v mene Devín Banky v J&T Banke, a. s., so sídlom v Prahe, Pobřežní 3 (ďalej aj ako „J&T Banka“), ku ktorému umelo vytvorili záväzky voči J&T Banke, založené na vystavení a prevádzaní vlastných zmeniek, splatných v dobe na jeden rok, a v mene rozličných obchodných spoločností napojených na firmu APIS vykonávaním na bankových účtoch určitých obchodných spoločností nimi

riadených a vedených v Devín Banke s kódom banky 4800 v rámci vnútrobankového systému ako aj na vonkajšom LORO účte J&T Banky s disponovaním na základe písomného príkazu klienta a na NOSTRO účtoch Devín Banky v J&T Banke a v Slovenskej sporiteľni (ďalej len „SLSP“), a to buď priamo alebo pokynovaním svojich podriadených - zamestnancov Devín Banky,

a takto odčerpané finančné prostriedky na účty s názvom J&T Banka a APIS boli použité pre neoprávnené obohatenie iných osôb a reťazovité splatenie istiny a úrokov splatných úložiek, keďže tieto bankové obchody boli v deň ich splatnosti buď prolongované alebo splatené ďalšou úložkou, pričom úložky slúžili pre nadmiernu úverovú angažovanosť firmy APIS, a K. M. V., K. U. R., K. H. N. a Ing. T. C. ako členovia predstavenstva a súčasne zodpovední zamestnanci Devín Banky tak konali v rozpore s ustanovením § 194 ods. 5 Obchodného zákonníka v znení účinnom do 31. decembra 2001 (ďalej len „Obch. zák.“), ako aj v rozpore s ustanovením § 11a ods. 1 (platným od 11. októbra 1999), § 12, § 13 zákona č. 21/1992 o bankách platného do 31. decembra 2001 (ďalej len „zákon č. 21/1992 Zb.“), a to takým spôsobom, že

s využitím svojho vplyvu na obchodné spoločnosti a osoby, zodpovedné konať za ne,

Y. V., spol. s r.o., so sídlom od 15. januára 1999 v Zlatých Moravciach, Robotnícka 4, konateľ do XX. R. XXXX Ing. H.J. (ďalej aj ako „Y. V.“),
U. Y., s.r.o., so sídlom do 19. decembra 2000 Mošovce, Partizánska 36, konateľ do XX. septembra XXXX Ing. H. (ďalej aj ako „U. Y.“),
L. X., a.s., so sídlom do 18. júla 2001 v Martine, Schmidtova 4, predseda predstavenstva K. do XX. októbra XXXX (ďalej aj ako „L. X.“),
X.-X., s.r.o., so sídlom v Trenčíne, Klementisova 665/8, konateľ do X. júla XXXX K. (ďalej aj ako „X.-X.“),
L., s.r.o., so sídlom od 25. novembra 1999 v Novej Dubnici, Sady Cyrila a Metoda 21, konateľ do XX. júla XXXX K. (ďalej aj ako „L.“),

odčerpali z Devín Banky finančné prostriedky prostredníctvom úložiek v J&T Banke a následným prevodom peňažných prostriedkov z nich zmenkovými obchodmi vyššie uvedeným slovenským firmám, ktoré ich previedli ako peňažné pôžičky na účet firmy APIS, a to tak, že

A. Obžalovaní 1/ - 6/

1)

1.1 dňa 10. decembra 1998 s miestom v Prahe Ing. U. R., poverený Ing. M. V. a Ing. H. N. podpísali s J&T Bankou, zastúpenou Ing. T. M. „Smlouvu o vkladu“ a k nej aj dodatok č.1, na základe ktorej Devín Banku zaviazali zložiť vklad v J&T Banke vo výške 350 000 000 Kč na dobu jedného roka s úrokom 14% p. a. na účet č. XXXXXX-XXXXXXXXXX/XXXX v mene CZK, ktorý bol zúčtovaný prevodom uvedenej sumy z NOSTRO účtu Devín Banky evidovaného pod č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX a vedeného v SLSP, ako LORO účet v mene CZK č. XXXXXX-XXXXXXXXXX/XXXX, pričom telexový príkaz zo dňa 14. decembra 1998 na jeho realizáciu však v skutočnosti nebol vykonaný,

1.2 dňa 11. decembra 1998 v Prahe Ing. U. R., poverený Ing. M. V. a Ing. H. N. podpísali s J&T Bankou, zastúpenou Ing. T. M. „Smlouvu o nákupe směnky“, na základe ktorej Devín Banku, pravdepodobne za účelom vyrovnania zúčtovaného aktíva v podobe úložkového vkladu, zaviazali odkúpiť tri zmenky vystavené spoločnosťou Weber Investment, s.r.o., (ďalej ako „Weber“) na rad J&T Banky Praha, splatné na videnie, ako akceptované cudzie zmenky, 11. decembra 1998 pod č. XXX-XX v sume 74 405 796 Kč spoločnosťou Via Magna, 14. decembra 1998 pod č. XXX-XX v sume 137 797 102 Kč spoločnosťou Montas Klima a 11. decembra 1998 pod č. XXX-XX v sume 137 797 102 Kč spoločnosťou Slovenská energetika, v celkovej kúpnej cene 350 000 000 Kč navýšenej o 15 % odo dňa akceptácie splatnej do troch dní od podpisu preberacieho protokolu, pri dohodnutom vyplatení zálohy dvakrát po 1 750 000 Kč, pričom zmenky boli vydané na základe jednotlivých „Smlouvy o emisii cizí směnky“ z 10. decembra 1998, podľa ktorých je zmenka opatrená výstavcom aj akceptantom a výstavca sa zaviazal platiť na účet akceptanta v Devín Banke po prevzatí zmenky pre remitenta, a na

podklade toho dňa 14. decembra 1998 boli z účtu vedeného v DB č. XXXXXX-XXXXXXXXXXXX/XXXX s názvom J&T Securities II, po pripísaní finančných prostriedkov od Devín Banky uvedenou úlozkou na pokyn J&T Banky (ÚZ A 1.1), tieto jednotlivo prevedené na účty obchodných spoločností s r.o. Via Magna č. XXXXXX-XXXXXXXXXXXX/XXXX v sume 74 405 796 Kč, Montas Klima č. XXXXXX-XXXXXXXXXXXX/XXXX v sume 137 797 102 Kč a Slovenská energetika č. XXXXXX-XXXXXXXXXXXX/XXXX v sume 137 797 102 Kč, a to na základe pokynu konateľa spoločnosti Weber zo 14. decembra 1998,

1.3 s dátumom dňa 14. decembra 1998 a s miestom Turčianske Teplice uzavreli PhDr. R. V. a K. U. A. ako štatutárni zástupcovia spoločnosti APIS samostatné zmluvy s uvedenými obchodnými spoločnosťami Montas Klima, Slovenská energetika a Via Magna, zastúpenými ich konateľmi na strane veriteľa, Zmluvy o poskytnutí finančných prostriedkov s dobou splatnosti 10. decembra 1999, v zmysle ktorých boli dňa 15. decembra 1998 jednotlivo finančné prostriedky obdržané z účtu J&T Securities II v celkovej sume 349 882 898 Kč na základe prevodných príkazov menovaných veriteľských spoločností z 15. decembra 1998 prevedené na účet spoločnosti APIS č. XXXXXX-XXXXXXXXXXXX/XXXX, ktoré boli v čase od 15. decembra 1998 do 29. decembra 1998 v úhrnnej sume 349 884 115,44 Kč ďalej poukázané na účty vedené v Devín Banke, a síce pre spoločnosť APIS na bežný účet pod č. XXXXXX-XXXXXXXXXXXX v celkovej sume 208 270 000 Kč na základe prevodných príkazov podpísaných Ing. U. A. a pre írsku spoločnosť NEMBOR Ltd., ktorá v skutočnosti neexistovala, na viaceré účty v rôznych menách vedené pre JSC ELEKTRONIKA BANK, Moskva pod hlavným účtom s číslom XXXXXX rozličné sumy v úhrnnej výške 141 614 115,44 Kč,

2)

2.1 dňa 10. decembra 1999 podpísali zástupcovia Devín Banky Ing. H. N. a Ing. U. R., poverení Ing. M. V. so zástupcom J&T Banka Ing. T. M. dodatok č. 2 k „Smlouvě o vkladu“ zo dňa 10. decembra 1998 (ÚZ A 1.1), predmetom ktorého bolo predĺženie trvania vkladu na dobu do 14. decembra 2000 a zníženie výšky vkladu na sumu 340 000 000 Kč o sumu 10 000 000 Kč, ktorá bola pripísaná z účtu J&T Banky XXXXXX/XXXX ako istina vkladu na LORO účet Devín Banky v J&T Banke pod č. XXXXXX/XXXX, spolu s pripísaním z uvedeného účtu aj úroku z vkladu 49 000 000 Kč a z ďalšieho účtu J&T Banky sumy 3 500 000 Kč ako vrátenie zálohy pri odkupovaní vyššie uvedených troch cudzích zmeniek firmy Weber Devín Bankou od J&T Banky (ÚZ A 1.2),

2.2 s dátumom dňa 14. decembra 1999 a miestom v Prahe Ing. U. R., poverení Ing. M. V. a Ing. H. N. za Devín Banku podpísali s J&T Bankou, zastúpenou Ing. T. M., „Smlouvu o úplatném převodu cenných papíru“, ktorou Devín Banku zaviazali odkúpiť tri zmenky vystavené s dátumom 14. decembra 1999 v Prahe na rad J&T Banky, splatné na videnie, a to v sume 120 000 000 Kč spoločnosťou Eko-Elektro, v sume 120 000 000 Kč spoločnosťou Montas Klima a v sume 100 000 000 Kč spoločnosťou Stavum, v kúpnej cene spolu 340 000 000 Kč, navýšenej o 12 % odo dňa vystavenia do zaplataenia kúpnej ceny, ktoré dohodli vykonať dvomi zálohami v sumách po 1 700 000 Kč a zvyšok 336 600 000 Kč spolu s úrokmi do odovzdania zmeniek, ako protipohľadávku k prolonogvanému vkladu (ÚZ A 2.1), pretože kúpna cena mohla byť aj započítaná jednostranne voči ktorejkoľvek pohľadávke nadobúdateľa voči prevodcovi, na základe čoho dňa 14. decembra 1999 boli na LORO účet Devín Banky v J&T Banke pod č. XXXXXX/XXXX pripísané z rozličných viacerých účtov J&T Banky, zúčtovaných na jej LORO účte v Devín Banke pod č. XXXXXX-XXXXXXXXXXXX/XXXX, finančné prostriedky vo výške 120 000 000 Kč ako MONTAS - nákup zmenky, 100 000 000 Kč ako STAVUM nákup zmenky, 120 000 000 Kč ako Eko-Elektro nákup zmenky, hoci takéto identické sumy boli dňa 14. decembra 1999 zo strany J&T Banka z jej LORO účtu v Devín Banke č. XXXXXX-XXXXXXXXXXXX/XXXX po tom, čo boli na ten účet prijaté platby zjavne ako úhrady za iné zmenky (ÚZ A 1.2), prevádzané na účty Montas Klima č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX/XXXX, Stavum č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX/XXXX a Eko-Elektro č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX/XXXX uvedené sumy, ktoré boli však hneď spiatočne prevedené na uvedený účet J&T Banky,

2.3 dňa 14. decembra 1999 boli ku dňu splatnosti vyššie spomenutých peňažných pôžičiek (ÚZ A 1.3) na základe prevodných príkazov podpísaných Ing. U. A. zo dňa 14. decembra 1999 z účtu spoločnosti

APIS č. XXXXXX-XXXXXXXXXX/XXXX, hoci na ňom nebol dostatočný zdroj peňažných prostriedkov, pri priebežnom pripisovaní na uvedený účet peňažných prostriedkov z iných účtov firiem Montas Klima, Eko-Elektro a Stavum vedených v DB, poukázané peňažné čiastky v prospech účtov vedených v DB na spoločnosti Montas Klima pod č. XXXXXX-XXXXXXXXXX v sume 158 466 467,30 Kč, Vía Magna pod č. XXXXXX-XXXXXXXXXX v sume 85 566 665,40 Kč, Slovenská Energetika pod č. XXXXXX-XXXXXXXXXX v sume 158 466 467,30 Kč a tieto sumy, každá v dvoch platbách ako istina a úrok, boli jednotlivito z uvedených účtov prevedené ešte toho istého dňa 14. decembra 1999 v zmysle príkazov na úhradu v prospech účtu J&T Banky č. XXXXXXXXXXXX/XXXX, evidovaného ako LORO účet J&T Banky v DB pod č. XXXXXX-XXXXXXXXXX/XXXX, odkiaľ boli tieto platby v ten istý deň vrátené na účty menovaných platiteľov, od ktorých tieto prostriedky v celkovej výške 402 500 000 Kč boli v ten istý deň telexom poukázané na LORO účet J&T Banky vedený v DB pod číslom XXXXXX-XXXXXXXXXX v uvedených sumách zjavne ako splatenie akceptovaných vyššie uvedených zmeniek výstavcu Weber firmami Montas Klima, Slovenská Energetika a Vía Magna, predložených im na preplatenie J&T Bankou, zastúpenou Ing. T. M. dňa 10. decembra 1999 v Turčianskych Tepliciach, pričom 14. decembra 1999 prevzal zmenku akceptovanú Slovenskou energetikou Ing. U. R.,

2.4 dňa 14. decembra 1999 a s miestom Turčianske Teplice uzavreli PhDr. R. V. a Ing. U. A. ako štatutárni zástupcovia spoločnosti APIS samostatné zmluvy s uvedenými obchodnými spoločnosťami Montas Klima, Stavum, Eko-Elektro, zastúpenými ich konateľmi na strane veriteľa Zmluvy o poskytnutí finančných prostriedkov s dobou splatnosti 14. decembra 2000, v zmysle ktorých boli dňa 14. decembra 1999 finančné prostriedky v celkovej sume 340 000 000 Kč poukazované uvedenými firmami na účet APIS XXXXXX-XXXXXXXXXX/XXXX obdržané z účtu J&T Banka v DB pod č. XXXXXX-XXXXXXXXXX/XXXX na základe vlastných zmeniek vystavených v Prahe 14. decembra 1999 na rad J&T Banky, splatných na videnie s úrokom 12 % p. a., a síce jednotlivito firmami Montas Klima na zmenečnú sumu 120 000 000 Kč na účet Montas Klima pod č. XXXXXX-XXXXXXXXXX, Stavum 100 000 000 Kč na účet Stavum pod č. XXXXXX-XXXXXXXXXX, a Eko-Elektro 120 000 000 Kč na účet Eko-Elektro pod č. XXXXXX-XXXXXXXXXX,

2.5 dňa 14. decembra 1999 z LORO účtu Devín Banky v J&T Banke číslo XXXXXXXXXXXX/XXXX, hoci v tom čase na ňom nebol evidovaný žiadny aktívny zostatok, boli na pokyn Ing. H. N. a Ing. U. R. v prospech účtu J&T Banky číslo XXXXXXXXXXXX/XXXX poukázané finančné prostriedky vo výške 85 566 665 Kč ako úhrada za spoločnosť Vía Magna, vo výške 158 466 667 Kč ako úhrada za spoločnosť Montas Klima, a vo výške 158 466 667 Kč ako úhrada za spoločnosť Slovenská Energetika, ktorých sumy v celkovej výške 402 500 000 Kč sú totožné so sumou 350 000 000 Kč navýšenou o 15 % ako kúpna cena za tri zmenky na základe vyššie uvedenej zmluvy zo 14. decembra 1998, hoci boli toho istého dňa poukázané rovnaké sumy ako vyplatenie predmetných zmeniek z účtov menovaných zmenečných akceptantov na účet uvedeného zmenečného veriteľa J&T Banky po predložení predmetných akceptovaných zmeniek (ÚZ A 2.3),

3)

3.1 s dátumom 13. decembra 2000 s miestom v Bratislave Ing. U. R., poverený Ing. M. V. a Ing. H. N. za Devín Banku podpísali s J&T Bankou, zastúpenou Ing. T. M. Dohodu o zrušení „Smlouvy o úplatném převodu cenných papírů ze dne 14.12.1999" (ÚZ A 2.2) s uvedením dôvodu, že nadobúdateľ stratil záujem o uvedené zmenky, pričom vznikla povinnosť prevodcu vrátiť nadobúdateľovi časť kúpnej ceny vyplatenú ako peňažnú zálohu v celkovej výške 3 400 000 Kč a nadobúdateľovi (DB) zaplatiť odplatu za zrušenie uvedenej zmluvy druhej zmluvnej strane 3 400 000 Kč na jej účet, čo sa zrealizovalo dňa 23. januára 2001 platbou uvedenej sumy z účtu DB č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX/XXXX na účet J&T Banky číslo XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX/XXXX,

3.2 s dátumom 14. decembra 2000 a miestom v Bratislave podpísali Ing. H. N. a Ing. U. R., poverený Ing. M. V. za Devín Banku s J&T Banka Praha, v zastúpení Ing. T. M. ďalšiu „Smlouvu o vkladu", v ktorej Devín Banku zaviazali najneskôr do dňa uzavretia tejto zmluvy zložiť vklad v J&T Banka vo výške 340 000 000 Kč s ročným úrokom 7,5 %, a to bezhotovostným prevodom peňažných prostriedkov na

účet vedený v J&T Banka č. XXXXXXXXXXXX/XXXX na dobu do 14. decembra 2001, zúčtovaním na ťarchu NOSTRO účtu DB v Národnej banke Slovenska pod číslom XXXXXX-XXXXXXXXXX, pričom dňa 14. decembra 2000 boli na LORO účet Devín Banky v J&T Banke č. XXXXXXXXXXXX/XXXX prevedené z účtu J&T Banky XXXXXXXXXXXX/XXXX sumy 340 000 000 Kč ako splátka vkladu, suma 37 400 000 Kč splátka úroku z vkladu, a z ďalšieho účtu suma 3 400 000 Kč ako vrátenie zálohy na kúpnu cenu zmeniek, a v uvedeného LORO účtu Devín Banky boli poukázané na iné účty J&T Banky sumy 40 800 000 Kč ako Slovenská energetika - splátka kúpnej ceny za zmenky a 340 000 000 Kč ako vklad u J&T Banky,

3.3 s dátumom dňa 14. decembra 2000 s miestom v Bratislave podpísali Ing. U. R., poverený Ing. M. V. a Ing. H. N. za Devín Banku

- ako nadobúdateľa s J&T Bankou, v zastúpení Ing. T. M. za prevodcu „Smlouvu o úplatném převodu cenných papírů“, ktorou sa J&T Banka mala zaviazat' previesť za kúpnu cenu 340 000 000 Kč s úrokom 7,5 % ročne na Devín Banku cenné papiere, a to vlastnú zmenku spoločnosti Slovenská Energetika z 13. decembra 2000 na rad J&T Banka na zmenečnú sumu 170 000 000 Kč a vlastnú zmenku spoločnosti Montas Klima zo dňa 13. decembra 2000 znejúcu na rad Slovenská energetika na zmenečnú sumu 170 000 000 Kč prevedenú dňa 14. decembra 2000 rubopisom na rad J&T Banky, s tým, že k prevodu dôjde rubopisom a odovzdaním zmeniek, pri ktorom je nadobúdateľ povinný zaplatiť uvedenú kúpnu cenu s úrokmi 7,5 % ročne,

- ako záložcu s J&T Bankou, v zastúpení Ing. T. M. ako záložným veriteľom „Smlouvu o zřízení zástavního práva k peňazím uloženým u J&T Banka Praha“, predmetom ktorej bolo zabezpečenie pohľadávky zo zmenky Slovenskej energetiky zo 14. decembra 2000 na rad J&T Banky na sumu 170 000 000 Kč z peňažných prostriedkov vyplývajúcich z vkladu Devín Banky na základe „Smlouvy o vkladu“ zo 14. decembra 2000 a vinkulácia tohto vkladu v prospech J&T Banky,

- plnú moc v českom jazyku JUDr. H. V., nar. X. júla XXXX, bytom F., Ul. L. X, občanovi S., aby zastupoval Devín Banku vo veci obchodu medzi Devín Banka a J&T Banka, predovšetkým aby prevzal uvedené dve zmenky, vystavené každá na zmenečnú sumu 170 000 000 Kč a aby v prípade, že taká situácia nastane, za Devín Banku prijal prejav vôle J&T Banka smerujúci k započítaniu ktorejkoľvek pohľadávky J&T Banka voči Devín Banke oproti pohľadávke Devín Banky voči J&T Banke vyplývajúcej zo „Smlouvy o vkladu“ uzavretej dňa 14. decembra 2000,

- "Příkaz k převodu devízových prostředků" v sume 40 800 000 Kč, realizovaný 14. decembra 2000, z účtu Devín Banky vedený v J&T Banke číslo XXXXXXXXXXXX/XXXX v prospech účtu J&T Banky číslo XXXXXXXXXXXX/XXXX s údajom Slovenská energetika - splátka kúpnej ceny za zmenky namiesto firmy Slovenská energetika, ktorá v zmysle „Smlouvy o úplatnému převodu cenných papírů“ podpísanej s dátumom 13. decembra 2000 a s miestom v Bratislave mala zaplatiť J&T Banke Praha ako predávajúcemu kúpnu cenu v celkovej výške 380 800 000 Kč za vlastné zmenky vystavené spoločnosťami Montas Klima na zmenečnú sumu 120 000 000 Kč, Stavum na zmenečnú sumu 100 000 000 Kč a Eko-Elektro na zmenečnú sumu 120 000 000 Kč zo 14. decembra 1999 na rad J&T Banka, splatné na videnie, tak, že po úhrade sumy 40 800 000 Kč, ktorá bola poukázaná z účtu Slovenská energetika č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX/XXXX na LORO účet J&T Banky v DB číslo XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX dňa 28. decembra 2000 a toho istého dňa bola vrátená uvedená transakcia, mala zvyšok kúpnej ceny SE zaplatiť vlastnou zmenkou vystavenou spoločnosťou Montas Klima s dátumom 13. decembra 2000 na rad Slovenská energetiky na zmenečnú sumu 170 000 000 Kč a prevedenou rubopisom na rad J&T Banka a vlastnou zmenkou vystavenou spoločnosťou SE s dátumom 13. decembra 2000 na rad J&T Banka na zmenečnú sumu 170 000 000 Kč, pričom si zmluvné strany protokolmi zo 14. decembra 2000 vzájomne odovzdali uvedené 3 zmenky od J&T Banky za uvedené 2 zmenky od Slovenská energetiky,

3.4 s dátumami dňa 14. a 15. decembra 2000 a s miestom Turčianske Teplice uzavreli PhDr. R. V. a Ing. U. A. ako štatutárni zástupcovia spoločnosti APIS samostatné dodatky k zmluvám zo dňa 14. decembra 1999 uzavretým s obchodnými spoločnosťami Montas Klima, Stavum, Eko-Elektro, zastúpenými ich konateľmi na strane veriteľa o poskytnutí finančných prostriedkoch v celkovej sume 340 000 000 Kč (ÚZ A 2.5), ktorými predĺžili splatnosť poskytnutých pôžičiek do 14. decembra 2001 a zaevidovali zmenu na strane veriteľa spoločnosťou Slovenská energetika, ktorá zmluvami a dohodami zo

14. decembra 2000 v Turčianskych Tepliciach prevzala tieto pohľadávky veriteľských firiem Montas Klima, Eko-Elektro a Stavum voči spoločnosti APIS a vzájomne si započítala svoje záväzky voči nim z tohto postúpenia pohľadávok svojimi pohľadávkami z prevodu pohľadávok a cenných papierov (zjavne zmeniek),

4) s dátumom 24. júla 2001 a miestom v Bratislave podpísali Ing. T. C. a Ing. U. R. za Devín Banku · s J&T Bankou, v zastúpení Ing. T. M. a Ing. K. C. „Dodatok č. 1 ke Smlouvě o vkladu" zo dňa 14. decembra 2000 (ÚZ A 3.2), ktorým sa zmluvné strany dohodli okrem iného, že v prípade pohľadávky J&T Banka voči Devín Banke vo výške rovnajúcej sa minimálnej výške vkladu Devín Banky vrátane pripísaných úrokov je J&T Banka oprávnená svoju pohľadávku uhradiť na svoj účet za vrátenie úložky ako vkladu tohto klienta vrátane pripísaných úrokov, · ako nadobúdateľa s J&T Bankou, v zastúpení Ing. T. M. a Ing. K. C. ako prevodcu, „Dodatok č. 1 k Smlouvě o úplatném převodu cenných papírů" zo dňa 14. decembra 2000 (ÚZ A 3.3), ktorým sa zmluvné strany okrem iného dohodli, že vzájomné pohľadávky strán vrátane úrokov, ktoré mali byť splatné 14. decembra 2001, a to pohľadávka J&T Banka voči Devín Banke v celkovej kúpnej cene vo výške 340 000 000 Kč za prevod vyššie uvedených dvoch zmeniek, každá na zmenečnú sumu 170 000 000 Kč, a pohľadávka Devín Banky voči J&T Banka vo výške 340 000 000 Kč za úložku zanikajú ich započítaním, aj keď nebude niektorá z nich splatná, a následne s dátumom 23. augusta 2001 J&T Banka s miestom v Prahe uzavrela s JUDr. H. V. ako zástupcom DB protokoly k odovzdaniu dvoch vlastných zmeniek firiem Montas Klima a Slovenská energetika z 13. decembra 2000 po 170 mil. Kč a súčasne písomne oznámila Devín Banke, prostredníctvom JUDr. H. V., že týmto dňom jednostranne započítava vzájomné pohľadávky J&T Banky a Devín Banky, a to výške, v akej sa tieto pohľadávky k predmetnému dňu kryjú, t. j. vo výške 340 000 000 Kč s úrokom 7,5 % ročne, čo je v celkovej výške 357 605 479 Kč, čím vyššie uvedené pohľadávky Devín Banky a J&T Banky v celej výške po započítaní zanikajú,

pričom dňa 26. júla 2001 Ing. T. C. ako predseda predstavenstva DB spolu s ďalšími dvomi členmi predstavenstva prevzal rozhodnutie Národnej banky Slovenska z 25. júla 2001, číslo UBD-1250/2001, ktorá komplexnou dohliadkou v Devín Banke na základe protokolu zo 6. novembra 2000 zistila závažné pochybenia v jej činnosti, a uvedeným rozhodnutím okrem iného bez predchádzajúceho súhlasu bankového dohľadu Devín Banka nemohla postupovať pohľadávky, preberať záväzky na seba, odpúšťať dlhy ani započítať pohľadávky a následne rozhodnutím NBS z 24. augusta 2001, č. UBD-1252/2001, ktoré dňa 24. augusta 2001 prevzal podpredseda Ing. U. R. spolu s ďalšími podpredsedami predstavenstva, bola na Devín Banku vyhlásená nútená správa,

čím takto skrytým predisponovaním finančných prostriedkov vo výške 350 000 000 Kč na spoločnosť APIS v roku 1998 z úložkového vkladu v J&T Banke a vložení ďalšej sumy 340 000 000 Kč na účet J&T Banka Praha po jej vrátení vykonaním clearingom NBS použitého 14. decembra 2000 spôsobili viacnásobným protiprávnym konaním Devín Banke celkovú škodu na znížení finančnej likvidity DB prostredníctvom účtovaných termínovaných vkladov v inej banke v úhrnnej výške 690 000 000 Kč, v prepočte kurzom 1,249 Sk / 1 Kč zo 14. decembra 2000 861 810 000 Sk (v prepočte fixným kurzom 28 606 851,22 €), za súčasného účtovania predstieraného vrátenia vkladu vo výške 350 000 000 Kč aj s úrokmi prevodmi peňažných súm na LORO účet DB a odkúpenia dvoch zmeniek v celkovej sume 340 000 000 Kč s úrokmi v úmysle účtovne vyrovnať odčerpanie finančných prostriedkov termínovanými vkladmi (úložkami),

B Obžalovaní 1/, 3/, 4/ a 5/

1) s dátumom 19. februára 2001 za Devín Banku podpísali Ing. T. C. a Ing. U. R., poverení Ing. M. V. s J&T Bankou, v zastúpení Ing. T. M. „Smlouvu o vkladu", predmetom ktorej bol záväzok Devín Banky zložiť v J&T Banka vklad (ďalej len „úložka") vo výške 70 000 000 Sk na účet J&T Banky, č. XXXXXXXX/XXXX vedený v Poštovej Banke, a.s. Bratislava, na dobu do 31. júla 2001 s úročením 9,5 % ročne (p.a.), na základe čoho ešte v ten istý deň 19. februára 2001 v Devín Banke bolo udelený príkaz na úhradu uvedenej sumy z účtu Devín Banky číslo XXXXXXXX/XXXX na uvedený účet clearingom NBS, a z tohto účtu v Poštovej banke bola cez vnútrobankový prevod číslo XXXXXXX-

XXXXXXXXXXXX poukázaná suma 69 000 000 Sk na účet spoločnosti APIS č. XXXXX-XXXXXXXXXXXX/XXXX vedený v Devín Banke, ku ktorému bol rovnako zúčtovaný aj bezhotovostný prevod finančných prostriedkov vo výške 69 000 000 Sk z účtu DB v NBS pod č. XXXXXXXXXXXXXXXX,

2)

2.1. s dátumom 24. júla 2001 a s miestom v Bratislave podpísali Ing. M. V. a Ing. U. A. za APIS s J&T Bankou, v zastúpení Ing. T. M. a Ing. K. C. „Smlouvu o emisi směnky“, predmetom ktorej bola dohoda, že výstavca spoločnosť APIS namiesto plnenia z titulu zmenky údajne vystavenej dňa 19. februára 2001 v Turčianskych Tepliciach spoločnosťou APIS na rad J&T Banky, na sumu vo výške 73 000 000 Sk splatnú v Prahe 31. júla 2001 u J&T Banky (ako pôvodná zmenka) vystaví novú vlastnú zmenku v Bratislave s dátumom 31. júla 2001 na rad J&T Banky na zmenečnú sumu 73 565 000 Sk so splatnosťou 31. augusta 2001 v Prahe u J&T Banky a s doložkou „bez protestu“, pričom podpisy Ing. V. a Ing. A. na zmluve z 24. júla 2001 boli v skutočnosti vykonané a osvedčené 31. júla 2001 na notárskom úrade v Bratislave a zmenka bola vystavená 31. júla 2001,

2.2. s dátumom 24. júla 2001 a s miestom v Bratislave za Devín Banku podpísali Ing. T. C. a Ing. U. R. s J&T Bankou, v zastúpení Ing. T. M. a Ing. K. C. „Dodatek č. 1 ke smlouvě o vkladu ze dne 19.02.2001“ (ÚZ B 2.1), ktorým došlo k prolongácii úložky v sume 70 000 000 Sk do 31. augusta 2001, a k dohode o prípadnej možnosti vzájomne započítať si pohľadávky vrátane úrokov v prípade, že J&T Banka nadobudne voči Devín Banke pohľadávku vo výške rovnajúcej sa minimálne výške vkladu (úložky) vrátane pripísaných úrokov, pričom podpisy Ing. C. a Ing. R. boli v skutočnosti vykonané a osvedčené dňa 1. augusta 2001 na notárskom úrade v Bratislave,

s J&T Bankou, v zastúpení Ing. T. M. a Ing. K. C. ako prevodcom „Smlouvu o úplatném převodu cenného papíru“ k vlastnej zmenke spoločnosti APIS, ktorá mala byť vystavená 31. júla 2001 na rad J&T Banky na zmenečnú sumu vo výške 73 565 000 Sk, a splatná dňa 31. augusta 2001 v Prahe u J&T Banky s doložkou „bez protestu“, a v zmysle tejto zmluvy Devín Banku zaviazali zaplatiť za túto zmenku zmenečnú sumu a dohodli, že vzájomné pohľadávky strán, a to pohľadávka J&T Banky voči Devín Banke na kúpnu cenu za prevod tejto zmenky a pohľadávka Devín Banky voči J&T Banke na vrátenie vkladu (úložky) zo dňa 19. februára 2001 vo výške 70 000 000 Sk vrátane úrokov, zanikajú ich vzájomným započítaním, aj keď nebude niektorá pohľadávka ešte splatná,

„Plnú moc“ v českom jazyku JUDr. H. V., r. č. XXXXXX/XXXX, bytom L. X, F., aby zastupoval a konal v mene a na účet Devín Banky vo veci obchodu Devín Banky s J&T Bankou a aby najmä v súlade so zmluvou o prevode cenných papierov zo dňa 24. júla 2001 prevzal vlastnú zmenku spoločnosti APIS, ktorá má byť vystavená dňa 31. júla 2001 na rad J&T Banky na zmenečnú sumu 73 565 000 Sk s vyplneným indosamentom znejúcim na rad Devín Banky s doložkou „sine obligo“ a aby prijal prejav vôle J&T Banky smerujúci k započítaniu ktorejkoľvek pohľadávky J&T Banky voči Devín Banke s pohľadávkou Devín Banky voči J&T Banke vyplývajúcej zo zmluvy o vkladu (úložke) zo dňa 19. februára 2001, a následne s dátumom 23. augusta 2001 J&T Banka s miestom v Prahe uzavrela s JUDr. H. V. ako zástupcom DB protokol k odovzdaniu vlastnej zmenky firmy APIS z 31. júla 2001 za 73 565 000 Sk a súčasne písomne oznámila Devín Banke prostredníctvom JUDr. H. V., že týmto dňom jednostranne započítava vzájomné pohľadávky J&T Banky a Devín Banky, a to pohľadávku J&T Banky voči Devín Banke za prevod uvedenej zmenky APIS s pohľadávkou Devín Banky voči J&T Banke za vrátenie vkladu (úložky) zo dňa 19. februára 2001,

príčom dňa 26. júla 2001 Ing. T. C. ako predseda predstavenstva DB spolu s ďalšími dvomi členmi predstavenstva prevzal rozhodnutie Národnej banky Slovenska z 25. júla 2001, číslo UBD-1250/2001, ktorá komplexnou dohliadkou v Devín Banke na základe protokolu zo 6. novembra 2000 zistila závažné pochybenia v jej činnosti, a uvedeným rozhodnutím okrem iného bez predchádzajúceho súhlasu bankového dohľadu Devín Banky nemohla postupovať pohľadávky, preberať záväzky na seba, odpúšťať dlhy ani započítať pohľadávky, a následne rozhodnutím NBS z 24. augusta 2001, č. UBD-1252/2001, ktoré dňa 24. augusta 2001 prevzal podpredseda Ing. U. R. spolu s ďalšími podpredsedami predstavenstva, bola na Devín Banku vyhlásená nútená správa,

čím takto skrytým predisponovaním finančných prostriedkov vo výške 69 000 000 Sk na spoločnosť APIS prostredníctvom úložky peňažnej sumy Devín Banky 70 000 000 Sk u J&T Banky, spôsobili Devín Banke celkovú škodu na finančnej likvidite banky vo výške 70 000 000 Sk, (v prepočte fixným kurzom 2 323 574 €) pri odkúpení zmenky v sume 73 565 000 Sk v úmysle účtovne vyrovnať odčerpanie finančných prostriedkov termínovaným vkladom (úložkou),

a takto celá organizovaná skupina v ÚZ A a B popísaným pokračovacím a opakovaným konaním spočítanom na neoprávnenom prisvojení si finančných prostriedkov ich odčerpaním z Devín Banky v prospech firmy APIS na základe vykonaných celkovo troch úložiek a finančných transakcií a machinácií so zmenkami, ktorými boli započítané pohľadávky z úložkových vkladov, bolo dosiahnuté u Devín Banky, na ktorú bola 24. augusta 2001 vyhlásená nútená správa a následne 23. septembra 2001 aj konkurz, ktorý dosiaľ nebol ukončený, zníženie likvidity o finančné prostriedky v celkovej výške 690 000 000 Kč (v prepočte 861 810 000 Sk kurzom zo 14. decembra 2000 1,249 Sk / 1 Kč) a 70 000 000 Sk, čím bola spôsobená Devín Banke v úhrnnej výške 931 810 000 Sk (v prepočte fixným kurzom 30 930 425,55 €),

ÚRS (úvery ruským a slovenským firmám)

Obžalovaní 1/ - 3/

v období rokov 1998 - 2000 v Bratislave v rámci dosiahnutého funkčného a pracovného postavenia, ktoré zastávali jednotlivito, resp. aj súčasne, v spoločnostiach Devín Banka a APIS, ktorá bola v tom čase majoritným vlastníkom menovanej banky v podiele cca 20 %,

a síce Ing. M. V. v DB zastával v období od 4. septembra 1998 do 14. marca 2001 funkciu I. podpredsedu predstavenstva, v spoločnosti E. bol do 20. januára 1998 a od 26. apríla 2001 predsedom predstavenstva, Ing. U. R. v H. bol v období od 4. septembra 1998 do 14. marca 2001 vo funkcii člena predstavenstva a od 15. marca 2001 vo funkcii podpredsedu predstavenstva, Ing. H. N. v H. zastávala v období od 4. septembra 1998 do 14. marca 2001 funkciu podpredsedu predstavenstva a v E. sa od 11. júna 2001 stala členkou predstavenstva,

po predchádzajúcej vzájomnej dohode a rozdelení si úloh vykonávaných v rámci svojich pracovných náplní na podklade svojich kompetencií z ich pracovných pozícií, pričom vnútri H. F. Ing. M. V. zastával pracovnú pozíciu generálneho riaditeľa od 1. februára 1998 do 14. marca 2001, Ing. H. N. zastávala funkciu vedúcej úverového oddelenia s podpisovým právom na prevodné príkazy, Ing. U. R. vedúci oddelenia pre finančný trh a od 16. júna 1999 poverený uzatvárať obchody so zahraničnými bankami a od 15. marca 2001 na pozícii námestníka generálneho riaditeľa,

v úmysle odčerpať finančné prostriedky z Devín Banky ich predisponovaním na účty APIS a VTOROI BANK a s vedomím, že obchodnej spoločnosti APIS pre hrozbu prekročenia povolenej jej úverovej angažovanosti ako osoby s osobitným vzťahom k banke nemožno poskytnúť úver z Devín Banky, realizovali spoločne s cieľom vykonať v mene Devín Banky a v mene ďalších spriaznených dolu menovaných firiem pri nakladaní s bankovými účtami v Devín Banke plánovitú a koordinovanú činnosť k zabezpečeniu použitia finančných prostriedkov Devín Banky v prospech iných osôb úvermi poskytnutými za Devín Banku v prospech výtýpaných viacerých obchodných spoločností registrovaných v Ruskej federácii a v Slovenskej republike a majúcich vzťah s firmou APIS alebo DB, s určitou dobou splatnosti až na jeden rok a vykonávania prevodov finančných prostriedkov na bankových účtoch určitých nimi riadených obchodných spoločností vedených v Devín Banke s kódom banky 4800 v rámci vnútrobankového systému, ako aj na vonkajších LORO účtoch Vtoroj Banky a JSC Elektronika Banky s disponovaním na základe písomného príkazu klienta a na NOSTRO účte Devín Banky vo Vtoroj Bank, a to buď priamo alebo pokynovaním svojich podriadených - zamestnancov Devín Banky,

a takto odčerpané finančné prostriedky na účty s názvom APIS, NEMBOR, OMEGA MERCHANTS a VTOROI BANK boli použité pre neoprávnené obohatenie iných osôb a istina a úroky splatných úverov boli splácané ďalšími úvermi poskytovanými v čase splatnosti predchádzajúcich splácaných, resp.

prevodmi finančných prostriedkov z nimi ovládaných bankových účtov evidovaných na spriaznené firmy, keďže tieto bankové obchody boli v deň splatnosti úverov splatené čerpaním ďalších úverov od Devín Banky, pričom poskytnuté úvery neboli riadne zabezpečené sekundárnym zdrojom úhrady, pričom prvé úvery boli podložené zabezpečovacími zmluvami od dvoch firiem ENRGIJA a TECHNOINFORM k totožným cenným papierom spoločnosti GAZPROM v počte 4 mil. ks v celkovej hodnote 5 520 000 USD, a to takým spôsobom, že

v rámci svojej pracovnej činnosti v Devín Banke, ktorej predmetom činnosti bolo aj poskytovanie úverov, s vedomím, že poskytnuté úvery, na požiadanie ktorých boli obžalovanými navedení, budú použité na iný účel a že úverové zmluvy sú len fiktívne uzatvorené, ich zmluvné podmienky nebudú dodržané a poskytnuté úvery sú nedostatočne zabezpečené, konali za Devín Banku pri poskytovaní úverov spriazneným obchodným spoločnostiam

A. z Ruskej federácie

- A. Z. W. M. I., so sídlom v Moskve, Ščerbanovskaja 53, zast. generálnym riaditeľom V.A. G. (ďalej v texte ako „I.“),

- M.-L., so sídlom v Moskve, Gricevecka 8/12, zast. generálnym riaditeľom V. JU. V. (ďalej v texte ako „M.-L.“),

- I. K. X., so sídlom v Moskve, Ul. Griceveckaja d. 8/12, zast. generálnym riaditeľom G. M. V. v prípade bodov 1.5 a 3, generálnym riaditeľom V.I. L. v prípade bodov 4, 5.1, 8 a 9.1 (ďalej v texte „X.“),

- C. T., so sídlom v Moskve, Pakovaja 27, zast. zástupcom generálneho riaditeľa A. M. U. (ďalej v texte ako „C. T.“),

- V. K., so sídlom v Moskve, Ul. Novolesnaja 7, zast. generálnym riaditeľom A.V. S. (ďalej v texte ako „V. K.“),

1) Obžalovaní 1/ - 3/

dňa 25. júna 1998 podpísali za Devín Banku Ing. U. R., poverený Ing. M. V. a Ing. H. N., pričom v prípadoch pod bodmi 1.3 a 1.4 dodatok z 29. septembra 1998 podpísal s Ing. H. N. Ing. M. V.,

1.1 - úverovú zmluvu č. LD XXXXXXXXXXXX so spoločnosťou KRUG-INVEST, na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 141 000 000 Sk, so splatnosťou do 15. decembra 1998 a s výškou úroku 26,5 % p. a., ktorý bol čerpaný dňa 30. júna 1998 jednorázovo v sume 141 000 000 Sk z úverového účtu č. ú. XXXXXX-XXXXXXXXXXXX prevodom v prospech LORO účtu Vtoroj bank č. ú. XXXXXX-XXXXXXXXXXXX, pričom po skonvertovaní na inú menu bol úver evidovaný od 29. septembra 1998 pod č. LD XXXXXXXXXXXX v sume 6 800 000 DEM na účte č. XXXXXX-XXXXXXXXXXXX, bol tento úver splatený z prostriedkov poukázaných z účtu č. XXXXXX-XXXXXXXXXXXX, na ktorý bol čerpaný ďalší úver č. LD XXXXXXXXXXXX (ÚRS A 2.3),

1.2. - úverovú zmluvu č. LD XXXXXXXXXXXX so spoločnosťou RIATEN PRAJZ, na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 141 000 000 Sk so splatnosťou do 15. decembra 1998 a s výškou úroku 26,5 % p. a., ktorý bol čerpaný dňa 30. júna 1998 jednorázovo v sume 141 000 000 Sk z úverového účtu č. XXXXXX-XXXXXXXXXXXX prevodom v prospech LORO účtu Vtoroj bank č. ú. XXXXXX-XXXXXXXXXXXX, pričom bol tento úver v zmysle dodatku z 29. septembra 1998 po skonvertovaní na inú menu evidovaný pod č. LD XXXXXXXXXXXX na sumu 4 064 000 USD na účte č. XXXXXX-XXXXXXXXXXXX, na ktorý bol splatený transakciami k istine dňa 11. decembra 1998 v sume 4 252 000 USD na základe prevodného príkazu od fiktívnej írskej firmy NEMBOR Ltd. bez uvedenia čísla účtu z prostriedkov úveru firmy Euroservis (ÚRS B 1) čerpaného na účet neexistujúcej americkej firmy ALPERN FUND, pričom z kladného rozdielu sa hradili úroky sumami 123 613,33 USD a 64 387 USD s tým, že neuhradený zostatok úroku do konvertovania úveru 9 445 041,70 Sk v zmysle príkazu na úhradu z 11. decembra 1998 bol uhradený v sume 7 177 138,40 Sk prevodným príkazom z 15. decembra 1998 podpísaným Ing. R. za firmu NEMBOR Ltd z LORO účtu JSC ELETKRONIKA BANK č. XXXXXX-XXXXXXXXXXXX,

1.3. - úverovú zmluvu č. LD XXXXXXXXXXXX so spoločnosťou OPTRON, na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 141 000 000 Sk so splatnosťou do 15. decembra 1998 a s výškou úroku 26,5 % p. a., ktorý bol čerpaný dňa 30. júna 1998 jednorazovo v sume 141 000 000 Sk z úverového účtu č. XXXXXX-XXXXXXXXXX prevodom v prospech LORO účtu Vtoroj bank č. ú. XXXXXX-XXXXXXXXXX, pričom bol tento úver splatený ďalšími úvermi k istine č. LD XXXXXXXXXXXX (ÚRS A 2.1) a č. LD XXXXXXXXXXXX (ÚRS A 2.2),

1.4. - úverovú zmluvu č. LD XXXXXXXXXXXX (pred opravením pôvodné číslo LD XXXXXXXXXXXX) so spoločnosťou TECHNOMED-SERVIS, na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 141 000 000 Sk so splatnosťou do 15. decembra 1998 a s výškou úroku 26,5 % p. a., ktorý bol čerpaný dňa 30. júna 1998 jednorazovo v sume 141 000 000 Sk z úverového účtu č. XXXXXX-XXXXXXXXXX prevodom v prospech LORO účtu Vtoroj bank č.ú. XXXXXX-XXXXXXXXXX, pričom bol tento úver v zmysle dodatku z 29. septembra 1998 po skonvertovaní na iné meny evidovaný od 29. septembra 1998 pod č. LD XXXXXXXXXXXX v sume 5 800.000 DEM na účte pod č. XXXXXX-XXXXXXXXXX a pod č. LD XXXXXXXXXXXX v sume 580 000 USD na účte pod č. XXXXXX-XXXXXXXXXX, a tento úver bol splatený v prospech uvedených účtov transakciami zo dňa 15. decembra 1998 na základe prevodných príkazov od írskej firmy NEMBOR Ltd podpísaných Ing. R. na ťarchu LORO účtov ELEKTRONIKA Bank v DEM č. XXXXXX-XXXXXXXXXX, v USD č. XXXXXX-XXXXXXXXXX a v SKK č. XXXXXX-XXXXXXXXXX k istine sumami 5 800 000 DEM a 580 000 USD a k úrokom sumami 9 445 041,70 Sk, 161 272,22 DEM a 18 608,33 USD,

1.5 - úverovú zmluvu č. LD XXXXXXXXXXXX (pred opravením pôvodné číslo LD XXXXXXXXXXXX) so spoločnosťou ELBRUS, na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 141 000 000 Sk so splatnosťou do 15. decembra 1998 a s výškou úroku 26,5 % p. a., ktorý bol čerpaný dňa 28. júla 1998 jednorazovo v sume 141 000 000 Sk z úverového účtu č. XXXXXX-XXXXXXXXXX prevodom v prospech LORO účtu Vtoroj bank č.ú. XXXXXX-XXXXXXXXXX následne po tom, čo dňa 30. júna 1998 bola rovnaká transakcia vykonaná a spätne vrátená, pričom tento úver bol splatený transakciami k istine zo dňa 15. decembra 1998 jednorazovo sumou 141 000 000 Sk a k úrokom v sume 14 530 833,33 Sk na ťarchu LORO účtu Vtoroj bank č. ú. XXXXXX-XXXXXXXXXX na základe príkazu firmy NEMBOR Ltd., keď pred tým boli na tento účet zaslané peniaze, na ktorý boli finančné prostriedky v súhrnnej výške 155 530 834 Sk zaslané z účtu spoločnosti APIS ako úhrada proforma faktúry č. XXXXXX, pričom podľa nej príjemcom mala byť írska spoločnosť NEMBOR Ltd na účet č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX vedený v JSC Elektronika Bank, Moskva, Rusko, a táto transakcia bola ešte v ten istý deň stornovaná a peňažné prostriedky v uvedenej poukázanej výške vrátené späť na účet APIS, a súčasne bola rovnakou sumou pripísaná suma 155 530 833,33 Sk ako oprava nostra a takou sumou bol súčasne zaťažovaný LORO účet ELEKTRONIKA č. XXXXXX-XXXXXXXXXX,

2) Obžalovaní 1/ a 2/

dňa 10. decembra 1998 podpísali Ing. M. V. a Ing. H. N. za Devín Banku

2.1 - úverovú zmluvu č. LD XXXXXXXXXXXX so spoločnosťou OPTRON, na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 5 500 000,- DEM so splatnosťou do 9. decembra 1999 a s výškou úroku 13 % p. a., ktorý bol dňa 11. decembra 1998 čerpaný jednorazovo sumou 5 500 000 DEM z účtu č. XXXXXX-XXXXXXXXXX v prospech účtu č. XXXXXX-XXXXXXXXXX na splatenie ostatnej časti úveru LD XXXXXXXXXXXX (ÚRS A 1.3), pričom tento úver bol splatený ďalším úverom LD XXXXXXXXXXXX (ÚRS A 6.2) na ťarchu účtu č. XXXXXX-XXXXXXXXXX,

2.2 - úverovú zmluvu č. LD XXXXXXXXXXXX so spoločnosťou OPTRON, na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 44 000 000 Sk so splatnosťou do 9. decembra 1999 a s výškou úroku 26,5 % p. a., ktorý bol čerpaný transakciami z 11. decembra 1998 v sumách 19 615 000 Sk a 17 021 834 Sk, ako aj 14. decembra 1998 transakciou v sume 4 763 000 Sk z účtu XXXXXX-XXXXXXXXXX na splatenie časti istiny úveru LD XXXXXXXXXXXX a príslušenstva v sume 17 021 834 Sk (ÚRS A 1.3), a to v prospech účtov č. XXXXXX-XXXXXXXXXX a XXXXXX-XXXXXXXXXX, pričom tento úver bol splatený ďalším úverom LD XXXXXXXXXXXX (ÚRS A 6.1), úroky z úveru boli uhradené dňa 9.

decembra 1999 jednorazovo 11 051 862 Sk na ťarchu účtu č. XXXXXX-XXXXXXXXXX klienta OMEGA MERCHANTS Ltd., Írsko,

2.3 - úverovú zmluvu č. LD XXXXXXXXXXXX so spoločnosťou KRUG-INVEST, na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 7 600 000 DEM so splatnosťou do 9. decembra 1999 a s výškou úroku 13 % p. a., hoci celková suma návrhu schváleného predstavenstvom bola 5 500 000 DEM, a tento úver bol čerpaný na splatenie istiny a príslušenstva úveru LD XXXXXXXXXXXX (pôvodne pod č. LD XXXXXXXXXXXX (ÚRS A 1.1), dňa 11. decembra 1998 k istine s úrokmi v celkovej sume 7 424 692,35 DEM z účtu XXXXXX-XXXXXXXXXX v prospech účtu č. XXXXXX-XXXXXXXXXX, z ktorého boli vykonané transakcie k istine v sume 6 800 000 DEM v prospech účtu č. XXXXXX-XXXXXXXXXX, a k úrokom sumami 9 445 041,70 Sk v prospech účtu XXXXXX-XXXXXXXXXX a 179 255,56 DEM v prospech účtu XXXXXX-XXXXXXXXXX, pričom tento úver bol splatený ďalším úverom LD XXXXXXXXXXXX (ÚRS A 7.1)

3) Obžalovaní 1/ a 2/

dňa 13. augusta 1999 podpísali Ing. M. V. a Ing. H. N. za Devín Banku úverovú zmluvu č. LD XXXXXXXXXXXX so spoločnosťou ELBRUS, na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 1 000 000,- USD (celková suma schváleného úveru: 43 000 000 Sk) so splatnosťou do 11. februára 2000 a s výškou úroku 15 % p. a., úver bol následne čerpaný dňa 18. augusta 1999 jednorazovo v sume 1 000 000 USD z úverového účtu č. XXXXXX-XXXXXXXXXX prevodom na LORO účet VTORIJ BANK v DB v mene SKK č. XXXXXX-XXXXXXXXXX, pričom tento úver bol splatený transakciami k istine dňa 21. decembra 1999 jednorazovo 1 000 000 USD prevodom z NOSTRO účtu VTORIJ BANK v USD č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX a k úrokom vo výške 52 083,33 USD, transakciou v čiastke 47 083,03 USD z toho istého účtu ako istina a zostávajúca časť úroku 5 000,30 USD s omeškaním dňa 11. mája 2000 z účtu spoločnosti APIS,

4) Obžalovaní 2/ a 3/

dňa 19. októbra 1999 podpísali Ing. U. R. a Ing. H. N. za Devín Banku úverovú zmluvu č. LD XXXXXXXXXXXX so spoločnosťou ELBRUS, na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 1 000 000 USD na dobu 180 dní, s upravenou splatnosťou do 20. decembra 2000 a s výškou úroku 15 % p. a., ktorý bol následne čerpaný dňa 29. októbra 1999 jednorazovo v sume 1 000 000 USD z úverového účtu č. XXXXXX-XXXXXXXXXX prevodom v prospech účtu č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX vedený vo Vtorij banke, Moskva na základe písomnej dispozície klienta, pričom tento úver bol splatený transakciami k istine v čiastkovej splátke 300 000 USD dňa 29. marca 2000 z účtu firmy OMEGA MERCHANTS Ltd č. XXXXXX-XXXXXXXXXX a rozdiel 700 000 USD bol uhradený dňa 31. mája 2000 z NOSTRO účtu VTORIJ BANK v USD č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX a k úrokom jednorazovo 81 708,34 USD dňa 31. mája 2000 z NOSTRO účtu VTORIJ BANK v USD č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX,

5) Obžalovaní 1/ a 2/

dňa 8. decembra 1999 podpísali Ing. M. V. a Ing. H. N. za Devín Banku

5.1 - úverovú zmluvu č. LD XXXXXXXXXXXX so spoločnosťou ELBRUS, na základe ktorej jej bol poskytnutý úver na sumu 80 000 000 Sk, po skonvertovaní od 5. apríla 2000 evidovaný pod č. LP XXXXXXXXXXXX na sumu 1 834 105,18 USD na účte č. XXXXXX-XXXXXXXXXX a po spätnom skonvertovaní od 14. septembra 2000 pod č. LP XXXXXXXXXXXX na sumu 89 871 153,82 Sk vedený na účte č. XXXXXX-XXXXXXXXXX so splatnosťou do 7. decembra 2000 a s výškou úroku 24,5 % p. a., úver bol čerpaný dňa 10. decembra 1999 jednorazovo v sume 80 000 000 Sk z účtu č. XXXXXX-XXXXXXXXXX prevodom na účet spoločnosti OMEGA MERCHANTS Ltd, číslo účtu XXXXXX-XXXXXXXXXX, tento úver splatený nebol, došlo len k splateniu úroku vo výške 17 929 706,30 Sk na základe príkazu kazašskej firmy TOO JER ASTANA a firmy OMEGA MERCHANTS Ltd.,

5.2 - úverovú zmluvu č. LD XXXXXXXXXXXX so spoločnosťou RIATEN PRAJZ, na základe ktorej jej

bol poskytnutý úver vo výške 170 000 000 Sk so splatnosťou do 8. decembra 2000 a s výškou úroku 24,5 % p. a., ktorý bol následne čerpaný dňa 10. decembra 1999 jednorazovo v sume 170 000 000 Sk z účtu č. XXXXXX-XXXXXXXXXX prevodom na účet č. XXXXXX-XXXXXXXXXX v prospech OMEGA MERCHANTS Ltd., pričom tento úver nebol splatený, došlo len k úhrade úrokov vo výške 42 032 860,20 Sk s omeškaním 12. decembra 2000 a 2. januára 2001

6) Obžalovaní 1/ a 2/

dňa 9. decembra 1999 podpísali K. M. V. a Ing. H. N. za Devín Banku

6.1 - úverovú zmluvu č. LD XXXXXXXXXXXX so spoločnosťou OPTRON, na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 44 000 000 Sk so splatnosťou do 8. decembra 2000 a s výškou úroku 24,5 % p. a., ktorý bol čerpaný dňa 9. decembra 1999 jednorazovo v sume 41 399 834 Sk z účtu č. XXXXXX-XXXXXXXXXX v prospech účtu č. XXXXXX-XXXXXXXXXX na splatenie istiny úveru LD XXXXXXXXXXXX (ÚRS A 2.2), pričom bol tento úver splatený transakciami k istine dňa 8. decembra 2000 poskytnutím ďalšieho úveru LD XXXXXXXXXXXX (ÚRS A 9.2), úroky z úveru boli uhradené vo výške 10 234 601,10 Sk jednorazovo dňa 8. decembra 2000,

6.2 - úverovú zmluvu č. LD XXXXXXXXXXXX (po skonvertovaní zmenené na LD XXXXXXXXXXXX, neskôr na LD XXXXXXXXXXXX, a potom na LD XXXXXXXXXXXX, ďalšia časť dočasne skonvertovaná na LD XXXXXXXXXXXX) so spoločnosťou OPTRON, na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 5.500 000 DEM so splatnosťou do 8. decembra 2000 a s výškou úroku meniacou sa podľa jednotlivých konverzií od 9,9 % do 24,5 % p. a., z celkovej sumy schváleného úveru 5.500 000 DEM bola suma 1 000 000 DEM skonvertovaná dňa 1. februára 2000 na 21 628 000 Sk a evidovaná na účte č. XXXXXX-XXXXXXXXXX pod č. LD XXXXXXXXXXXX, ktorá bola dňa 5. apríla 2000 prekonvertovaná na 495 851 USD a evidovaná na účte č. XXXXXX-XXXXXXXXXX pod č. LD XXXXXXXXXXXX a tá 14. septembra 2000 skonvertovaná na sumu 24 296 667 Sk a evidovaná na účte č. XXXXXX-XXXXXXXXXX pod č. LD XXXXXXXXXXXX sumou 1 925 386,30 DEM dňa 13. apríla 2000 skonvertovaná na 99 754 264 JPY a evidovaná na účte č. XXXXXX-XXXXXXXXXX pod č. LD XXXXXXXXXXXX, ktorá bola 23. novembra 2000 spätne skonvertovaná na 2 099 205,89 DEM evidovaná späť na pôvodnom účte č. XXXXXX-XXXXXXXXXX (LD XXXXXXXXXXXX), a tento úver bol čerpaný dňa 9. decembra 1999 jednorazovo v sume 5 500 000 DEM z účtu č. XXXXXX-XXXXXXXXXX na splatenie istiny predošlého úveru LD XXXXXXXXXXXX (ÚRS A 2.1), a to v prospech účtu č. XXXXXX-XXXXXXXXXX; pričom tento nebol splatený okrem úrokov, a síce za obdobie trvania LD XXXXXXXXXXXX úrok v sume 768 995,56 Sk bol uhradený 29. decembra 2000, úrok za obdobie trvania LD XXXXXXXXXXXX v sume 33 469,90 USD bol uhradený 29. decembra 2000, úrok za obdobie trvania LD XXXXXXXXXXXX v sume 9 310 398 JPY bol čiastočne uhradený v sume 4 189 191,09 Sk 29. decembra 2000, za obdobie trvania LD XXXXXXXXXXXX bol úrok v sume 1 405 494,65 Sk uhradený s omeškaním 12. decembra 2000, za obdobie trvania LD XXXXXXXXXXXX bol úrok v sume 327 134,44 DEM uhradený s omeškaním 12. decembra 2000,

7) Obžalovaní 2/ a 3/

dňa 9. decembra 1999 podpísali Ing. U. R., v zast. Ing. M. V. a Ing. H. N. za Devín Banku

7.1 - úverovú zmluvu č. LD XXXXXXXXXXXX (po skonvertovaní LD XXXXXXXXXXXX) so spoločnosťou KRUG-INVEST, na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 7 600 000 DEM so splatnosťou do 8. decembra 2000 a s výškou úroku 9,9 % p. a., tento úver bol čerpaný dňa 9. decembra 1999 jednorazovo v sume 7 424 693 DEM z účtu č. XXXXXX-XXXXXXXXXX na splatenie istiny predošlého úveru LD XXXXXXXXXXXX (ÚRS A 2.3) v prospech účtu č. XXXXXX-XXXXXXXXXX; dňa 14. septembra 2000 suma 5 800 000 DEM bola skonvertovaná na 125 860 000 Sk a skonvertovaná suma 125 860 000 Sk evidovaná od 14. septembra 2000 na účte č. XXXXXX-XXXXXXXXXX, zostatok 1 624 693 DEM evidovaný naďalej na pôvodnom účte č. XXXXXX-XXXXXXXXXX, pričom tento úver už nebol splatený, okrem úhrady úrokov vo výške 572 054,68 DEM a 7 161 025,80 Sk

7.2 - úverovú zmluvu č. LD XXXXXXXXXXXX so spoločnosťou TECHNOMED-SERVIS, na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 170 000 000,- Sk so splatnosťou do 8. decembra 2000 a s výškou úroku 24,5 % p. a., a tento úver bol čerpaný dňa 9. decembra 1999 jednorazovo v sume 170 000 000 Sk z účtu č. XXXXXX-XXXXXXXXXX prevodom na účet č. XXXXXX-XXXXXXXXXX v prospech spoločnosti OMEGA MERCHANTS Ltd, pričom tento úver už nebol splatený, okrem úrokov vo výške 41 534 759,40 Sk s omeškaním dňa 12. decembra 2000

8) Obžalovaní 1/ a 2/

dňa 31. januára 2000 podpísali Ing. M. V. a Ing. H. N. za Devín Banku úverovú zmluvu č. LD XXXXXXXXXXXX so spoločnosťou ELBRUS, na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 1 500 000 USD so splatnosťou do 30. apríla 2000 a s výškou úroku 15 % p. a., ktorý bol čerpaný dňa 31. januára 2000 jednorazovo v sume 1 500 000 USD z účtu č. XXXXXX-XXXXXXXXXX prevodom na účet spoločnosti OMEGA MERCHANTS Ltd., č. XXXXXX-XXXXXXXXXX, po postupnom skonvertovaní 25. a 28. februára 2000 na sumu 64 120 000 Sk úver vedený pod č. LP XXXXXXXXXXXX na účte č. XXXXXX-XXXXXXXXXX, pričom k reálnemu splateniu tohto úveru už nedošlo, dňa 8. decembra 2000 prebehlo iba odúčtovanie celého zostatku istiny úveru č. LD XXXXXXXXXXXX v sume 64 120 000 Sk a súčasne zaúčtovanie úveru LD XXXXXXXXXXXX, ktorý je však v informačnom systéme banky vedený ako LD XXXXXXXXXXXX (ÚRS A 9.1), k úhrade úrokov vo výške 10 830 384,66 Sk došlo na základe príkazu írskej spoločnosti ASCESION CONSULTANT Ltd.,

9) Obžalovaní 1/ a 2/

dňa 8. decembra 2000 podpísali Ing. M. V. a Ing. H. N. za Devín Banku

9.1 - úverovú zmluvu č. LD XXXXXXXXXXXX v informačnom systéme banky vedenú ako LD XXXXXXXXXXXX so spoločnosťou ELBRUS, na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 64 120 000,-Sk so splatnosťou do 7. decembra 2001 a s výškou úroku 24,5 % p. a., pričom k reálnemu čerpaniu tohto úveru nedošlo a dňa 8. decembra 2000 na účte č. XXXXXX-XXXXXXXXXX prebehlo iba zaúčtovanie tohto úveru LD XXXXXXXXXXXX v sume 64 120 000 Sk a súčasné odúčtovanie celého zostatku istiny úveru LD XXXXXXXXXXXX v sume 64 120 000 Sk za účelom vykázania splatenia predošlého úveru (ÚRS A 8), pričom tento úver vrátane úrokov už nebol splatený,

9.2 - úverovú zmluvu č. LD XXXXXXXXXXXX so spoločnosťou OPTRON, na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 41 400 000 Sk so splatnosťou do 7. decembra 2001 a s výškou úroku 24,5 % p. a., ktorý reálne čerpaný nebol, pretože dňa 8. decembra 2000 na účte č. XXXXXX-XXXXXXXXXX prebehlo iba zaúčtovanie tohto úveru pod č. LD XXXXXXXXXXXX, ktorý je však v informačnom systéme banky vedený ako LD XXXXXXXXXXXX, v sume 41 399 834 Sk a súčasné odúčtovanie celého zostatku istiny úveru LD XXXXXXXXXXXX (ÚRS A 6.1) v sume 41 399 834 Sk, pričom tento úver vrátane úrokov už nebol uhradený,

takýmto spôsobom poskytnutia finančných prostriedkov prostredníctvom 19 jednotlivých úverov piatim ruským spoločnostiam KRUG INVEST, OPTRON, RIATEN PRAJZ, TECHNOMED-SERVIS a ELBRUS, hoci tieto spoločnosti o tieto úvery nežiadali, s finančnými prostriedkami z poskytnutých úverov nedisponovali, finančné prostriedky z prvých úverov zo dňa 25. júna 1998 boli čerpané po sume 141 000 000 Sk bezhotovostným prevodom na LORO účet VTOROJ BANK Moskva č. XXXXXX-XXXXXXXXXX v zmysle písomných príkazov uvedených klientov vo vzťahu k úverom prvých štyroch menovaných firiem na základe prevodných príkazov Ing. N. z 30. júna 1998 a po ich prekonvertovaní na menu USD boli prevedené v celkovej sume 15,974.621,88 USD na NOSTRO účet Vtoroj Bank č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX a k piatemu úveru firmy ELBRUS na základe prevodných príkazov podpísaných Ing. N. zo dňa 28. júla 1998 Ing. R. zo dňa 27. augusta 1998, a z uvedeného účtu boli následne na to prevedené finančné prostriedky na účet firmy AVON STERLING BANK, Salem Oregon, USA, vedený vo VTOROJ BANK Moskva pod č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, a v ďalšom období ku dňom splatnosti úverov uskutočňovali peňažné transakcie za účelom realizácie splatenia poskytovaním ďalších úverov uvedeným

spoločnostiam, resp. prevádzali finančné prostriedky z iných účtov v Devín Banke po ich nazhromaždení z vyššie uvedených bankových obchodov, pričom takto svojim konaním Ing. M. V., Ing. U. R. a Ing. H. N. umožnili v úmysle odčerpania finančných prostriedkov z Devín Banky a ich použitia na vyrovnanie dlžných čiastok predchádzajúcich čerpaných úverov Devín banke získať z reťazovito poskytovaných úverov neoprávnene finančné prostriedky v celkovej výške 1 207 799 668 Sk, 25 849 385,35 DEM (v prepočte 561 810 541,20 Sk podľa kurzu z 9. decembra 1999 21,734 SKK / 1 DEM) a 3 500 000 USD (v prepočte 150 307 500 Sk podľa kurzu z 31. januára 2000 42,945 SKK / 1 USD), čo je v úhrnnej výške 1 919 917 709,20 Sk (v prepočte fixným kurzom 63 729 592,68 €),

B. zo Slovenskej republiky

- X., a.s., so sídlom v Košiciach, Dominikánske námestie 27, IČO XX XXX XXX, zast. predseda predstavenstva Ing. Y. C. (ďalej ako „X.“),
- S., spol. s.r.o., Thurzova 16, Martin, IČO XX XXX XXX, zast. konateľ H. H. (ďalej ako „S.“),
- E. W., s.r.o., Jaskyňova 9, Nitra, IČO XX XXX XXX, zast. konateľ T. F. (ďalej ako „E.“),
- L. N., a.s. so sídlom kpt. Nálepku 2, Lipany, IČO: XXXXXXXXX, zast. predseda predstavenstva Ing. H. Y. (ďalej ako „L. N.“)

Obžalovaní 1/ a 2/

Ing. M. V. a Ing. H. N. za Devín Banku, uzavreli

1. dňa 10. decembra 1998 úverovú zmluvu č. LD XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej bol poskytnutý spoločnosti EUROSERVIS úver vo výške 4.300.000 USD so splatnosťou 10. júna 1999, pre financovanie nákupu slnečnice čiernej a potravinárskeho plechu, a tento úver bol čerpaný 11. decembra 1998 na základe dvoch zahraničných platobných príkazov, ktoré podpísala Ing. H. N. bez vedomia štatutárneho zástupcu EUROSERVIS k prevodu finančných prostriedkov vo výške 1 177 000 USD a vo výške 3 075 000 USD na LORO účet Elektronika Bank Moskva č. XXXXXXXX-XXXXXXXXXX, ako úhrada kontraktov č. XXX/XX a XXX/XX. uzavretých firmou CANTORIS, v prospech neexistujúcej spoločnosti Alpern Fund, 3831 Funic Avenue, Wilmington, DE 19808, New Castle County, State of Delaware, a následne tieto finančné prostriedky boli z uvedeného účtu Elektronika Moskva poukázané v zmysle príkazu neexistujúcej írskej spoločnosti NEMBOR Ltd. podpísaného Ing. R. na úverový účet spoločnosti RIATEN PRAJZ od č. XXXXXXXX-XXXXXXXXXX ako splatenie úveru, poskytnutého na základe úverovej zmluvy č. LD XXXXXXXXXXXX dňa 25. júna 1998 (ÚRS A 1.3.) a tento úver bol splatený z prostriedkov z nižšie popísaných úverov (ÚRS B 2 a B 3),

2. dňa 9. júna 1999 úverovú zmluvu č. LD XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej bol spoločnosti FLIPO poskytnutý úver vo výške 3 200 000 USD so splatnosťou do 31. januára 2000 a úverovú zmluvu č. LD XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej bol spoločnosti FLIPO poskytnutý úver vo výške 13 600 000 Sk so splatnosťou do 31. januára 2000, oba na prefinancovanie nákupu vrtných veží, pričom dňa 9. júna 1999 na základe príkazu na úhradu, ktoré podpísala Ing. H. N., boli finančné prostriedky z úveru č. LD XXXXXXXXXXXX vo výške 3 200 000 USD, ako aj finančné prostriedky z úveru č. LD XXXXXXXXXXXX vo výške 12 807 152 Sk poukázané na účet spoločnosti Geostroj a.s., Robotnícka 841, Turčianske Teplice (ďalej ako „Geostroj“) č. XXXXXXXX-XXXXXXXXXX ako úhrady faktúry č. XXXX, a následne v ten istý deň boli tieto finančné prostriedky prevedené na účet spoločnosti APIS, ktorá časť takto získaných finančných prostriedkov vo výške 3 199 900 USD spolu s finančnými prostriedkami získanými z úveru spoločnosti A.C.T. (ÚRS B 3) vo výške 1 400 000 USD použila na splatenie úveru spoločnosti EUROSERVIS (ÚRS B 1), a tieto úvery mali byť splatené firmou APIS z prostriedkov získaných z úložky Devín Banky u Avon Sterlin Bank platbou sumy 176 650 000 Sk dňa 30. marca 2000, ktorá bola hneď aj stornovaná,

3. dňa 9. júna 1999 úverovú zmluvu č. LD XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej bol poskytnutý spoločnosti A.C.T. úver vo výške 160 000 000 Sk so splatnosťou do 9. septembra 1999 na nákup strojo - výrobných zariadení, pričom dňa 9. júna 1999 na základe príkazu na úhradu podpísaného Ing. H. N. boli finančné prostriedky poukázané na účty spoločnosti ALTA - BELAZ a.s., Robotnícka 841, Turčianske Teplice, (ďalej ako „ALTA-BELAZ“), pod č. XXXXXXXX-XXXXXXXXXX v sume 1 400

000 USD a pod č. XXXXX-XXXXXXXXXX v sume 96 799 200 Sk ako plnenie fiktívnej zmluvy, a následne v ten istý deň boli tieto finančné prostriedky prevedené na účet spoločnosti APIS, z ktorého prostriedky v sume 1 400 000 USD spolu s finančnými prostriedkami získanými z úveru spoločnosti FLIPO vo výške 3 199 900 USD (ÚRS B 2) použila na splatenie úveru spoločnosti EUROSERVIS (ÚRS B 1) a tento úver bol zaevidovaný ako splatený na základe úhrad istiny s úrokmi v rámci vnútrobankového systému,

4. dňa 24. júna 1999 úverovú zmluvu č. LD XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej bol poskytnutý spoločnosti EUROSERVIS krátkodobý revolvingový úver vo výške 108 000 000 Sk so splatnosťou do 23. septembra 1999 na prefinancovanie nákupu pšenice, pričom dňa 24. júna 1999 na základe príkazu na úhradu podpísaného Ing. H. N. boli bez vedomia štatutárneho zástupcu firmy EUROSERVIS poukázané finančné prostriedky z úveru vo výške 107 441 510 Sk na účet spoločnosti APIS Ukrajina č. XXXXXX-XXXXXXXXXX ako úhrada fiktívnej zálohovej faktúry č. XX/XX/XX a následne tieto finančné prostriedky vo výške 107 440 000 Sk boli poukázané na účet spoločnosti APIS, pričom tento úver bol čiastočne splatený dňa 16. októbra 2000 vo výške 70 000 000 Sk z prostriedkov z účtu spoločnosti APIS,

5. dňa 30. septembra 1999 úverovú zmluvu č. LD XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej bol poskytnutý spoločnosti Strojárne Lipany úver vo výške 160 000 000 Sk na rekonštrukciu výrobných hál a nákup technológie, ktorý bol čerpaný v sume 134 528 319 Sk, z ktorej bola suma 130 000 000 Sk prevedená dňa 1. októbra 1999 na účet spoločnosti APIS pod zámkou dodania diela pri zabezpečení strojov, tento úver nebol splatený,

čím za Devín Banku a.s. so sídlom v Bratislave, Františkánske námestie 8, neoprávneným poskytnutím 6 úverov v celkovom rozsahu 351 576 181 Sk a 8 900 000 USD (v prepočte 392 187 400 Sk podľa kurzu z 9. júna 1999 44,066 SKK / 1 USD) Ing. M. V. a Ing. H. N. umožnili získať neoprávnene úverové prostriedky v celkovej výške 743 763 581 Sk (v prepočte fixným kurzom 24 688 427,97 €),

a tak bolo v prípadoch popísaných v ÚRS A a B protiprávnym čerpaním celkovo 25 úverov poskytnutých v mene Devín Banky Devín Banke, na ktorú bola 24. augusta 2001 vyhlásená nútená správa a následne 23. septembra 2001 aj konkurz, ktorý dosiaľ nebol ukončený, umožnené získať úverové prostriedky v celkovom rozsahu 2 663 681 290,02 Sk (v prepočte fixným kurzom 88 418 020,65 €).

Špecializovaný súd zároveň podľa § 288 ods. 3 Tr. por. odkázal poškodených - JUDr. Radoslava Hajdúcha, správcu konkurznej podstaty úpadcu Devín Banka a Mgr. Moniku Martonovú, splnomocnenkyňa poškodeného MIRACOM LLC s ich nárokmi na náhradu škody na civilný proces.

Odvolanie
prokurátora

Proti tomuto rozsudku podal prokurátor ihneď na hlavnom pojednávaní odvolanie, ktoré odôvodnil podaním zo 17. mája 2018.

Nesúhlasil s tvrdením súdu, že skutkové okolnosti obžaloby na seba chronologicky nenasledovali; ich popis zodpovedal časovému a logickému sledu s prihliadnutím na druh vyšetovaných obchodov (úložiek a úverov). Popis skutkov začína tými skutkovými okolnosťami, ktoré sa dotýkajú všetkých šiestich obžalovaných, vyhlásenie nútej správy a konkurzu nebolo dávané do súvislosti so žalovanými operáciami; táto okolnosť bola relevantná v tom smere, že zabránila obžalovaným v ďalšom poškodzovaní banky, aj rozhodnutie NBS z 25. júla 2001 je súčasťou obžaloby. Ani časové ohraničenie skutku ustálené na obdobie od 25. júna 1998 - 24. júla 2001 nebolo správne, keďže skutok bol páchaný až do 1. augusta 2001.

Nestotožnil sa s tvrdením, že v deň vyhlásenia konkurzu boli finančné prostriedky v Devín Banke - táto

okolnosť vyplýva len z vyjadrení Ing. V.; z prílohy k správe konkurzného správcu je zrejmé, že stav pokladničných hodnôt predstavoval 91 924 Sk (zv. 40, č. 1. 7795). Nesúhlasil so záverom, že transakcie nie sú trestné, keďže boli predstierané a stali sa podkladom pre odčerpanie finančných prostriedkov Devín Banky; dokonca niektoré z nich boli fiktívne (napr. prevod 350 mil. Kč v decembri 1998 z účtu Devín Banky alebo úložka Devín Banky v AVON STERLING BANK z marca 2000) a niektoré duplicitné (v decembri 1999 splatenie zmeniek firmy Weber z účtov zmenkových akceptantov napriek ich odkúpeniu Devín Bankou).

Okolnosť organizovanej skupiny je preukázaná komplexným charakterom finančných operácií, vychádzajúcich z konania viacerých osôb, po rozdelení úloh, so znakmi koordinovanosti a plánovitosti; zaradenie obžalovaných v pracovnom pomere je len východiskovým ukazovateľom. Obžalovaní Ing. A. a PhDr. V. svoje členstvo v organizovanej skupine potvrdili vykonávaním takých operácií finančného charakteru, ktoré smerovali k dosiahnutiu spoločného zámeru. Končným prijímateľom finančných prostriedkov boli APIS, Omega Merchants Ltd., Vtorojbank, AVON STERLING BANK. Predisponovanie finančných prostriedkov formou úložiek/úverov bolo v rozpore s oprávnenými záujmami banky a jej vkladateľov (viď § 194 ods. 5 Obch. zák., § 11a zákona č. 21/1992 Zb.); dokonca úložky ani neboli pravými úložkami, keďže nimi disponovali priamo obžalovaní Ing. R., Ing. N., Ing. A. a PhDr. V. Aj slovenské a ruské úvery boli, údajne na pokyn klientov, prečerpávané na rozličné iné účty. Ani podmienky na poskytnutie úverov neboli splnené, keďže tieto boli poskytnuté nie na základe žiadosti klientov, ale na základe žiadosti Ing. V., Ing. R. a Ing. N., účel úverov buď nebol uvedený alebo bol predstieraný. Niektoré z týchto úverov boli splácané z prostriedkov iných spoločností (nie úverového dlžníka), a to z prostriedkov samotnej Devín Banky. Ako skryté predisponovanie finančných prostriedkov bolo takéto konanie kvalifikované už v protokole NBS o komplexnej dohliadke. Namíeta záver súdu, že nič nebolo skryté, keďže z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva, že management Devín Banky hlásil NBS nepravdivé a skreslené údaje v povinných výkazoch. Obžalovaný management banky poskytoval aj tzv. revolvingové úvery, t. j. úvery na splatenie predchádzajúcich úverov; takéto úvery sa však podľa štandardov NBS mali vykazovať ako tzv. klasifikované pohľadávky.

Ako nielen zo zahraničných platobných príkazov plynie, z úverových účtov klientov KRUG INVEST, RIATEN PRAJZ, ELBRUS, TECHNOMED-SERVIS a OPTRON boli 30. júna 1998 uskutočnené platby do Ruskej federácie. Prvé úvery týmto firmám skončili na LORO účtoch Vtoroj Bank, čo je vlastne v korešpondenčnom bankovníctve účet inej banky mimo Devín Banky. Úvery spoločnosti ELBRUS skončili 13. augusta 1999 na NOSTRO účtoch vo Vtoroj Bank a časť ďalších úverov bola prevedená na účty spoločnosti NEMBOR v JSC Elektronika Bank. Nemožno preto pochybovať, že čerpané finančné prostriedky skončili mimo Devín Banky. Dôrazne preto nesúhlasí s tvrdením súdu, že v obžalobe nebolo uvedené na aké cudzie účty boli finančné prostriedky Devín Banky odčerpané. Na účet firmy APIS v Devín Banke boli prevedené finančné prostriedky z piatich úverov, avšak vo všetkých prípadoch je v skutočnosti úverovým dlžníkom iná právnická osoba; na účet Omega Merchants Ltd. v Devín Banke boli zas poukázané finančné prostriedky zo štyroch úverov ruským firmám. Ani v prípade šiestich slovenských úverov neboli splnené podmienky na ich poskytnutie a čerpanie, pretože ich úverová dokumentácia obsahovala fiktívne doklady ohľadne obchodného účelu; v skutočnosti boli poskytnuté za účelom splatenia skôr čerpaných úverov. V prípade úverov pre spoločnosti EUROSERVIS a Strojárne Lipany neboli vykonané deklarované obchodné prípady. Z celkového počtu 25 úverov, 7 úverov bolo čerpaných na priame splatenie predchádzajúcich úverov, 5 úverov bolo čerpaných na ich nepriame splatenie, 7 úverov nebolo splatených nikdy; ostatné úvery boli splatené z účtov Vtoroj Bank a APIS, kde sa hromadili finančné prostriedky z ďalších bankových obchodov Devín Banky.

Poukázal aj na to, že informácie o úložkách v J&T Banke získala NBS až na základe výsledkov bankového dohľadu z ČNB a následne vykonanej tematickej dohliadky; dovtedy management banky úložky z roku 1998 a s ňou spojené zmenkové obchody tajil a v účtovníctve neevidoval. Dohliadka skonštatovala, že Devín Banka skryto, zo svojich zdrojov financovala jej hlavného akcionára. Výstavenie zmeniek na rad J&T Banky a ich následný prevod na Devín Banku za odplatu vo výške, aká zodpovedala výške úložiek poslúžilo na vytvorenie záväzku Devín Banky voči J&T Banke; J&T Banka bola na úložky a naň naviazané zmenkové obchody len zneužitá.

Vo vzťahu k právnej kvalifikácii prokurátor uviedol, že v prípade pokračovacích trestných činov (sprenevery pri úložkách a úverového podvodu pri úveroch) je treba vychádzať z času, kedy bol trestný čin dokončený, t. j. z 1. augusta 2001, resp. z 8. decembra 2000. Hoci je právna úprava trestného činu úverového podvodu účinná od 1. septembra 1999, pri pokračovacom trestnom čine dokončenom po 1. septembri 1999 môžu byť jeho čiastkové útoky (v počte 13) spáchané aj pred 31. augustom 1999 a budú potom posudzované ako jeden skutok právne kvalifikovaný ako pokračovací trestný čin podľa § 250a Tr. zák. To však neznamená, že by pred 31. augustom 1999 nešlo o trestný čin, pretože podvodné konanie pri požadovaní a čerpaní úveru bez splnenia jeho podmienok by bolo kvalifikované ako trestný čin podvodu podľa § 250 Tr. zák., resp. konanie za poskytovateľa úveru by bolo kvalifikované ako porušovanie povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 255 Tr. zák.

Pri trestnom čine úverového podvodu je škodlivý následok celá suma čerpaného úveru. S ohľadom na vykonané dôkazy mal za preukázané, že obžalovaní Ing. V., Ing. R. a Ing. N. v rozpore so svojimi povinnosťami poskytli a za nastrčených klientov aj čerpali úvery hoci vedeli, že tieto nespĺňajú podmienky na ich poskytnutie. Z vykonaných dôkazov nevyplývajú žiadne skutočnosti, z ktorých by vyplynulo, že úvery, ktorými boli cez viaceré účty splatené predchádzajúce úvery, boli schvaľované ako tzv. revolvingové úvery. Bolo jednoznačne preukázané, že v súvislosti s úložkami a k nim vydanými zmenkami došlo k predisponovaniu finančných prostriedkov Devín Banky, pričom k predstieraným úložkám sa realizovali peňažné vklady v troch prípadoch za účelom ich bezodkladného neprehľadného prečerpania v prospech firmy APIS cez viaceré účty. Ak aj niektoré úložky boli vrátené, tieto zdroje pochádzali z finančných prostriedkov Devín Banky. Tvrdenie, že finančné prostriedky na účte až do 31. decembra 2015 neboli vecou je špekulatívne; Trestný zákon poskytoval ochranu peňažným prostriedkom aj do prijatia novely. K jeho zmene došlo len preto, aby sa dovtedajší výklad jasne zadefinoval a pre budúcnosť sa zabránilo špekulatívnym úvahám. Aj v minulosti sa bežne postihovalo takéto konanie proti prostriedkom na bankovom účte.

V rozpore so skutočnosťou je aj tvrdenie, že v zodpovedných orgánoch Devín Banky v čase uzavretia mandátnej zmluvy z 29. februára 1996 nefiguroval žiaden z obžalovaných, keďže podľa výpisu z obchodného registra, Ing. V. bol od 8. januára 1996 podpredsedom predstavenstva Devín Banky; spoločnosť APIS vstúpila do Devín Banky už v roku 1994, pričom jej predsedom predstavenstva bol od augusta 1992 buď Ing. V. alebo PhDr. V. Obžalovaný Ing. V. mal teda po celý čas vplyv na vykonávanie deblokačných aktivít. Bol to práve štát, kto prostredníctvom mandátnej zmluvy s Ministerstvom financií Slovenskej republiky (ďalej len „MF SR“) pomáhal Devín Banke; iba v rokoch 1997 - 1998 uhradil Devín Banke odmenu vo výške 168 mil. Sk. To, že Devín Banka odvieďla DPH z vyúčtovanej avšak štátom neuhradenej odmeny za deblokácie, nebolo nijako preukázané. Pohládávka Devín Banky voči štátu bola sporná, čo dokazuje aj Okresným súdom Bratislava I priznaná výška odmeny. Devín Banka si odmenu voči štátu uplatňovala neoprávnene, keďže mala sprostredkovateľskú zmluvu na zabezpečovanie tovarových deblokácií so Slovenskými elektrárňami, a. s. (ďalej len „elektrárne“); odmenu mali teda vyplatiť elektrárne, nie MF SR. Podľa listiny - Stručný prehľad o stave činnosti Devín Banky v oblasti deblokácie k 31. augustu 2001, žiadne z firiem, ktoré sa v obžalobe spomínajú, na sprostredkovaní/dodávaní tovaru v rámci deblokačných aktivít neparticipovali. Z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by akákoľvek z firiem, ktorej bol poskytnutý úver sa podieľala na deblokačných aktivitách.

Na podklade týchto argumentov prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) podľa § 321 ods. 1 písm. b/ Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil špecializovanému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

Následne, po obdržaní písomného odôvodnenia napadnutého rozsudku prokurátor svoje odvolanie doplnil podaním z 2. júla 2018.

Okrem už uvedeného uviedol, že aj pri ponechaní veľkého priestoru obhajobe založenej na realizácii deblokačných aktivít Devín Banky, bolo jednoznačne preukázané, že táto sa na deblokácii ruského dlhu podieľala len zabezpečením dovozu automobilov zn. Lada a lietadiel Tupolev, Iljušin a JAK, vo vzťahu ku ktorým nebol poskytnutý žiaden úver, a v mene ktorých nebola vystavená žiadna zmenka, resp. akceptovaná cudzia zmenka. K vplyvu na uzavretie mandátnej zmluvy opätovne odkázal na výpoveď Ing. V. Vysvetlil, že podľa samotného súdu prvého stupňa bola deblokácia ruského dlhu financovaná slovenskou Devín Bankou a v konečnom dôsledku jej vkladateľmi. Ani z ostatných listín, ktoré boli vykonané na hlavom pojednávaní nevyplývalo, že by ruské firmy KRUG INVEST, RIATEN PRAJZ, ELBRUS, TECHNOMED-SERVIS a OPTRON, resp. slovenské EUROSERVIS, FILIPO, ACT Nitra a Strojárne Lipany, ktoré opakovane čerpali úvery, boli akokoľvek zapojené do realizácie deblokačných aktivít (napr. dovoz automobilov zabezpečila firma Wili a lietadlá nakúpili Slovenské aerolínie). Pripomenul tiež, že v zmysle Mandátnej zmluvy z roku 1996, Devín Banka nemala mandát na vykonávanie deblokačných aktivít aj v roku 1999.

V ďalšej časti prokurátor poukázal na rozdiely medzi ústnym a písomným odôvodnením rozsudku (spočítajúcich v údajoch o rozhodnutiach NBS o zavedení nútenej správy a o tom, že vedenie Devín Banky nič nekamuflovalo), ktoré výčitky boli prevzaté verejnosťou a celoštátnymi médiami a vyslovil názor, že súd inak koná po obdržaní písomného odvolania prokurátora. Ohradil sa voči záverom súdu, podľa ktorých v prípade ďalších úverov išlo len o prolongáciu už skôr poskytnutých úverov - ako vysvetlil, tu išlo o ďalší tzv. revolvingový úver, pri ktorom sa pohľadávka banky stáva klasifikovanou, čím sa zhoršujú sledované ukazovatele. Zastával názor, že súd ani nepochopil podstatu skutku pri úložkách, keďže tu išlo o presun prostriedkov Devín Banky cez J&T Banku na jej účet v Devín Banke a z neho cez účty s vedením Devín Banky spriaznených firiem, ktoré vystavili na účet firmy APIS zmenky, ktorá napokon s prostriedkami nakladala ako s vlastnými. Obdobne boli pre splatenie zmeniek a úložiek použité finančné zdroje Devín Banky v NBS; pri tretej úložke šli finančné prostriedky priamo na účet firmy APIS. Pripomenul, že úložka z roku 1999 predstavovala len „prolongáciu“ skoršej z roku 1998 dodatkom k zmluve. Vtedy boli vedením Devín Banky poukávané jej prostriedky na účet J&T Banky raz ako splatenie cudzích zmeniek ich akceptantmi - Montas Klima, Slovenská energetika a Via Magna a druhýkrát ako nákup vlastných zmeniek Montas Klima, Stavum a Eko-elektro; preto bola oprávnené sčítavaná výška vkladateľských úložiek.

Bez započítania pohľadávok by nevznikla strata Devín Banke na nevrátení úložky v J&T Banke, keďže táto bola ihneď po vložení na účet J&T Banky prevedená na účty v Devín Banke na meno Montas Klima a Slovenská energetika a následne na firmu APIS, ktorá bola konečným prijímateľom. Zmyslom bankových obchodov medzi J&T Bankou a Devín Bankou bolo vytvorenie záväzku Devín Banky voči J&T Banke pre možnosť jeho započítania s úložkou. Rovnaký mechanizmus uplatnili obžalovaní Ing. V., Ing. C., Ing. R. a Ing. A., pri úložke č. 3 a s tým spojenou zmenkou firmy APIS. Nesúhlasil s tvrdením súdu, podľa ktorého do tohto zmluvného vzťahu negatívne vstúpila nútená správa a následný konkurz; týmto rozhodnutiam totiž predchádzalo rozhodnutie NBS z 25. júla 2001, ktorým sa obžalovaným zakázalo vykonávať právne úkony nad 5 mil. Sk bez súhlasu NBS. Práve preto menovaní vystavili dokumenty z 24. júla 2001, ktorými vytvorili možnosť vzájomného započítania pohľadávok. Z uvedeného jednoznačne plynie, že Devín Banka prišla o cca 500 mil. Sk, ktoré skončili na účte firmy APIS. Zo žiadneho hodnoverného a objektívneho dôkazu nevyplýva, že by Ing. R. prejavil svoju vôľu faxom. Nesúhlasil s tvrdením, že finančné prostriedky sa ani napriek vydaným zmenkovým platobným rozkazom od spoločností Montas Klima a Slovenská energetika nepodarilo vymôcť, keďže skrachovala Devín Banka a s ňou v podstate aj desiatky iných podnikateľských subjektov. Z vykonaných dôkazov je totiž nepochybné, že finančné prostriedky boli z účtov týchto spoločností bezprostredne po ich vyplatení J&T Bankou poukávané na spoločnosť APIS, ktorý bol ten konečný užívateľ výhod.

K právnej kvalifikácii doplnil, že praxou je už prekonaný názor, že spreneveriť možno len individuálne určenú a hmatateľnú vec, ktorá bola niekomu zverená; spreneveriť možno aj peniaze ako ekvivalent platobného prostriedku, všeobecne uznávaného platidla a uchovávateľa hodnôt. Ak sa aj nachádzajú finančné prostriedky na bankovom účte, sú majetkom banky do momentu opustenia ich účtu a sú k

dispozícii majiteľovi účtu vo vysoko likvidnej forme, to znamená, že sa môžu dostať z majetku okamžite v dôsledku prevodu na iný účet v inej banke alebo výberom z účtu. Aj pred prijatím zákona č. 397/2015 Z. z. sa bežne vydávali odsudzujúce rozsudky založené na defraudácii finančných prostriedkov na bežnom účte (napr. prípad účtovníčky V.). Nesúhlasil s tvrdením, že v prípade úložiek možno uvažovať len o trestnom čine podľa § 255 Tr. zák., ktorý je premlčaný, keďže uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané 3. februára 2006. V prípade úložiek z rokov 1998, 2000 a 2001 je s ohľadom na blízke časové a vecné nadväznosti potrebné skutky ohraničiť na obdobie od 10. decembra 1998 až 1. augusta 2001, kedy boli na notárskom úrade overené podpisy obžalovaných. Dokonca aj sám predseda senátu pri ústnom odôvodňovaní rozsudku určil čas spáchania skutku medzi 25. júnom 1998 až 24. júlom 2001. Ani v takom prípade by zákonom určená doba premlčania neuplynula.

Ani tvrdenie súdu o údajne kolektívnom rozhodovaní v Devín Banke je v kontexte § 194 ods. 5 Obch. zák. a výpisu z obchodného registra nesprávne. Rovnako bezvýznamné je tvrdenie súdu o schvaľovacom procese v úverovom výbore, keďže predmetné bankové obchody boli predstierané. Dokonca samotným vnútorným kontrolným orgánom boli zistené nedostatky v oblasti zabezpečenia a splácania poskytnutých úverov. Je preukázané, že slovenské firmy nemali prvotný záujem o poskytnutie úverov a dokumenty podpisovali na naliehanie Ing. V., Ing. R. a Ing. N.; ruské firmy v niektorých prípadoch ani nemali vedomosť o ich čerpaní. Úvery pre Euroservis, Flipo, A.C.T. Nitra a Strojárne Lipany boli poskytnuté v rozpore s úverovými podmienkami, keďže týmito úvermi boli splácané úvery pre ruské firmy. Nesúhlasil s tvrdením, že Strojárne Lipany mali reálny projekt, keďže z celkového objemu úveru vo výške 160 mil. Sk bolo čerpaných 134 mil. Sk, pričom 130 mil. Sk bolo ihneď poukázaných na účet spoločnosti APIS pod zámenkou dodania strojov, ktoré ale nikdy dodané neboli, rovnako ako nebol splatený úver. Pritom úver bol požiadaný a čerpaný na naliehanie Ing. V. a ďalších zástupcov firmy APIS.

Rovnako nemožno súhlasiť, že len úver pre Strojárne Lipany bol poskytnutý za účinnosti trestného činu úverového podvodu podľa § 250a Tr. zák. a že s predchádzajúcimi úvermi nemá nič spoločné a jeho pripojenie malo vyskladať pokračovací trestný čin podľa § 250a Tr. zák. Finančné prostriedky pre všetky slovenské firmy boli v priebehu roka 1999 poukázané na účet firmy APIS, ktorá tieto prostriedky poukázala na účet spoločnosti OAO Tvel Moskva za dodávku jadrového paliva. Navyše, okrem úveru pre Strojárne Lipany sú predmetom obžaloby aj úvery pre ruské firmy ELBRUS z 19. októbra 1999, 8. decembra 1999, 31. januára 2000 a 8. decembra 2000), RIATEN PRAJZ z 8. decembra 1999, OPTRON z 9. decembra 1999 (2x) a 8. decembra 2000, KRUG INVEST z 9. decembra 1999 a TECHNOMEDSERVIS z 9. decembra 1999. Pritom tieto úvery neboli prolongované, ale naopak - boli čerpané nové úvery za účelom splatenia tých predchádzajúcich. Okolnosť, že žaloba na EUROSERVIS ohľadne jedného z úverov bola vzatá späť nie je tak podstatná, keďže má vplyv len na adhézne konanie.

Podstata úverového podvodu na popísanom skutkovom základe spočíva v tom, že úvery boli predstierané, boli podložené fiktívnymi a nepravdivými dokumentami s nedostatočným, resp. fiktívnym zabezpečením. Prvé úvery piatim ruským firmám boli čerpané v prospech ruskej banky (čo potvrdzujú aj samotné výpovede obžalovaných, ktorí uvádzajú, že finančné prostriedky mali byť podkladom pre tovarové deblokácie), ostatné riadne úvery boli cez viaceré účty použité na splatenie predchádzajúcich. Ak boli tieto úvery splatené s úrokmí stalo sa tak na podklade ďalších úverov poskytnutých Devín Bankou alebo z iných účtov vedených v Devín Banke neobvyklými finančnými transakciami. Pritom bankový úver môže byť splatený len tým istým úverovým dlžníkom, čo sa vo viacerých prípadoch nestalo. Táto okolnosť, ale nie je podstatnou okolnosťou z hľadiska právnej kvalifikácie (môže byť významná pri stanovovaní výšky spôsobenej škody), keďže pri trestnom čine podľa § 250a Tr. zák. sa spôsobenie škody nevyžaduje.

Pokiaľ ide o znalecký posudok JUDr. Ing. Gabriely Štrbáňovej, táto znalkyňa vôbec nebola objektívna, v záveroch znaleckého posudku mala viacero zavádzajúcich informácií, resp. rozporuplných vyjadrení, ktoré sa snažil dopĺňujúcimi otázkami objasňovať, pričom ale znalkyňa nevedela včas a riadne reagovať, viackrát sa pred odpoveďou obracala na obžalovaných Ing. R. a Ing. N.. Rovnako sa nestotožnil so záverom súdu, že ak by zloženie veriteľského výboru bolo iné, pokyn na uzavretie zmluvy by nebol

udelený a výsledok konania by tak pre Devín Banku bol podstatne pozitívnejší. Uvedené prokurátor označil za hypotézu a zdôraznil, Devín Banka neunesla dôkazné bremeno v spore o odmenu, konkurzný správca pritom hájil záujmy úpadcu s odbornou starostlivosťou, v súdnom procese pokračoval a Ing. V. umožnil predkladať dôkazy. Devín banka však bol úspešná len vo výške päťiny uplatneného nároku a navyše bola MF SR povinná vyplatiť vysoké trovy právneho zastupovania.

Z vykonaného dokazovania bolo zistené, že Devín Banka od roku 1997 zvyšovala svoje záväzky voči vkladateľom a neskôr si už prestalo plniť svoje záväzky voči NBS pri vytváraní povinných minimálnych rezervách, prečo si v roku 2000 „vykoledovala“ komplexnú dohliadku, ktorej výsledkom boli zistenia o neobvyklých a fiktívnych bankových operáciách, o nedostatočnom krytí rizík, o porušovaní opatrení NBS, o porušovaní zásad účtovníctva, skresľovaní údajov atď. Napriek tomu, po opätovnej pomoci banke uzavretím tretej mandátnej zmluvy, NBS po zistení, že v nej dochádza k podvodnému navyšovaniu základného imania predstieraným vstupom zahraničného kapitálu, vyhlásila nútenú správu. Ako je verejne známe, záväzky Devín Banky vo výške viac ako 11 mld. Sk boli riešené prostredníctvom fondu na ochranu vkladov, do ktorého prispievajú všetky banky.

Nie je tiež pravdou, že finančné prostriedky, ktoré obdržala firma APIS boli v celom rozsahu použité na splatenie úverov, keďže o opačnom závere svedčí výpoveď Ing. V. a Ing. L., ale aj množstvo zmlúv, bankových výpisov a prevodných príkazov. Zo žiadneho dôkazu pritom nevyplýva, že by sa odmena medzi Devín Bankou a APISom mala deliť, dokonca ani samotná APIS si pohľadávku voči Devín Banke ani neuplatnila. Devín Banke zostali po ukončení úložiek v dôsledku antedatovaného konania niektorých obžalovaných tri vlastné zmenky firiem Montas Klima, Slovenská energetika a APIS bez reálneho vymoženía. Samozrejme, že z týchto úložkových/úverových operácií zostali Devín Banke z účtovného hľadiska pohľadávky, aktíva; pre posudzovanie trestnoprávnej zodpovednosti však samotná účtovná bilancia nie je relevantná.

Vyjadrenia
k podanému odvolaniu

Dňa 1. júna 2018 sa k odvolaniu prokurátora vyjadril obžalovaný Ing. M. V., tak, že prokurátor v ňom nič nové neuviedol a že z vykonaného dokazovania bola úplne zrejmalá prepojenosť ich konania s deblokačnými aktivitami Devín banky. Naznačil, že v danom prípade išlo o politickú objednávku, keďže k obvineniu došlo až po tom, ako preukázali oprávnenosť pohľadávky Devín banky voči MF SR. Poukázal tiež na konanie vyšetrovateľov v iných trestných veciach, ktoré svedčia o ich možnej zaujatosti. V ďalšej časti poukázal na novinové články s názvom „Posledný dôkaz o kamufláži“ zo 4. októbra 2011, „Konkurz na Devín banku je údajne účelový“ z 2. októbra 2001. Trval na tom, že Devín banka musela byť zlikvidovaná, aby krátko na to mohla byť pohľadávka vo výške 1,2 mld. USD predaná dvom offshorovým spoločnostiam, ktorý obchod vybavil premiér Dzurinda. Nie náhodou správca konkurznej podstaty uzavrel za Devín banku nevýhodnú mimosúdnu dohodu; existujúca súdom uznaná pohľadávka bola započítaná voči neexistujúcej fiktívnej pohľadávke MF SR.

Dňa 4. júna 2018 bolo doručené vyjadrenie obžalovaných Ing. M. V. a PhDr. R. V. aj prostredníctvom ich obhajcu JUDr. Mariána Prievozníka, PhD.

Uviedli, že závery súdu považujú za správne a zákonné; je tiež pravdou, že skutková veta obžaloby mohla byť formulovaná zrozumiteľnejšie, úplne sa v nej totiž vytratil fakt, že prostredníctvom úložiek v J&T Banke sa splácali ruské úvery. Nútená správa a následný konkurz sú v obžalobe jednoznačne formulované ako následok ich konania. Skrátená bilancia banky, na ktorú sa prokurátor odvoláva je uvedená v tisíckach, to znamená, že 91 924 neuvádza počet korún, ale počet tisícov korún. Okrem toho, viac ako 90 % všetkých operácií sa uskutočňuje bezhotovostne, to že v banke bola hotovosť vo výške 91 924 000 Sk nehovorí nič o tom, koľko v nej bolo majetku; okrem týchto prostriedkov mala Devín banka len na účte NBS v rámci povinných minimálnych rezerv 658 mil. Sk a na LORO účtoch v iných bankách 1,8 mld. Sk; ďalšie aktíva tvoril nehnuteľný majetok a pohľadávka voči MF SR. Z účtov v

SLSP neboli prevedené žiadne finančné prostriedky; v tejto časti obžaloba popisuje operáciu, ktorá sa neuskutočnila. Na popísaných procesoch sa zúčastňovalo oveľa viac osôb, a to členovia úverových výborov, deväťčlenné predstavenstvo, jednotliví zamestnanci banky zabezpečujúci vedenie účtovníctva atď. Ak obžaloba popisovala transakciu vykonanú na účet spoločnosti APIS, tak sa jednalo výlučne o účet vedený v Devín banke; z právneho hľadiska išlo stále o majetok Devín banky; spoločnosť APIS v ten istý deň, ako jej prostriedky boli pripísané na účet, tieto použila na splatenie tzv. ruských úverov. Aj Vtoroj Bank mala účet vedený v Devín banke; označenia OMEGA MERCHANTS, príp. NEMBOR sa pri jednotlivých operáciách uvádzali v prevodných príkazoch v poznámke; počas celého konania nebolo preukázané, že by takéto spoločnosti mali účet v Devín banke, neexistuje žiadny výpis o prevode na účty takýchto spoločností vedené v iných bankách. Prevody sa uskutočnili na účtoch ruských bánk - Vtorojbank a JSC Elektronika, ktoré boli vedené v Devín Banke; Omega Merchants Ltd. a NEMBOR neboli prijímateľom prostriedkov, nimi len boli označené predmetné platby. Zdôraznili, že obžaloba bola podaná pre trestný čin sprenevery a úverového podvodu a nie pre porušenie zákona o bankách. Niektoré aspekty bankových operácií boli ovplyvnené tým, že nadväzovali na deblokácie ruského dlhu, resp. sa nimi zabezpečovalo finančné krytie a vysporiadali komplikované vzťahy pri zabezpečovaní deblokácií. Nebolo objasnené, kto vlastne čerpal úvery, keď nimi obžalovaní stále disponovali; dá sa ale súhlasiť, že úložky vlastne ani neboli úložkami, úvery neboli úvermi, lenže v takom prípade ani sprenevera nebola v pravom zmysle spreneverou a úverový podvod nebol úverovým podvodom. To, že prostriedky vkladateľov boli použité na rozšírenie siete pobočiek banky mu nie je kladené za vinu; v každom prípade, ak 85 % zdroj banky pochádzalo od obyvateľstva (cca 10 mld. Sk) a 37 % z aktív (4 mld. Sk) bolo použitých na úvery, potom banka musela mať v čase vyhlásenia nútenej správy obrovský majetok (cca 6 mld. Sk). Ak ich úmyslom bolo odčerpať prostriedky z Devín Banky, potom z akého dôvodu prevažná časť obžaloby pojednáva o tom, ako boli úložky /úvery splácané? Revolvingové/ nové úvery za účelom splatenia tých starých je úplne štandardná banková operácia; i keď splácanie úverov z iných účtov než z účtu dlžníka nie je štandardné, v praxi to niekedy stáva; čo je ale najdôležitejšie, takáto operácia predsa banku nepoškodzuje. Prevody ruským firmám (KRUG INVEST, OPTRON, RIATEN PRAJZ, TECHNOMED-SERVIS a ELBRUS) boli poskytované v rámci vnútrobankového systému Devín banky; to isté platí aj vo vzťahu k účtom JSC Elektronika bank atď. Na poskytnutie piatich úverov z 25. júna 1998 bezprostredne nadväzoval list Devín Banky, ktorým MF SR oznamoval, že v júni 1998 došlo k zabezpečeniu dodávky jadrového paliva za 22 mil. USD, ktoré vtedy dodávala OAO Tvel.

V roku 1998 neexistovala skutková podstata trestného činu úverového podvodu; spoločnosť EUROSERVIS z úveru nezískala nič, v skutočnosti ho nečerpala, ani nepoužila na iný účel. Pre Devín banku to malo taký vplyv, že namiesto evidovania úveru ruskej RIATEN PRAJZ evidovala úver pre slovenskú spoločnosť v rovnakej výške. Projekt výstavby hydrokolies v Lipanoch bol skutočný, žiadne doklady fiktívne neboli, išlo o normálny obchodnoprávny vzťah. Keď sa úver poskytoval, neexistoval dôvod domnievať sa, že by technológia, ktorú mala byť APISom dodaná, nebude dodaná. Po poskytnutí prvých piatich úverov ruským spoločnostiam už žiadne nové úvery poskytnuté neboli; boli poskytnuté len také úvery, ktorými sa splácali tie predchádzajúce. Nie je zrejmé, komu malo byť umožnené, získať prostriedky z týchto úverov, keď boli čerpané vždy len na účty vedené v Devín Banke. Jediný úver, ktorý s takto poskytnutými úvermi nesúvisí a ktorý bol poskytnutý už za účinnosti skutkovej podstaty úverového podvodu, bol úver pre Strojárne Lipany; to však nie je postačujúce, aby bol z neho vyrobený pokračujúci trestný čin. Svedok Ing. W. vo svojej výpovedi podrobne vysvetlil, že išlo reálny projekt. Trestný čin úverového podvodu podľa § 250a ods. 2 Tr. zák. je konštruovaný úplne inak, ako trestný čin podvodu; ak by jeho konanie malo byť posudzované ako podvod, potom mu nebolo nikým vysvetlené, koho mal uviesť do omylu, akým konaním a akú škodu mal spôsobiť, prokurátor v obžalobe výslovne konštatuje, že výškou škody sa nezaoberá, pretože tá nie je znakom objektívnej stránky skutkovej podstaty podľa § 250a ods. 2 Tr. zák. K aplikácii § 255 Tr. zák. poukázal na to, že tento bol po uplynutí 5 rokov premlčaný, keďže trestné stíhanie vo veciach tzv. ruských úverov bolo začaté až v roku 2010. Dodal, že prostriedky sa od začiatku do konca pohybovali výlučne na účtoch v Devín banke, ktorá bola v právnom zmysle ich vlastníkom, čo potvrdzuje rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky Rč 14/2006; tieto právne prostriedky tak nebolo možné spreneveriť ku škode banky. Daň z pridanej hodnoty je splatná momentom vystavenia faktúry, čo vyplýva priamo z právnej úpravy; hoci nemá k dispozícii daňové priznania Devín Banky, predpokladá, že ak by Devín Banka nezaplatila splatnú

daň, nezostalo by to bez odozvy. Štát na zaplatenie pohľadávky voči Devín banke nikdy nemal nárok; táto bola pochybná a nadhodnotená. Správca konkurznej podstaty nebol v spore úspešnejší, keďže nárok bol sčasti premlčaný, sčasti ho nebolo možné preukázať vzhľadom na chýbajúce doklady, ktoré odovzdal polícii a sčasti aj preto, lebo správca ani nemal motiváciu byť úspešný (hrozilo by mu odvolanie z funkcie). Kým Slovenské elektrárne Zmluvu o sprostredkovaní z 8. júna 1999 dodržali, z ktorého dôvodu boli úvery z 13. augusta 1999 a 19. októbra 1999 zaplatené. Naproti tomu MF SR svoj záväzok nedodrжал, čo bol dôvod prečo bolo nutné predmetné úvery ďalej revolvingovať. Činnosť APIS pri deblokáciách bola preukázaná množstvom predložených dokladov, APIS nikdy nemusel skryte vytáňovať peniaze z DB, keďže mal právo si za svoje aktivity pri deblokáciách vystaviť voči Devín Banke faktúru, čo kvôli ochrane záujmov banky neučinil.

Na podklade týchto skutočností obžalovaní Ing. M. V. a PhDr. R. V. navrhli, aby najvyšší súd odvolanie prokurátora podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Dňa 30. júla 2018 bolo najvyššiemu súdu doručené ďalšie vyjadrenie obžalovaných Ing. M. V. a PhDr. R. V. podané prostredníctvom ich obhajcu JUDr. Mariána Prievozníka, PhD.

Nie je pravdou, že vnútri banky prebiehali len tie operácie, ktorými sa splácali predchádzajúce pohľadávky Devín banky, naopak, aj operácie, ktorými sa peňažné prostriedky poskytovali, sa odohrali vo vnútri Devín banky. Kvôli ilustrácii obžalovaní predložili podrobný popis všetkých operácií, ktoré sa uskutočnili medzi 14. - 15. decembrom 1998, a ktoré mali podľa prokurátora predstavovať údajné „zmocnenie sa finančných prostriedkov“; z predmetného popisu má vyplývať, že všetky finančné operácie sa uskutočnili výhradne na účtoch vedených v Devín Banke. Je evidentné, že spoločnosť J&T Securities II, Slovenská energetika, Montas Klima, Via Magna a APIS sa týchto prostriedkov nezmocnili, pretože ich mali na účte niekoľko minút, kým boli opäť prevedené na iné účty; ich konečným adresátom bola Devín banka, pretože predmetnými transakciami sa splatili ňou poskytnuté úvery ruským spoločnostiam. Ani tieto spoločnosti sa však žiadnych prostriedkov nezmocnili, keďže tieto boli prevedené na účet spoločnosti Vtorojbank vedený v Devín banke. Opakovane objasnili, že Devín Banka nemala záujem vstupovať do akýchkoľvek právnych/ekonomických vzťahov v tzv. rubľovej zóne. Práve z tohto dôvodu Devín banka poskytovala len krytie prostredníctvom ruských bánk Vtorojbank a JSC Elektronika bank, ktoré následne zabezpečovali reálne financovanie deblokácií spoločnostiam ako AVTOGAZ Togliatti alebo AVIATOR Samara; toto krytie sa zabezpečovalo tak, že prostriedky boli prevedené na účty týchto bánk v Devín Banke (tzv. loro účty), ktorú nikdy neopustili a následne ruské banky oproti tomu poskytovali rubľové úvery z vlastných prostriedkov. Takýmto spôsobom neboli deblokované len autá a lietadlá, ako to uvádza prokurátor, ale deblokovalo sa aj jadrové palivo (OAO Tvel), čierne uhlie, špeciálna technika, stroje na ukladanie železných zvrškov, laserové centrum a cyklotrónové laboratórium a iné. Na dohode o uzavretí Mandátnej zmluvy z 29. februára 1996 neparticipoval, dohodol to Y., Y. a J.; až potom, ako pán Y. previedol províziu z obchodov na nejakú spoločnosť z Lichtenštajnska, stratil dôveru akcionárov a bol ním nahradený. V tom čase len prebral aktuálny právny stav, ktorý spočíval v povinnosti pokračovať v deblokácii, pretože v opačnom prípade by Devín Banke hrozila zmluvná pokuta vo výške 20 %. Nie je tiež pravdou, že by zníženie štátneho dlhu bolo financované z prostriedkov Devín banky, keďže deblokované tovary mali hodnotu cca 282 mil. USD a ruské úvery boli poskytnuté v celkovej výške cca 20 mil. USD; odmena Devín Banky pritom mala predstavovať pätinu z objemu deblokovaného dlhu. Je treba osobitne zdôrazniť, že k čerpaniu ruských úverov došlo tak, že všetky sumy boli prevedené na účet Vtorojbank vedený v Devín banke. Ani jedna z uvedených spoločností nikdy nedostala peňažné prostriedky, s ktorými by reálne disponovala. Podstatou tvrdenia obhajoby nebolo, že by sa tieto spoločnosti podieľali na dodávkach tovaru v rámci deblokácií, ale boli len súčasťou rámca na zabezpečenie ich finančného krytia. Z výpovede svedka Ing. C. plynie, že v ruskej zóne je úplne bežné, že tovar dodáva iná spoločnosť, akaj sa platí kúpna cena; v tomto prípade však Devín banka neplatila kúpnu cenu za tovar; len vytvárala finančný rámec pre ruské banky, aby oni samotné mohli poskytnúť ruským firmám úvery. Ak komplexná dohľadka NBS na reťazce transakcií s ruskými úvermi, ide o transakcie spočívajúce v tom, že Devín Banka poskytla prostriedky Vtorojbank na jej účet v Devín Banke, ktorá následne poskytla rubľovaný úver OAO Tvel, ktorá v súčinnosti s APISom dodávala na Slovensko jadrové palivo. V ďalšej

časti predložili kompletný prehľad faktúr, ktoré Devín banka vystavila MF SR a zopakovali, že za všetky vystavené a nevyplatené faktúry vo výške 1,92 mld. Sk zaplatili DPH; sumu 616 mil. Sk si uplatňovali ako úroky z omeškania. Súd nepriznal Devín banke 500 mil. Sk ako to uvádza prokurátor ale 660 mil. Sk s úrokom 18,6 % p. a. od 1. januára 2000. V žalovanej sume neboli zahrnuté odmeny, ktoré Devín banka dostala od Slovenských elektrární; pokiaľ ide o v žalobe uvádzané jadrové palivo, išlo o palivo, ktoré bolo dodané ešte v roku 1998. Slovenské elektrárne svoje záväzky voči Devín banke splnili a dva ruské úvery, ktoré boli v súvislosti s deblokáciami poskytnuté, boli vysporiadané v celom rozsahu.

To, že obžaloba je neprehľadná je jednoducho objektívny fakt; najprv totiž popisuje, ako boli obstarané prostriedky na splatenie ruských úverov (s. 4), následne, ako boli čerpané (s. 12) a potom ako boli splatené dva z nich (s. 14) a potom tretí (s. 19 a 20). Z takéhoto popisu sa vytratila časová a logická nadväznosť. Z obžaloby totiž nie je zrejmé, že prostriedky z úložiek v J&T Banke boli použité na splatenie ruských úverov spoločnosti Technomedservis a El'brus z júna 1998, ale naopak, táto sa snažila vytvoriť dojem, akoby tieto mali skončiť v spoločnosti APIS. Skutková časť je konštruovaná tak, že končí tam, kde došlo k prevodu prostriedkov na účte spoločnosti APIS; to, že prostriedky boli v tej istej výške následne prevedené na iný účet je v obžalobe napísané na úplne iných miestach, ako keby to vôbec nesúviselo. V konaní nebolo preukázané, že by spoločnosti NEMBOR a Omega Merchants Ltd. mali v Devín Banke akékoľvek účty. V decembri 1998 sa blížila splatnosť tzv. ruských úverov z júna 1998, ktoré boli použité na zabezpečenie deblokácií, banka predpokladala, že jej dotedy štát uhradí odmenu za deblokácie, čo sa ale nestalo. Banka vystavila faktúru, odvieďla DPH, vznikla jej z týchto operácií strata, ktorá už sama o sebe zhoršila jej sledované ukazovatele. Preto sa hľadal spôsob ako na čas účtovne vysporiadať ruské úvery, čo sa stalo tak, že dva z nich (Technomedservis a El'brus) sa splatili z úložiek v J&T Banke, jeden (RIATEN PRAJZ) sa splatil z úveru poskytnutého spoločnosti Euroservis a dvom spoločnostiam (Optron a Krug Invest) sa poskytli nové úvery, ktorými sa splatili predchádzajúce. Tým sa splnil účel - prostriedky zostali na LORO účtoch ruských bánk, aby sa mohlo pokračovať v deblokáciách, a súčasne banka plnila všetky sledované finančné ukazovatele. Konali výlučne v záujme banky, aby sa vyhla peňažnej pokute od štátu.

K úložkám opätovne zdôraznili, že akonáhle 15. decembra 1998 prišli finančné prostriedky na účet spoločnosti APIS, ihneď boli použité na splatenie ruských úverov Technomedservis a El'brus; APIS s nimi nenakladala ako so svojimi, ani ich nepoužila na prevádzku svojej podnikateľskej činnosti, resp. na prevádzku financovania zahraničnej siete pobočiek. Ak aj došlo k prevodu na spriaznenú spoločnosť - ALTA BELAZ, a.s. alebo Geostroj, a.s., tak opätovne prostriedky dostala a v ten istý deň ich previedla za účelom splatenia týchto úverov. Vo vzťahu k úložke 1998 zdôraznili, že ak na účte v SLSP Devín banka nemala žiadne finančné zdroje, potom ich nemohla ani previesť a takéto prostriedky ďalej spreneveriť. Tvrdenie prokurátora, že Devín banka použila na splatenie prvej úložky ďalšie zdroje je zavádzajúce, keďže tá síce do druhej úložky vložila 340 mil. Kč, ale súčasne v ten istý deň dostala späť prvú úložku aj s úrokmi v celkovej výške 399 mil. Kč; je preto namieste konštatovanie, že prostriedky do druhej úložky boli zložené z úspešne zrealizovanej prvej úložky, bez toho, aby bolo treba vynakladať akékoľvek ďalšie zdroje. Ak to z jednotlivých účtov vyzerá tak, že Devín banka nič platila, išlo len o technický proces účtovania a nie reálnu potrebu akýchkoľvek dodatočných zdrojov. Plenia, ktoré dostali Montas Klíma, Stavum a Eko-Elektro v celkovej výške 340 mil. Kč boli použité na splatenie predchádzajúcich záväzkov spoločností Via Magna, Montas Klíma a Slovenská energetika. V obžalobe nie je popísaná akákoľvek operácia, ktorou by Devín banka buď platila priamo spoločnostiam Via Magna, Montas Klíma a Slovenská energetika, alebo by za ne uhradzovala zmenky, alebo by došlo k nejakej duplicitnej platbe. Ak by nedošlo k započítaniu pohľadávok, došlo by k absurdnej situácii, že J&T Banka by po vyhlásení konkurzu musela do Devín banky poslať 340 mil. Kč ešte raz, pričom by si ich následne musela vymáhať od spoločnosti Slovenská energetika a Montas Klíma, ktoré mali svoje účty vedené v skrachovanej Devín banke. V dôsledku započítania však Devín banka o nič neprišla, jej dlžníkmi sa formálne stali Montas Klíma a Slovenská energetika, ale prostriedky, ktoré im boli vyplatené boli v celom rozsahu použité na splatenie predchádzajúcej úložky.

K prostriedkom pre APIS z roku 2001 zopakovali, že Devín banka poskytla financie pre J&T Banke, ktorá ich poukázala na účet spoločnosti APIS v Devín banke; týmto momentom sa Devín banka stala ich

vlastníkom a APIS mal voči nej len pohľadávku. Právnym následkom konkurzu by bolo, že J&T Banka by musela tie isté prostriedky poslať do Devín banky a sama by si musela uplatňovať nárok voči spoločnosti APIS, ktorá mala účty v skrachovanej Devín banke; je potrebné uviesť, že ani jedna strana (ani štatutári Devín banky, ani štatutári J&T Banky) nepočítala s tým, že by na Devín banku mal byť vyhlásený konkurz. Ak prokurátor napokon uvádza, že z uvedeného vyplýva spôsobenie škody za cca 500 mil. Sk, ide o zásadný obrat v jeho argumentácii, keďže v obžalobe za škodu úložiek označil 931,8 mil. Sk. Peňažné prostriedky neskončili na účte spoločnosti APIS - prostriedky z roku 1998 boli použité na splatenie úverov spoločnosti Technomedservis a El'brus, prostriedky z roku 1999 boli použité na splatenie tzv. prvej úložky a od roku 2000 už APIS žiadne prostriedky nedostal, pričom úložka z roku 1999 bola vysporiadaná zmluvnými dokumentmi tak, že sa predĺžilo jej trvanie do roku 2001. I keby bola pravda, že 500 mil. Sk skončilo na účte spoločnosti APIS, tento bol vedený v Devín banke, išlo teda o jej prostriedky, nie o prostriedky APISu.

Prokurátor neuvádza žiadne rozhodnutia súdov, ktoré by potvrdzovali jeho právne názory ohľadne sprenevery. Prokurátor uvádza, že peniaze sú poskytnuté na účte majiteľovi vo vysoko likvidnej forme, ale kým k takejto dispozícii nedôjde, ide stále o majetok banky. Obžaloba však nepopisuje žiadnu dispozíciu, ani transakciu, ktorou by peňažné prostriedky odišli z Devín banky. Ak prokurátor v súčasnosti poukazuje, že prostriedky sa vo vysoko likvidnej forme môžu dostať z dispozície banky, tak táto okolnosť ešte nestačí na spáchanie sprenevery. Účtovníčka V. bola podľa medializovaných informácií odsúdená lebo vyberala peňažné prostriedky z účtu v hotovosti; týmto spôsobom je možné prostriedky spreneveriť. Pri trestnom čine podľa § 255 Tr. zák. je potrebné spôsobiť škodu; v konaní nebolo preukázané, aká škoda bola spôsobená a jej výškou sa nezaobera ani posudok. Pojem „škoda na znížení likvidity“ je nezlučiteľný s tým, ako chápe škodu § 89 Tr. zák.; zníženie likvidity predstavuje zmenu formy aktíva, nie však jeho úbytok. Peňažné prostriedky, ktoré boli firmám poskytnuté zostali v majetku Devín banky počas všetkých popísaných operácií, a teda k žiadnemu úbytku na jej majetku nedošlo. Podpisy na úverových zmluvách neboli prejavom svojvôle, ale realizovala sa ním kolektívna vôľa predstavenstva, a to zo strany osôb, ktorým podpisovanie vyplývalo z ich funkčného zaradenia v predstavenstve Devín banky.

Ruské spoločnosti KRUG INVEST, OPTRON, RIATEN PRAJZ, TECHNOMED-SERVIS a ELBRUS nikdy nedostali peňažné prostriedky do svojej vlastnej dispozície; prostriedky z úverov boli prevedené na účty ruskej banky Vtoroj bank vedené v Devín banke. Táto ruská banka im predložila uvedených klientov s odôvodnením, že takýmto mechanizmom vie zabezpečiť financovanie deblokácii na ruskej strane. O tom, že ruské spoločnosti údajne nemali mať vedomosť, že v Devín banke žiadali o úver sa dozvedeli až dodatočne, im však boli vždy všetky potrebné podklady doručené. Devín banka pri tomto obchode nešla do žiadneho rizika, keďže peniaze zostali u nej na účte a poskytnutie úveru bolo zabezpečené akciami Gazpromu v primeranej hodnote. Ani slovenské spoločnosti Euroservis, ACT Nitra a Filipo nikdy nedostali žiadne peňažné prostriedky do vlastnej dispozície; tieto sa pohybovali výlučne na účtoch v Devín banke a slúžili na splácanie predchádzajúcich úverov. K úveru pre Strojárne Lipany treba uviesť, že svedkovia Ing. H. a Ing. W. vypovedali, že projekt bol reálny a sčasti sa aj začal realizovať. Vysvetlili, že úver pre Euroservis nebol poukázaný APISu, ale cez účet JSC Elektronika Bank bol vrátený úver pre RIATEN PRAJZ, úver pre Flipo sa síce dostal na účet APIS, ten ho ale ešte v ten istý deň použil na splatenie úveru pre Euroservis, aj úver pre A. C. T. Nitra bol cez účet APISu použitý na vrátenie úveru pre Euroservis. K úveru pre Strojárne Lipany možno opätovne zdôrazniť, že tento bol reálny, APIS dostal zásluhu za dodanie technológií, ktoré preukázateľne obstarával v Nemecku. Prečo k vybavovanej dodávke napokon nedošlo, nebolo na hlavnom pojednávaní dostatočne objasňované, v každom prípade nebolo preukázané, že v danom čase obžalovaní vedeli, že nie sú splnené podmienky pre ich poskytnutie. Podstata úverového podvodu spočíva v tom, aby páchatel umožnil inému získať úver, oni ale nikomu získať úver neumožnili. Všetky úvery sa pohybovali na účtoch Devín Banky a boli zabezpečené akciami Gazpromu, jedná sa o jednu najväčších spoločností na svete s miliardovými ziskami. V Obchodnom zákonníku, ale ani v žiadnom inom právnom predpise sa nenachádza jediný ustanovenie, ktoré by zakazovalo inej osobe ako úverovému dlžníkovi splácať poskytnutý úver. Opätovne upozornil, že zákonným znakom pre § 250a Tr. zák. je získanie úveru, v danom prípade nikto úver nezískal, keďže prostriedky sa pohybovali len na účtoch Devín Banky. K rozdielom v znaleckých

posudkoch ÚSI ŽU č. 200/2009 a č. 377/2011 a posudkom Ing. Štrbáňovej uvádza, že tieto sa odlišujú len minimálne, a to len v tom, že obidva posudky boli dané do logických súvislostí. K zvyšovaniu záväzkov voči vkladateľom treba povedať, že úrokové sadzby stúpili už v roku 1997, t. j. ešte predtým, ako sa stal generálnym riaditeľom banky; následne od roku 1999 permanentne klesali.

Dňa 7. júna 2018 bolo doručené vyjadrenie obžalovaných Ing. H. N. a Ing. U. R. prostredníctvom ich obhajcu JUDr. Jána Mrázovského.

Uviedli, že skutková veta obžaloby mohla byť formulovaná zrozumiteľnejšie, avšak táto okolnosť nebola dôvodom pre rozhodnutie vo veci. Argumentácia prokurátora o skrátenej bilancii je neudržateľná, keďže suma 91.924 Sk bola uvedená v tisícoch. V ďalšej časti poukázali na znalecký posudok č. 4/2017, auditorské správy Devín banky, rozsudok Okresného súdu Bratislava I z 20. októbra 2005, sp. zn. 29 Cb 381/99, ako aj na to, že predstavenstvo malo deväť členov. V rámci konania nebolo preukázané, že by porušili čl. 12 - 14 Stanov Devín banky. Zdôraznili, že príslušným stupňom posudzovaných skutočností bola aj právna analýza právneho oddelenia Devín banky. Až takto spracovaná analýza úverovej žiadosti preverená úverovým výborom bola predložená na schválenie predstavenstvu. Protokol o vykonaní komplexnej dohliadky nebol podpísaný oboma zmluvnými stranami a nebol prerokovaný s riaditeľmi odborov NBS, čo potvrdil svedok Ing. Q.. Poukázali na to, že APIS mal voči Devín Banke pohľadávku, ktorú si voči Devín Banke nevyfakturoval len preto, že MF SR jej nič nevyplatilo. Ak by APIS takúto faktúru vystavil, musel by za ňu zaplatiť DPH a daň z príjmu a aj Devín Banka by sa tým dostala do pásma ohrozenia. Z rozhodnutia Okresného súdu Bratislava I si mohli sudy vyhodnotiť, že nárok MF SR na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 9,7 mld. Sk bol len umelý. Všetky tam uvádzané skutočnosti jednoznačne svedčia o likvidačnej stratégii voči Devín banke, ktorej súčasťou malo byť aj podanie trestného oznámenia, za skutky ktoré neboli trestným činom. V ďalšej časti bolo poukázané na to, že vyšetrovateľovi bolo obžalovaným Ing. V. oproti podpisu odovzdaných 300 strán listín, ktoré neboli vložené do vyšetrovacieho spisu.

K právnej kvalifikácii uviedli, že podľa § 248 Tr. zák. v spojení s § 130 Tr. zák. sa vecou rozumie hnutelná a nehnuteľná vec ; až novelou č. 397/2015 Z. z. sa za vec pre účely trestného konania považujú aj peňažné prostriedky na účte, majetkové práva alebo iná oceníteľná hodnota; oni teda v rozhodnom čase nemohli spáchať trestný čin sprenevery. Pridržiavajú sa tiež tvrdení, že pri prevodoch nematerializovaných finančných prostriedkov z jedného bankového účtu na iný, nemôže o taký trestný čin ísť, ktoré skutočnosti vyplývajú z judikovaných záverov Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 11 Tdo 40/2004. Vo vzťah k skutkom ÚRS A 1/ - 9/ a B 1/ - 5/ u obžalovanej Ing. N., resp. ÚRS A 1/, 4/ a 7/ uvádzajú, že boli určení na disponovanie s finančnými prostriedkami na bankovom účte Devín banky, ale aj z dôvodu, že nikoho neuvádzali do omylu. Hoci skutková podstata trestného činu úverového podvodu podľa § 250a Tr. zák. bola zavedená s účinnosťou od 1. septembra 1999, avšak čiastkové útoky v bodoch ÚRS A 1/ - 3/ boli spáchané 25. júna 1998, 10. decembra 1998 a 13. augusta 1999.

Na podklade týchto skutočností obžalovaní Ing. U. R. a Ing. H. N. navrhli, aby najvyšší súd odvolanie prokurátora podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Dňa 8. júna 2018 bolo špecializovanému súdu doručené vyjadrenie obžalovaného Ing. T. C. podané prostredníctvom jeho obhajcu JUDr. Petra Štepanovského.

Uviedol, že nikto netvrdil, že by predmetom obžaloby bola deblokácia dlhu; išlo ale o kľúčovú aktivitu, ktorá mala viesť k ozdraveniu banky. Rozhodnutie NBS z 25. júla 2001 nemalo za následok obmedzenie činnosti Devín banky; uvedeným rozhodnutím došlo len k predĺženiu platnosti skoršieho súhlasu so zvýšením základného imania, ktoré bolo podmienené obmedzeniami týkajúcimi sa právnych úkonov Devín banky. Ak by Devín banka započítanie uskutočnila, nešlo by o protiprávny úkon, len by predchádzajúci súhlas NBS zanikol. Navyše, Devín banka žiadne započítanie ani neuskutočnila, keďže išlo o jednostranný zápočet zo strany J&T Banky. Popiera, že by čokoľvek antedatoval; okrem toho, započítaním skutočne existujúcich pohľadávok k žiadnej škode dôjsť nemohlo. Stav pokladne v Devín banke nič nevytvára o stave na bankových účtoch, ktoré mala Devín banka vedené v NBS a

komerčných bankách. Prokurátor nepomenoval ani jediný prípad, kedy by niektorý z obžalovaných previedol peňažné prostriedky z Devín banky na účet do inej banky bez toho, aby sa ihneď vrátili na účty vedené v Devín banke. Ak sa aj nejaké prostriedky dostali na účty spoločnosti APIS, táto ich ihneď previedla na iné účty v Devín banke a boli použité na splatenie záväzkov tretích osôb voči Devín banke. Finančné prostriedky na bankových účtoch nemôžu byť považované za vec v zmysle Trestného zákona, ktorú skutočnosť potvrdzuje tak judikatúra, odborné články, ale aj dôvodová správa k novele Trestného zákona.

Na podklade týchto skutočností obžalovaný Ing. T. C. navrhol, aby najvyšší súd odvolanie prokurátora podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Dňa 8. júna 2018 bolo špecializovanému súdu doručené vyjadrenie obžalovaného Ing. U. A. podané prostredníctvom jeho obhajcu JUDr. Jána Mravca.

Zopakoval, že vyhlásenie konkurzu na Devín banku bolo zmätočné a z právneho a ekonomického pohľadu aj bezdôvodné. Príjmy k 30. novembru 2008 predstavujú 1,4 mld. Sk; rozdiel v príjmoch a výdavkoch je 622 mil. Sk; stav na účtoch v Devín Banke predstavuje 1,5 mld. Sk. Navrhol, aby si odvolací súd vyžiadal správu o výdavkoch konkurzného konania k 31. decembru 2018. Súdny spor žalobcu JUDr. Radoslava Hajdúcha s J&T Bankou bol definitívne skončený uznesením Ústavného súdu Českej republiky z 21. marca 2017, sp. zn. II. ÚS 2547/2016. Záverom tiež pripojil vybrané prepisy z rokovania Národnej rady Slovenskej republiky.

Dňa 1. októbra 2018 bolo najvyššiemu súdu doručené vyjadrenie obžalovaného Ing. U. A. podané prostredníctvom jeho obhajcu JUDr. Jána Mravca, v ktorom poukázal hlavne na novinový článok s názvom „Preklatie rodu A.“ z 5. júla 2018.

Dňa 14. júna 2018 bolo špecializovanému súdu doručené vyjadrenie poškodeného - JUDr. Radoslava Hajdúcha, správcu konkurznej podstaty úpadcu Devín banka, ktorý sa s odvolaním prokurátora v celom rozsahu stotožnil.

K vyjadreniu obžalovaných Ing. M. V. a PhDr. R. V. zo 4. júna 2018 sa prokurátor 2. júla 2018 vyjadril tak, že nie je pravdou, že by z úložiek v J&T Banke boli splatené ruské úvery; z 19 ruských úverov bol z ÚZ A 1 splatený len úver TECHNOMED-SERVIS vo výške 141 mil. Sk. Vyhlásenie konkurzu je dôsledkom riadenia Devín Banky; trestnoprávne relevantný dôsledok spočíva v odčerpaní finančných prostriedkov, tzv. v tunelovaní Devín Banky. Číslo 91 924 neuvádza počet tisícov korún, ale počet korún. Na transakcie popísané v obžalobe boli použité účty s poznámkou majiteľa účtu - Omega Merchants Ltd.; aj znalkyne identifikovali viaceré platby z ruských úverov na účet menovanej firmy; u klienta NEMBOR išlo o transakcie na LORO účet JSC Elektronika Bank. Zopakoval, že MF SR muselo Devín Banke uhradiť len 500 mil. Sk a že rozdelenie odmeny medzi MF SR a Devín Bankou nebolo podložené žiadnou zmluvou.

K predmetnému vyjadreniu prokurátora sa 24. júla 2018 vyjadrili obžalovaní Ing. M. V. a PhDr. R. V., ktorí prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Mariána Prievozníka, PhD. uviedli, že obhajoba nikdy netvrdila, že z 350 mil. Sk bolo splatených všetkých 19 ruských úverov; dva z týchto úverov boli prolongované ďalšími úvermi (KRUG INVEST, OPTRON), jeden bol splatený z úveru pre spoločnosť EUROSERVIS a dva boli splatené z úložky v J&T Banke TECHNOMED-SERVIS a ELBRUS. Počas dokazovania prokurátor nepredložil žiaden výpis z účtu, ktorý mal patriť Omega Merchants Ltd., predpokladajú, že v skutočnosti ide o niektorý z LORO účtov ruských bánk vedený v Devín Banke. K údajnému účtu spoločnosti NEMBOR uviedli, že tam uvedené číslo predstavuje číslo platobného príkazu, nie číslo bankového účtu.

Konanie
na odvolacom súde

Dňa 18. júla 2018 bolo najvyššiemu súdu predložené odvolanie prokurátora, ako aj spisový materiál na

rozhodnutie. Následne najvyšší súd podľa § 317 ods. 1 Tr. por. po zistení, že niet dôvodu na zamietnutie odvolaní podľa § 316 ods. 1 Tr. por., ani na zrušenie rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým prokurátor podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom mal na zreteli, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, možno prihliadnuť len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a dospel pritom k záveru, že odvolanie prokurátora je čiastočne dôvodné.

S ohľadom na argumentáciu špecializovaného súdu, ktorý na s. 95 - 98 podrobne rozviedol, že skutky, pre ktoré bola podaná obžaloba sú v dôsledku zmenenej právnej kvalifikácie premlčané, najvyšší súd považuje za potrebné sa najprv vysporiadať s právnou stránkou veci.

Podľa § 248 ods. 1 Tr. zák. kto si prisvojí cudziu vec, ktorá mu bola zverená, a spôsobí tak na cudzom majetku škodu nie nepatrnú, potresce sa odňatím slobody až na dva roky alebo zákazom činnosti alebo peňažným trestom alebo prepadnutím veci.

Podľa § 248 ods. 4 písm. a/, b/ Tr. zák. odňatím slobody na dva roky až osem rokov sa páchatel' potresce, a/ ak spácha čin uvedený v odseku 1 ako správca konkurznej podstaty alebo ako osoba, ktorá má osobitne uloženú povinnosť hájiť záujmy poškodeného, alebo b/ ak spácha taký čin ako člen organizovanej skupiny.

Podľa § 248 ods. 5 Tr. zák. odňatím slobody na päť až dvanásť rokov sa páchatel' potresce, ak spôsobí činom uvedeným v odseku 1 škodu veľkého rozsahu.

Podľa § 250a ods. 2 Tr. zák. rovnako ako v odseku 1 sa potresce, kto ako zamestnanec, člen, zástupca alebo iná osoba oprávnená konať za toho, kto úver poskytuje, umožní získať úver tomu, o kom vie, že nespĺňa podmienky určené na jeho poskytnutie.

Podľa § 250a ods. 5 Tr. zák. odňatím slobody na päť rokov až dvanásť rokov sa páchatel' potresce, ak spôsobí činom uvedeným v odseku 1 alebo 2 škodu veľkého rozsahu alebo ním získa prospech veľkého rozsahu.

Podľa § 255 ods. 1 Tr. zák. kto inému spôsobí škodu nie nepatrnú tým, že poruší zákonom alebo na základe zákona ustanovenú povinnosť alebo povinnosť uloženú právoplatným rozhodnutím súdu opatrovať alebo spravovať cudzí majetok, potresce sa odňatím slobody až na jeden rok alebo peňažným trestom."

Podľa § 255 ods. 3 Tr. por. odňatím slobody na jeden rok až päť rokov sa páchatel' potresce, ak spácha čin uvedený v odseku 1 ako osoba, ktorá má osobitne uloženú povinnosť hájiť záujmy poškodeného, alebo ak spôsobí takým činom značnú škodu.

Podľa § 67 ods. 1 písm. b/, c/ Tr. zák. trestnosť činu zaniká uplynutím premlčacej doby, ktorá je b/ desať rokov, ak je horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody najmenej desať rokov c/ päť rokov, ak je horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody najmenej tri roky.

Podľa § 67 ods. 3 písm. b/ Tr. zák. premlčanie trestného stíhania sa prerušuje ak páchatel' spáchal v premlčacej dobe trestný čin nový, na ktorý tento zákon ustanovuje trest rovnaký alebo prísnejší.

Podľa § 89 ods. 15 Tr. zák. vecou sa rozumie aj ovládateľná prírodná sila.

Podľa § 89 ods. 19 Tr. zák. pokračovaním v trestnom čine sa rozumie také konanie, ktorého jednotlivé čiastkové útoky vedené jednotným zámerom naplňajú skutkovú podstatu rovnakého trestného činu, sú spojené rovnakým alebo podobným spôsobom vykonania a blízkou súvislosťou v čase a predmete útoku.

K právnej stránke veci

Pokiaľ ide o skutok popísaný v obžalobe pod ÚZ A a B, aj najvyšší súd je toho názoru, že tieto nemožno posúdiť ako pokračovací trestný čin sprenevery podľa § 248 Tr. zák., ale maximálne ako pokračovací trestný čin porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 255 Tr. zák. Ako správne vysvetlil špecializovaný súd, pri prevádzaní nematerializovaných finančných prostriedkov (ktoré sú zverené páchatelovi) z jedného bankového účtu na iný bankový účet, ide v podstate o spreneveru pohľadávok a nie vecí. Nakoľko právna kvalifikácia podľa § 248 Tr. zák. (ako aj § 213 zákona č. 300/2005 Z. z.) nechráni útoky na iné majetkové hodnoty než veci, je evidentné, že táto neprichádza do úvahy. K zmene popísaného právneho stavu došlo až novelou č. 397/2015 Z. z. s účinnosťou od 1. januára 2016, ktorou sa (už v nadväznosti na § 213 zákona č. 300/2005 Z. z.) v § 130 ods. 1 písm. d/ zákona č. 300/2005 Z. z. zmenila definícia veci tak, že sa ňou rozumejú aj peňažné prostriedky na účte. Keďže takáto úprava v čase spáchania skutku absentovala (viď § 89 ods. 15 Tr. zák.), nebolo možné finančné prostriedky vedené na účtoch v banke považovať za vec podľa Trestného zákona, a teda (ak nedošlo k ich výberu) ich ani nebolo možné spreneveriť.

K identickému záveru dospel aj Najvyššieho súdu Českej republiky, ktorý v uznesení z 30. januára 2004, sp. zn. 11 Tdo 40/2004, ktoré bolo zverejnené v Sbírcе soudních rozhodnutí a stanovisek pod R 14/2006 (pozn. tu treba dodať, že úprava Trestného zákona bola v rozhodnom čase v Slovenskej a v Českej republike identická) vysvetlil, že: „I. Cizí věci ve smyslu skutkových podstat trestných činů krádeže podle § 247 tr. zák., zpronevěry podle § 248 tr. zák. a zatajení věci podle § 254 tr. zák. se rozumějí movité a nemovité věci, ovladatelné přírodní síly a cenné papíry, jež nenáleží pachateli buď vůbec, nebo nenáleží jen jemu (§ 89 odst. 13 tr. zák.). Takovými cizími věcmi mohou být i peníze v hotovosti. Nejsou jimi však vklady na účtech a vkladních knížkách, neboť tyto přecházejí do majetku banky, která s nimi může volně disponovat a využít je ke svému podnikání. Mezi vkladatelem a bankou za této situace vzniká závazkový právní vztah, na jehož základě má vkladatel vůči bance pohledávku. Ta je součástí jeho majetku, nikoliv ale věci. Takovou pohledávku není možné jako cizí věc zatajit ve smyslu § 254 tr. zák., zpronevěřit ve smyslu § 248 tr. zák. a ani odcizit ve smyslu § 247 tr. zák.“

Za situácie, že rovnaké právne názory sa objavujú aj v slovenskej rozhodovacej praxi (v tomto smere viď napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove z 18. januára 2017, sp. zn. 6To/24/2016, rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 30. januára 2014, sp. zn. 4To/90/2013, ale aj rozsudok najvyššieho súdu z 28. januára 2018, sp. zn. 2 To 11/2016, príp. nepriamo aj uznesenia najvyššieho súdu zo 16. augusta 2018, sp. zn. 4 Tdo 58/2016, a z 27. februára 2018, sp. zn. 4 Tdo 10/2018), bolo by zo strany prokurátora korektné a profesionálne, aby uviedol konkrétnu spisovú značku a dátum rozhodnutia, kde mali súdy rozhodnúť odlišne. Pokiaľ ide o ním popisovaný prípad účtovníčky, z medializovaných informácií vyplýva, že tieto mala obžalovaná z účtov aktívne vyberať, a teda v jej prípade išlo už o „zmaterializované finančné prostriedky“.

Na základe uvedeného je najvyšší súd toho názoru, že v prípade čiastkových útokov ÚZ prichádza do úvahy len právna kvalifikácia pokračovacieho trestného činu podľa § 255 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. A hoci podstata komplikovaných finančných operácií spočívala v nedovolenom prefinancovaní jedného z akcionárov Devín Banky, t. j. de facto malo ísť o nedovolené poskytovanie úverov, s ohľadom na technický spôsob financovania („úvery" poskytovala J&T Banka, vo väčšine nie priamo spoločnosť APIS, ale jej spriazneným subjektom; len ich zabezpečenie malo byť riešené úloškami od Devín Banky) nepripadá do úvahy ani právna kvalifikácia úverového podvodu podľa § 250a Tr. zák. Bez ohľadu na to, tak právna kvalifikácia podľa § 248 Tr. zák., ako aj podľa § 255 Tr. zák. si vyžaduje spôsobenie škody ako reálneho úbytku na majetku poškodeného. Aj v tomto smere preto možno prisvedčiť tvrdeniu špecializovaného súdu, že prokurátorom žalované „zníženie finančnej likvidity Devín Banky prostredníctvom účtovaných termínovaných vkladov v inej banke v úhrnnej výške 690 000 000 Kč [...], za súčasného účtovania predstieraného vrátenia vkladu vo výške 350 000 000 Kč [...] a odkúpenia dvoch zmeniek v celkovej sume 340 000 000 Sk" (ku skutku ÚZ A), resp. „zníženie finančnej likvidity o finančné prostriedky v celkovej výške 690 000 000 Kč [...] a 70 000 000 Sk..." (ku skutku ÚZ B) sa z pohľadu naplnenia zákonných znakov javí nedostatočne. Iba samotná skutočnosť, že obžalovaní mali

porušovať § 11a zákona č. 21/1992 Zb. (keď skrytým spôsobom financovali vlastného akcionára Devín Banky) by bez spôsobenia škody, nemohla viesť k vyvodu trestnej zodpovednosti. Na konci dňa je z pohľadu § 255 Tr. zák. (ale aj z pohľadu § 248 Tr. zák.) relevantné to, či takto uskutočnené rizikové transakcie znamenali reálnu stratu pre banku, alebo nie.

Ako to plynie už zo samotnej obžaloby (ktorej znenie obžalovaní nijako nespochybnili, bránili sa len tým, že tam uvedené skutky neposkytujú komplexný obraz o priebehu a dôvodoch finančných operácií; o tom viď nižšie), minimálne v prípade čiastkových útokov ÚZ A 1 - 2 boli vystavené zmenky, vrátane príslušenstva k nim splatené, a teda k žiadnej reálnej škode na majetku Devín Banky dôjsť nemohlo [pozn. v prípade ÚZ A 1 Devín Banka na seba prevzala na seba záväzok vo forme Zmluvy o nákupe zmeniek v celkovej výške 350 mil. Kč (ÚZ A 1.2); tento záväzok bol neskôr nahradený novou Zmluvou o úplatnom prevode cenných papierov zo 14. decembra 1999 vo výške 340 mil. Kč (ÚZ A 2.2); aj táto zmluva bola ale napokon Dohodou o zrušení Zmluvy o úplnom prevode cenných papierov z 13. decembra 2000 definitívne zrušená (ÚZ A 3.1)]. K reálnej škode na majetku Devín Banky mohlo teda dôjsť až ďalšími transakciami ÚZ A 3 - 4, B 1 - 2 (pozn. až vtedy si Devín Banka uložila 340 mil. Kč na účet v J&T Banke, ktoré finančné prostriedky mali slúžiť ako zabezpečenie „úveru“ poskytnutého J&T Bankou pre spoločnosť Slovenská energetika; následne si Devín Banka uložila ďalších 70 mil. Sk v Poštovej banke, čím de facto ručila za „úver“ poskytnutý J&T Bankou pre spoločnosť APIS). Za týchto okolností je preto zrejmé, že čiastkové útoky ÚZ A 1 - 2 nemôžu napĺňať znaky žiadneho z trestných činov (pozn. právna kvalifikácia skresľovania údajov hospodárskej a obchodnej evidencie podľa § 125 ods. 1 písm. a/, ods. 3 písm. a/, ods. 4 písm. a/, b/ Tr. zák. kvôli zásade zachovania totožnosti skutku neprichádza do úvahy).

Na tomto závere nič nemení, že k úhrade týchto zmeniek mohlo dôjsť (podobne ako v prípade niektorých úverov pod ÚRS nižšie) opäť len zo zdrojov Devín Banky; z trestnoprávneho hľadiska totiž nie je relevantné, odkiaľ pochádzali finančné prostriedky, ktorými spoločnosti Montas Klíma, Eko-Elektro, Stavum, resp. neskôr aj Slovenská energetika ako akceptanti, resp. samotní vystavovatelia zmeniek zaplatili J&T Banke (pozn. obdobne z trestnoprávneho hľadiska nie je dôležité ani to, že niektoré úvery popísané v ÚRS boli v rozpore so znením úverových zmlúv splácané rôznymi „schránkovými firmami“ registrovanými v zahraničí). Inými slovami, „reťazovité“ splatenie zmeniek z dodatočne poskytnutých zdrojov Devín banky je z pohľadu § 255 Tr. zák. relevantné len v tom smere, či posledná takto v reťazci poskytnutá úložka ne/bola vrátená, resp. „za ňu získaná zmenka“ bola bonitná. Ako už bolo povedané, nevrátené, a zároveň zakúpenými zmenkami dostatočne nezabezpečené zostali len úložky popísané v časti ÚZ A 3 - 4, B 1 - 2; len tieto čiastkové útoky preto môžu (za predpokladu, že dôjde k naplneniu ďalších znakov trestného činu) zakladať trestnú zodpovednosť podľa § 255 ods. 1, ods. 3 Tr. zák.

So zmenenou právnou kvalifikáciou úzko súvisí aj otázka premlčania. Z obžaloby plynie, že čiastkový útok ÚZ A 3 - 4 (pozn. tu treba povedať, že v skutočnosti ide o jeden čiastkový útok, keďže v bode ÚZ A 4 nedošlo k zloženiu novej úložky, len obžalovaní vo vzájomnej súčinnosti uzavreli zmluvy, ktorými sa umožnilo započítanie pohľadávok vyplývajúcich zo skorších úložiek a vystavených zmeniek) mali obžalovaní Ing. V., Ing. N. a Ing. R. spáchať v období od 13. - 28. decembra 2000 až do 24. júla 2001 - 23. augusta 2001 a čiastkový útok ÚZ B 1 - 2 (opäť len technicky rozdelený do dvoch bodov) mali obžalovaní Ing. V., Ing. R., Ing. C. a Ing. A. spáchať v období 19. februára 2001 - 23. augusta 2001. Keďže popísaný skutok je právne kvalifikovaný podľa § 255 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. s trestnou sadzbou od 1 - 5 rokov, na ktorú sa v zmysle § 67 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. vzťahuje premlčacia doba v trvaní 5 rokov a k vzneseniu obvinenia došlo uznesením z 3. februára 2006 (zv. I, č. I. 4), najvyšší súd v rozpore s právnym názorom špecializovaného súdu dospel k záveru, že k premlčaniu trestného stíhania nedošlo.

Pokiaľ ide o skutok ÚRS A a B, ani v tomto prípade sa najvyšší súd so stanoviskom špecializovaného súdu nestotožnil. Podľa neho sú úvery ÚRS A a B premlčané, lebo len jeden z nich (ÚRS B 5) mal byť poskytnutý za účinnosti zákona č. 183/1999 Z. z., ktorým sa zaviedla skutková podstata úverového podvodu podľa § 250a Tr. zák. a tento (úver) s ostatnými poskytnutými úvermi nijako nesúvisí (viď s.

96 ods. 5 - 97 ods. 2). K tomuto najvyšší súd uvádza, že je naozaj pravdou, že skutková podstata trestného činu úverového podvodu podľa § 250a Tr. zák. bola do Trestného zákona zavedená až novelou č. 183/1999 Z. z. s účinnosťou od 1. septembra 1999, pričom úvery ÚRS A 1 - 3, B 1 - 4 boli poskytnuté ešte pred týmto dátumom (pozn. polovica úverov, konkrétne ÚRS A 4 - 9 a B 5 však bola poskytnutá po 1. septembri 1999, čo si špecializovaný súd zrejme nevšimol). Na druhej strane, ako správne poukázal prokurátor, pre premlčanie trestného stíhania je rozhodujúci moment ukončenia trestnej činnosti, tým sa u pokračovania v trestnom čine a u hromadného trestného činu rozumie okamih, kedy bol vykonaný posledný útok (čiastkový akt) a u trvajúceho trestného činu, okamih, kedy bol odstránený protiprávny stav. Všetky tri spôsoby trestnej činnosti posudzujeme ako činy spáchané za účinnosti nového zákona, ak sa aspoň časť trestnej činnosti (hoci aj posledný útok, či jeho časť) odohrala za účinnosti nového zákona, za podmienky, že konanie bolo trestným činom aj podľa skoršieho zákona, hoci miernejšie trestným (k tomu vid' STIFFEL, H., KOČICA, J.: Trestný zákon. Stručný komentár. 1. vyd. Bratislava: MANZ, 1997, s. 22 - 23). Aj podľa rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky z 8. decembra 1993, sp. zn. Tzn 12/93, publikovanom v Sbírcce soudních rozhodnutí a stanovisek pod R 7/1994 „[t]u část jednání pachatele, které se dopustil před změnou trestního zákona <., lze posoudit spolu s částí jednání spáchaného po této změně jako pokračující nebo trvající trestný čin jediný jen tehdy, jestliže byly útoky spáchané za účinnosti dřívějšího zákona vůbec trestné.“

Z uvedeného plynie, že ak úvery ÚRS A 1 - 3, B 1 - 4 vykazujú znaky niektorého z trestných činov podľa Trestného zákona účinného do 31. augusta 1999 (hoci miernejšie trestného), potom v prípade existencie objektívnej a subjektívnej súvislosti podľa § 89 ods. 19 Tr. zák. s úvermi ÚRS A 4 - 9 a B 5 poskytnutými po tomto dátume, ich možno vyhodnotiť ako jeden skutok. K tomuto najvyšší súd kvôli úplnosti dopĺňa, že skoršie úvery (poskytnuté do 31. augusta 1999) nemožno kvalifikovať ako trestný čin sprenevery podľa § 248 Tr. zák. (k tomu vid' odôvodnenie k úložkám a zmenkám vyššie) ani ako trestný čin podvodu podľa § 250 Tr. zák. Pre spáchanie tohto trestného činu je totiž nutné, aby páchatel' (okrem iného) uviedol iného do omylu, alebo využil niečí omyl; Devín Banka však nebola uvádzaná do omylu. Naopak, mali to byť samotní obžalovaní, ktorí čiastočne v pozícii členov štatutárneho orgánu, resp. vysokopostavených úradníkov formulovali jej vôľu rizikové úvery poskytovať. Aj v tomto prípade (v prípade úverov ÚRS A 1 - 3, B 1 - 4) preto jediný do úvahy prichádzajúci trestný čin je trestný čin porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 255 Tr. zák. a aj v tomto prípade (ako to bolo vysvetlené vyššie vo vzťahu k ÚZ A 1 - 2) si predmetná skutková podstata vyžaduje spôsobenie škody (pozn. porovnaj s úverovým podvodom § 250a ods. 2 Tr. zák., ktorý si spôsobenie škody nevyžaduje; táto je relevantná len z pohľadu naplnenia kvalifikačného momentu podľa ods. 5). K reálnej škode na majetku Devín Banky však pri úveroch pod ÚRS A 1 - 3, B 1 - 3 nedošlo, keďže tieto boli aj podľa obžaloby v celom rozsahu, a to vrátane úrokov splatené. Jediný úver, ktorý bol poskytnutý pred novelou č. 183/1999 Z. z., a ktorý sčasti splatený nebol, z ktorého dôvodu by mohol vykazovať znaky trestného činu podľa § 255 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. s účinnosťou do 31. augusta 1999 je tak úver ÚRS B 4.

Keďže v prípadoch ÚRS A 4 - 9, B 4 - 5 išlo o periodicitne sa opakujúce úvery Devín Banky pre ruské a slovenské spoločnosti, ktoré boli viac či menej prepojené so spoločnosťou APIS (buď išlo o obchodný vzťah alebo išlo priamo o jej dcérske spoločnosti), a ktoré boli poskytované na dobu najviac jedného roka, pričom všetky takto poskytnuté úvery mali smerovať k nepovolenému prefinancovaniu najväčšieho akcionára Devín Banky (podľa obžalovaných mali väčšinou súvisieť s deblokačnými aktivitami Devín Banky) išlo jednoznačne o pokračovanie v trestnej činnosti podľa § 89 ods. 19 Tr. zák. Zároveň, keďže k vzneseniu obvinenia pre úvery ÚRS A 4 - 9 (pozn. ktoré boli poskytnuté od 19. októbra 1999 do 8. decembra 2000) došlo 9. marca 2010 (zv. 15, č. l. 3187), pre úver ÚRS B 4 (pozn. ktorý bol poskytnutý 24. júna 1999) došlo 15. mája 2007 a ÚRS B 5 (pozn. ktorý bol poskytnutý 30. septembra 1999) došlo 10. októbra 2008 (zv. 21, č. l. 4519, 4527), ktoré všetky je v zmysle vyššie uvedeného možné posúdiť ako pokračovací trestný čin úverového podvodu podľa § 250a ods. 2, ods. 5 Tr. zák. s trestnou sadzbou 5 - 12 rokov, na ktorý sa v zmysle § 67 ods. 1 písm. b/ Tr. zák. vzťahuje premlčacia doba v trvaní 10 rokov, je zrejmé, že ani tieto nie sú premlčané.

Vychádzajúc z týchto úvah najvyšší súd dospel k záveru, že v prípade skutkov ÚZ A 1 - 2, ÚRS A 1 - 3

a ÚRS B 1 - 3 nejde o trestné činy (keďže ani podľa obžaloby nebola spôsobená škoda, ktorá okolnosť je z pohľadu § 255 Tr. zák. nevyhnutná), a preto v tomto rozsahu odvolaniu prokurátora vyhovieť nemohol.

K skutkovým okolnostiam

Všeobecne ku vzťahu H. F. a spoločnosti E.

Pokiaľ ide o ostatné skutky, z vykonaného dokazovania bolo nepochybne preukázané, že medzi H. F. a spoločnosťou E. existovalo v čase spáchania skutkov silné personálne a ekonomické prepojenie. H. F. bola v rozhodnom čase vlastnená 211 akcionármi, z ktorých najväčším bol s podielom 19,99 % spoločnosť E. (pozn. ďalší veľkí akcionári boli VTF Energia, s.r.o. s 18,08 %, AK Bank Moskva s 12,59 %, Odborové zväzy s 10,24 %, OYA JAPAN CO., LTD. s 9,72 %, IFOP s 8,96 % a zvyšných cca 20,3 % vlastnili drobní akcionári; zv. 22, č. l. 4744). Z obchodného registra vyplýva, že od 4. septembra 1998 do 14. marca 2001 bol I. podpredsedom predstavenstva a generálnym riaditeľom H. F. Ing. V. (pozn. predsedom predstavenstva bol zástupca ruských akcionárov L. J.), ktorý len donedávna pôsobil ako predseda predstavenstva spoločnosti E., do ktorej sa 15. marca 2001 navrátil. Ďalšími podpredsedami predstavenstva H. F. boli Ing. N., ktorá sa taktiež od 15. marca 2001 stala členkou predstavenstva spoločnosti E.. Podpredsedom predstavenstva H. F. bol aj Ing. C., ktorý sa neskôr stal jeho predsedom; Ing. R. sa zas z pozície člena predstavenstva H. F. stal po odchode Ing. V. podpredsedom predstavenstva. Pritom tak Ing. C., Ing. R., ako aj Ing. N. pred vstupom do H. F. pôsobili v štruktúrach spoločnosti E. (viď výpoveď Ing. L.; zv. 37, č. l. 7241; vyjadrenie Ing. V.; zv. 33, č. l. 6685). Tieto osoby komunikovali s Ing. A., ktorý pôsobil ako člen a neskôr ako podpredseda predstavenstva E.; obžalovaná PhDr. V. zas v čase, keď jej manžel pôsobil v H. F., zastávala funkciu predsedu predstavenstva E.. Napokon, menovaní mali v spoločnosti E. aj svoj akcionársky podiel; manželka V. mali podiel o veľkosti 19,7 %, Ing. N. 3 %, Ing. R. 1,8 %, Ing. C. 9,5 % a Ing. A. 3 %, t. j. celkovo 37 % (zv. 30, č. l. 6187).

Z uvedeného, ale aj z ďalších nižšie rozvedených dôkazov si teda najvyšší súd jednoznačne uzavrel, že Ing. V., spolu s ďalšími obžalovanými v rozhodnom čase riadili nielen H. F., ale aj spoločnosť E., čím sa pri vzájomnom uzatváraní obchodov (či už tých z úložiek alebo z úverov) nevyhnutne dostávali do konfliktu záujmov. Aj sám obžalovaný Ing. V. priznal, že jeho činnosť v H. F. a v E. bola „úzko prepojená“, že E. mala s financovaním od H. F. záujem podieľať na dostavbe jadrovej elektrárne Mochovce a že E. dajne cez Ing. U. riadil aj v čase, keď oficiálne pôsobil v H. F. (zv. 33, č. l. 6679, 6699). Napokon, vzťahy medzi H. F. a E. trefne zhodnotil svedok Ing. W., keď v súvislosti so schvaľovaním úveru pre Strojárne Lipany vysvetľoval, že jemu už vzhľadom na personálne prepojenie E. a H. F. tieto splývali (zv. 22, č. l. 4739); svedkyňa Ing. L. vysvetľovala, že oficiálny vzťah bol taký, že E. bol akcionárom H. F., neoficiálny zas taký, že H. F. rozhodovala o E. (zv. 4, č. l. 653).

V tomto kontexte treba doplniť, že spoločnosť E. sa zaoberala rozmanitými obchodnými aktivitami, hlavne však energetikou a strojárstvom (pozn. na túto oblasť sa podľa výročných správ za roky 1998 - 2000 sústredila aj H. F.; zv. 33); jej ročný obrat bol na úrovni cca 2 mld. Sk, mala pobočky v Poľsku, v Nemecku, v Rusku, v Číne, na Kube a inde (viď bližšie výpovede Ing. V., Ing. N., Ing. A., Ing. L., Ing. P., Ing. W.; listinné dôkazy zo zv. 31, č. l. 6488; zv. 32, č. l. 6591 - 6695; zv. 33, č. l. 6694 - 6695, 6718 - 6827). Predovšetkým však bolo preukázané, že spoločnosť E. na svoj rozvoj už v minulosti čerpala úvery od H. F. a ako jej najväčší akcionár už ďalšie úvery čerpať nemohla, keďže by to bolo v rozpore s čl. 3 Opatrenia NBS č. 3/1994 o maximálnej úverovej angažovanosti, Opatrením NBS č. 11/1997 o obmedzeniach pre nezabezpečené devízové pozície bánk, § 3 ods. 3 Opatrenia NBS č. 4/2000 o pravidlách likvidity bánk a pobočiek zahraničných bánk, resp. Opatrenia NBS č. 2/2000 o kapitálovej primeranosti bánk (k tomu viď hlavne zv. 11, č. l. 2374 a nasl.; zv. 22, č. l. 4743; zv. 43, č. l. 8633).

K úložke ÚZ A 3 - 4

Za týchto okolností (silného personálneho a ekonomického prepojenia Devín Banky s jej akcionárom a s tým spojených obmedzení pri poskytovaní ďalších úverov) bolo potrebné - s ohľadom na jediné do úvahy prichádzajúcu právnu kvalifikáciu podľa § 255 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. dôsledne skúmať, či v obžalobe popísaný zmenkový obchod mohol byť uskutočnený v úmysle poškodiť Devín Banku, a zároveň či k takejto škode aj reálne došlo.

Z dokazovania vyplynulo, že úložka ÚZ A 3 - 4 nadväzovala na dve skoršie úložky ÚZ A 1 - 2. Dňa 14. decembra 2000 došlo medzi Devín Bankou a J&T Bankou k uzavretiu Zmluvy o vklade (pozn. podpísanej Ing. N. a Ing. R. za Devín Banku a Ing. M. za J&T Banku), v zmysle ktorej sa Devín Banka zaviazala zložiť úložku v objeme 340 mil. Kč na svoj korešpondenčný účet v J&T Banke, to znamená mimo Devín Banky (pozn. v prípade ÚZ A 1 - 2 sa naozaj javí, že úložky boli v rozpore s ich ekonomickou podstatou zložené na účtoch v Devín Banke). Zároveň, J&T Banka uzavrela so Slovenskou energetikou Zmluvu o odplatnom prevode cenných papierov, ktorou boli (okrem iného) novými zmenkami spoločnosti Slovenská energetika v hodnote 340 mil. Kč (pozn. jednu vlastnou na 170 mil. Kč a jednu cudzou, vystavenou spoločnosťou Montas Klima na rad Slovenskej energetiky, a ktorá taktiež znela na 170 mil. Kč) odkúpené (nahradené) staršie zmenky spoločností Montas Klima, Stavum a Eko-Elektro z ÚZ A 2 v rovnakej hodnote. Následne spoločnosť APIS, ktorá si už skôr v rámci ÚZ A 1 požičala od Montas Klima, Via Magna, Slovenská energetika, resp. po prefinancovaní cez ÚZ A 2 od Montas Klima, Stavum a Eko-elektro sumu 340 mil. Kč, podpísala s týmito tromi spoločnosťami dodatky k zmluvám, ktorými (po vzájomnom započítaní pohľadávok) došlo k predĺženiu doby splatnosti poskytnutej pôžičky do 14. decembra 2001 a k zaevidovaniu zmeny jej veriteľa na Slovenskú energetiku.

V tom istom čase došlo k uzavretiu Zmluvy o odplatnom prevode cenných papierov medzi J&T Bankou a Devín Bankou, ktorej podstata mala spočívať v povinnosti Devín Banky odkúpiť od J&T Banky zmenky Slovenskej energetiky za 340 mil. Kč; k odovzdaniu predmetných zmienek Devín Banke však nedošlo (k tomu viď aj Prílohu k Informácii o zisťovaniach tematickej dohliadky v Devín Banke; zv. 11, č. l. 2364 a nasl.). Zrejme ihneď po tom bola uzavretá Dohoda o zrušení Zmluvy o odplatnom prevode cenných papierov zo 14. decembra 1999 medzi J&T Bankou a Devín Bankou (pozn. hoci formálne bola dohoda datovaná k 13. decembru 2000, nemalo by logiku, aby sa J&T Banka zbavila zabezpečenia pôžičky z ÚZ A 2 Devín Bankou ešte skôr, ako by došlo k refinancovaniu a opätovnému zabezpečeniu formou ÚZ A 3), čím zo strany Devín Banky došlo k definitívnemu vysporiadaniu vzťahov plynúcich z ÚZ A 2. Následne Devín Banka s J&T Bankou uzavrela Zmluvu o zriadení záložného práva k peniazom uložených v J&T Banke, ktorou vinkulovali vklad z úložky Devín Banky v prospech J&T Banky. V tejto súvislosti bol neskôr - 24. júla 2001 podpísaný Dodatok č. 1 k Zmluve o vklade, resp. Dodatok č. 1 k Zmluve o odplatnom prevode cenných papierov (pozn. za Devín Banku vždy podpísaní Ing. C. a Ing. R.), ktorým sa umožnilo započítanie pohľadávok (Devín Banky na vrátenie úložky a J&T Banky na odkúpenie zmienek Slovenskej energetiky) medzi J&T Bankou a Devín Bankou (zv. 19, č. l. 4007 - 4013; zv. 42, č. l. 8023 - 8026). A hoci v priebehu konania vznikli podozrenia, že dodatky boli antedatované [pozn. k ich uzavretiu malo dôjsť len deň predtým, ako NBS vydala rozhodnutie č. ÚBD-1250/2001, ktorým Devín Banke pod hrozbou odňatia povolenia na navýšenie základného imania (zjednodušene) zakázala vykonávať právne úkony, ktorých hodnota prevyšuje 5 mil. Sk; a navyše sa tak stalo v čase, keď mal byť Ing. R. na pracovnej ceste v Južnej Kórei (zv. 1, č. l. 65 - 68; zv. 40, č. l. 7810; zv. 44, č. l. 8603)], súdy neskôr vykonané započítanie akceptovali (viď nižšie). Dokonca J&T Banka sa v tomto smere „poistila“ tak, že primäla Devín Banku, aby splnomocnila JUDr. H. V., t. j. osobu zjavne prepojenú na štruktúry J&T Banky, na prevzatie zmienek a hlavne na prijatie prejavu vôle smerujúcej k započítaniu pohľadávky s Devín Bankou.

Dôsledkom týchto komplikovaných (a na tomto mieste len zjednodušene vysvetlených) operácií bolo, že Devín Banka svojím vkladom 340 mil. Kč na účet vedený v J&T Banke de facto prevzala ručenie za pôžičku, ktorá bola v rovnakej výške zo strany J&T Banky poskytnutá Slovenskej energetike (pozn. v prvom kole pri ÚZ A 1 bola poskytnutá spoločnostiam Montas Klima, Via Magna a Slovenská energetika, neskôr pri „refinancovaní“ cez ÚZ A 2 prešla na spoločnosti Montas Klima, Stavum a Eko-

elektro, a následne, ako bolo vysvetlené, prostredníctvom ÚZ A 3 - 4 prešla na Slovenskú energetiku), ktorej zas dlžila spoločnosť APIS, ktorá bola konečným beneficiantom úložkových a zmenkových obchodov.

Následne, údajne len jeden deň pred vyhlásením nútenej správy - 23. augusta 2001 JUDr. V. v mene Devín Banky prijal oznámenie J&T Banky o započítaní vzájomných pohľadávok, a zároveň prevzal zmenky spoločností Slovenská energetika a Montas Klima (zv. 1, č. l. 59 - 64; zv. 19, č. l. 4007 - 4013; zv. 42, č. l. 8023 - 8026). Týmto okamihom tak Devín Banka výmenou za zmenky spomínaných spoločností v hodnote 340 mil. Kč, definitívne stratila nárok na vrátenie vloženej úložky v J&T Banke v tej istej sume. A hoci aj v tomto prípade s ohľadom na časové súvislosti existovali podozrenia, že úkony boli antedatované (pozn. svedok Ing. M. a JUDr. L. to popreli a v prípravnom konaní uviedli, že dostali informáciu z dôveryhodného zdroja z NBS, že nad Devín Bankou bude zavedená nútená správa, a preto okamžite konali; zv. 3, č. l. 393; zv. 5, č. l. 952), faktom je, že správca konkurznej podstaty Devín Banky podal na J&T Banku žalobu o vrátenie úložky, ktorá však bola právoplatne zamietnutá (pozn. k tomu viď platobný rozkaz Mestského súdu v Prahe z 12. marca 2003, sp. zn. 61 Ro 1820/2004, rozsudok Mestského súdu v Prahe zo 7. marca 2008, sp. zn. 15 Cn 79/2004, rozsudok Vrchného súdu v Prahe z 19. februára 2009, sp. zn. 5 Cmo 383/2008, ako aj rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 27. septembra 2011, sp. zn. 29 Cdo 3162/2009 a naň nadväzujúce ďalšie rozsudky, vrátane uznesenia Ústavného súdu Českej republiky z 21. marca 2017, sp. zn. II. ÚS 2547/16; zv. 30, č. l. 6156; zv. 39, č. l. 7728 - 7746; zv. 45, č. l. 8801).

Ako to ďalej z listinných dokladov plynie, spoločnosti Slovenská energetika a Montas Klima predmetné zmenky Devín Banke nikdy nepreplatili. Z tohto dôvodu bol voči Slovenskej energetike vydaný zmenkový platobný rozkaz Krajského súdu v Žiline z 12. júla 2005, sp. zn. 22 Cb 5/05 (právoplatný 26. júla 2005), na 170 mil. Kč; návrh na vykonanie exekúcie nebol podaný, keďže spoločnosť bola nemajetná a následne bola vymazaná z obchodného registra ex offo. V prípade zmenky Montas Klima bol Krajským súdom v Nitre vydaný rozsudok z 27. septembra 2005, sp. zn. 16 Cb 10/2005, ktorým súd zaviazal odporcu zaplatiť 170 mil. Kč (právoplatný 27. októbra 2005), ktoré neskôr rezultovalo do exekučného konania (zv. 30, č. l. 6150, 6152, 6154). K tvrdeniu špecializovaného súdu, podľa ktorého exekučné konania boli neúspešné, keďže po krachu Devín Banky s ňou skrachovali aj desiatky iných podnikateľských subjektov, ktoré v nej mali účty (s. 93 ods. 4) treba uviesť, že táto okolnosť (že práve konkurz Devín Banky viedol k finančným problémom spoločností Slovenská energetika a Montas Klima, ktoré zas z toho dôvodu nemohli splatiť svoj záväzky) nebola vykonaným dokazovaním objektivizovaná (pozn. k tomu viď rozvrhové uznesenie, podľa ktorého tieto spoločnosti si žiadne pohľadávky do konkurzu Devín Banky neprihlásili; zv. 45, č. l. 9176 - 9228). Bez ohľadu na to, v takom prípade vyvstáva otázka, akým spôsobom (a či vôbec) Devín Banka preverovala bonitu spoločností, za ktoré prevzala ručenie u J&T Banky.

Svedkovia Ing. M., Ing. L., Ing. C. a Ing. F. z J&T Banky zhodne vypovedali, že transakcie vnímali ako spôsob, ktorým mali prefinancovať nejakých klientov Devín Banky; oni v J&T Banke s týmito spoločnosťami ani neprichádzali do styku, pre nich bol partner Devín Banka; (hlavne v prípravnom konaní) sa zhodli, že oni bonitu spoločností (nielen Slovenskej energetiky a Montas Klima, ktoré boli na konci reťazca, ale aj Stavum a Eko-Elektro, ktoré vystupovali v ÚZ A 1 - 2), ktorým poskytovali úvery neskúmali a v zásade ich ani nezaujímal, keďže celé riziko obchodu prechádzalo na Devín Banku; Ing. M. komunikoval s Ing. R. a ešte s nejakou členkou predstavenstva, neskôr komunikoval s Ing. V., Ing. C. sa stretol s Ing. V. (zv. 3, č. l. 374 - 382; 386 - 394; zv. 5, č. l. 903 a nasl., č. l. 944 a nasl.; zv. 37, č. l. 7264 - 7266; zv. 39, č. l. 7698 - 7704; zv. 40, č. l. 7786 - 7789). Svedkyňa Ing. L., ktorá v danom čase pôsobila ako ekonomická námestníčka APISu vysvetlila, že v prípade spoločností Montas Klima a Via Magna išlo o firmy, ktoré patrili do holdingu spoločnosti APIS, boli s ňou majetkovo prepojené (pozn. podľa CDCP mala spoločnosť Eko-Elektro a Stavum k 7. máju 2015 akcionársky podiel v APISe o veľkosti 7,6 %, resp. 9,8 %; zv. 30, č. l. 6182); v prípade Slovenskej energetiky sa v prípravnom konaní vyjadrila, že išlo o stavebnú spoločnosť, ktorá robila úpravy výrobných hál APISu (zv. 4, č. l. 655 - 657; zv. 37, č. l. 7261 - 7263).

Svedok Ing. L., konateľ Slovenskej energetiky vypovedal, že najprv pracoval v APISe, potom od Ing. V. alebo Ing. V. dostal ponuku, aby sa stal riaditeľom Slovenskej energetiky; vykonávali stavebnú činnosť, rekonštruovali objekty, vrátane výrobných hál pre APIS; o predmetných zmenkách veľa nevie, bral to ako pomoc Devín Banke, resp. APISu; v tejto veci komunikovala jeho účtovníčka s APISom, ktorý zmenky pripravil a on to len podpísal; rozprával aj s niekým z vedenia Devín Banky (zv. 37, č. l. 7322 - 7324). Svedok Ing. H. P., konateľ spoločnosti Montas Klima, uviedol, že bol úzkym kontakte s Ing. V., oni boli vlastne subdodávateľom APISu, neskôr sa na požiadanie Ing. V. stal riaditeľom Geostroja Turčianske Teplice, v rokoch 2002 - 2003 firmu predal Ing. V. a Ing. N.; o zmenkách v podstate nevedel, len mu niekto z ekonomického z APISu zavolať, aby to podpísal a on to urobil, ani nevie, kde by firma (Montas Klima) zobrala toľko peňazí, aby zmenky vyplatila; s nikým z J&T Banky nerokoval (zv. 37, č. l. 7329 - 7331).

Kvôli kontextu je tiež vhodné poukázať na výpoveď Ing. R. V., konateľa spoločnosti X. (k ÚZ A 2), ktorý uviedol, že Eko-Elektro spolupracovala s APISom, v roku 2000 ho požiadala ekonómka spoločnosti APIS, aby pre nich vykonal službu, mal zájsť do Bratislavy za Ing. R. do Devín Banky; bolo mu vysvetlené, že má vystaviť zmenku v prospech firmy APIS, už bola vyplnená, len ju podpísal a s Ing. R. išli dole k prepážkam, tam ju odovzdali nejakej pani, ktorá im povedala, že je to v poriadku, potom išiel preč; predpokladal, že je to forma nejakej pomoci pre APIS, zrejme malo ísť o nejakú formu ručenia (zv. 37, č. l. 7316 - 7318). Tomu zodpovedajú aj výpovede Ing. C., Ing. V., Ing. U. a Ing. U., ktorí ako vtedajší zamestnanci Devín Banky vysvetlili, že príkazy na vyhotovenie tzv. deal ticketov dostali zrejme od Ing. R., že vykonávanie takých prevodov, pri ktorých sa išlo do debetu mohli dostať len od nadriadených, zrejme od Ing. R. a Ing. N. a napokon, že prevodné príkazy neboli vypisované príkazom, ale dostali ich od Ing. R. (zv. 37, č. l. 7235 - 7240, 7251 - 7255). Z vyššie popisovaných okolností existuje podľa mienky najvyššieho súdu vážne podozrenie, že skutočným cieľom predstaviteľov Devín Banky nebolo vytváranie úverových línií, vykonávanie štandardných bankových obchodov etc. (k tomu vid' hlavne výpoveď Ing. R.; zv. 34, č. l. 7088 - 7089), ale od začiatku išlo o to, aby skryto, v rozpore so záväznými predpismi NBS, prostredníctvom J&T Banky a s použitím „nastrčených spoločností“, ktoré boli súčasťou holdingovej štruktúry APISu, prefinancovali svojho najväčšieho akcionára - spoločnosť APIS.

I napriek tomu, že k splateniu vystavených zmeniek zo strany zmenkových dlžníkov (a poťažmo spoločnosti APIS) nikdy nedošlo, najvyšší súd mal pochybnosti o úmysle obžalovaných spôsobiť Devín Banke škodu. Odhliadnuc od toho, že minimálne niektorí obžalovaní vyhláseným konkurzom preukázateľne prišli o finančné prostriedky (pozn. u Ing. C. išlo o cca 1 mil. Sk, u Ing. R. o 265 tis. Sk a u Ing. A. o 273 tis. Sk; zv. 45, č. l. 9183, 9186), je evidentné, že finančné prostriedky z úložky ÚZ A 3 - 4 slúžili na refinancovanie skôr poskytnutých úložiek ÚZ A 2 a predtým ÚZ A 1. Pritom úložka ÚZ A 1 bola prostredníctvom spriaznených spoločností (Via Magna, Montas Klima a Slovenská energetika) cez spoločnosť APIS a následne cez spoločnosť NEMBOR Ltd. použitá na splatenie dvoch úverov z 25. júna 1998, ktoré boli Devín Bankou poskytnuté ruským spoločnostiam TECHNOMED-SERVIS z ÚRS A 1.4 a ELBRUS z ÚRS A 1.5 (zv. 20, č. l. 4218 - 4221, 4226 - 4227; zv. 42, č. l. 8008 - 8009). Inak povedané, finančné prostriedky z prvej úložky, ktorá celý reťazec ďalších úložiek a zmeniek spustila, boli použité na splatenie skôr poskytnutých úverov dvom ruským spoločnostiam, ktoré mohli byť súčasťou zložitého mechanizmu deblokácie tzv. ruského dlhu uskutočňovaného na základe Mandátnej zmluvy z roku 1996 (zv. 33, č. l. 6706). Ako je to podrobne rozvedené nižšie (k tomu vid' hlavne odôvodnenie k ÚRS A 4 - 9), z takto vykonávaných deblokácií mala Devín Banke plynúť pomerne vysoká odmena, a preto naozaj nemožno vylúčiť, že by v konaní obžalovaných išlo o snahu túto odmenu pre Devín Banku za každú cenu (a to prípadne aj za cenu porušovania predpisov NBS) získať.

Uzatvárajúc uvedené, keďže najvyšší súd mal pochybnosti o úmysle obžalovaných popísanými úložkovými a zmenkovými obchodmi z ÚZ A 3 - 4 spôsobiť Devín Banke škodu, v zmysle zásady in dubio pro reo odvolaniu prokurátora nevyhovelo.

K úložke ÚZ B 1 - 2

Odišná je ale situácia v prípade úložky ÚZ B 1 - 2, ktorá, ako to správne skonštatoval aj špecializovaný súd (s. 94 ods. 3), s deblokáciami ruského dlhu nijako nesúvisela. Len kvôli komplexnosti najvyšší súd zopakuje, že aj táto úložka prebehla druhovo identicky ako skoršie úložky ÚZ A. Dňa 19. februára 2001 uzavrela Devín Banka (v zast. Ing. C. a Ing. R., ktorý bol poverený Ing. V.) s J&T Bankou Zmluvu o vklade, v zmysle ktorej si do 31. júla 2001 uložila na účet J&T Banky vedený v Poštovej Banke 70 mil. Sk (pozn. finančné prostriedky teda reálne odišli z Devín Banky). Ešte v ten istý deň J&T Banka poskytla spoločnosti APIS na jej účet v Devín Banke úver vo výške 69 mil. Sk (pozn. prevažná časť prostriedkov sa teda vrátila späť do Devín Banky); ako protihodnotu k poskytnutému úveru vystavila spoločnosť APIS zmenku na rad J&T Banky vo výške 73 mil. Sk so splatnosťou k 31. júlu 2001 (zv. 19, č. l. 4013 - 4017).

Predmetná zmenka bola ešte pred nadobudnutím splatnosti nahradená novou zmenkou spoločnosti APIS z 31. júla 2001, ktorá bola vystavená na rad J&T Banky vo výške 73,6 mil. Sk s dátumom splatnosti k 31. augustu 2001. Rovnako ako v prípadoch ÚZ A, aj tu bola 24. júla 2001 (pozn. to znamená deň pred vydaním rozhodnutia NBS č. ÚBD-1250/2001, ktorým došlo k obmedzeniu právnych úkonov Devín Banky) spísaná Dohoda o odplatnom prevode cenných papierov, v zmysle ktorej mala J&T Banka previesť na Devín Banku inkriminovanú zmenku a aj tu si zmluvné strany vymenili možnosť vzájomného započítania pohľadávok (pohľadávky Devín Banky na vrátenie úložky s pohľadávkou J&T Banky na preplatenie kúpnej ceny zmenky). Dodatkom č. 1 k Zmluve o vklade došlo zároveň k predĺženiu doby úložky v J&T Banke do 31. augusta 2001 a po druhýkrát sa zmluvné strany dohodli na možnosti vzájomného započítania pohľadávok. A napokon, aj v tomto prípade si zástupcovia Devín Banky „vybrali“ JUDr. H. V., aby za Devín Banku prijal prejav vôle smerujúcej k započítaniu pohľadávok medzi J&T Bankou a Devín Bankou a prevzal zmenky spoločnosti APIS.

K tejto situácii došlo deň pred zavedením nútenej správy, t. j. 23. augusta 2001, keď JUDr. V. (rovnako ako v prípade ÚZ A 3 - 4) J&T Banka oznámila vzájomné započítanie pohľadávok a odovzdala mu zmenku APISu vo výške 73,6 mil. Sk (zv. 19, č. l. 4013 - 4017). Od tohto momentu Devín Banka stratila nárok na vrátenie zloženej úložky, za čo získala zmenku spoločnosti APIS v nominálnej hodnote 73,6 mil. Sk. Ako ďalej z dokazovania vyplynulo, k splateniu predmetnej zmenky nikdy nedošlo, pričom na majetok úpadcu - spoločnosti APIS bol uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 23. októbra 2003, sp. zn. 28 K 218/2012, vyhlásený konkurz (pozn. správca konkurznej podstaty APISu predmetnú pohľadávku poprel a viedlo sa o ňu tzv. incidenčné konanie), z ktorého dôvodu sa stala nebonitná a neskôr bola speňažená v rámci III. ponukového konania (zv. 15, č. l. 3328, zv. 30, č. l. 6151). Aj tu treba povedať, že správca konkurznej podstaty Devín Banky podal na súd žalobu, ktorou sa domáhal vrátenia zloženej úložky, avšak táto (spolu so žalobou týkajúcou sa úložky ÚZ A 3 - 4) nebola úspešná.

Sumarizujúc uvedené, rovnako ako v prípade ÚZ A 3 - 4, aj v prípade ÚZ B 1 - 2 Devín Banka skryto, prostredníctvom úložkového a zmenkového obchodu s J&T Bankou prefinancovala vlastného akcionára (pozn. na rozdiel od prípadov ÚZ A, kde tak činila prostredníctvom ďalších „nastřčených“ a s APISom majetkovo a personálne previazaných spoločností, tu konala priamo so spoločnosťou APIS), pričom celé riziko nesplateného úveru padlo na Devín Banku. Keďže ani v tomto prípade k preplateniu predloženej zmenky nedošlo, opätovne vyvstáva otázka, akým spôsobom bolo poskytnutie „úveru“ (J&T Bankou, za ktorý sa úložkou zaručila Devín Banka) spoločnosti APIS zabezpečené. Z vykonaného dokazovania však žiadne, a to ani minimálne zabezpečenie nevyplýva (pozn. APIS s Devín Bankou ani nevstúpil do zmluvného vzťahu). Naopak, už vyššie súd podrobne popísal vtedajšie ekonomické a personálne prepojenie medzi APISom a Devín Bankou, z ktorého mimo rozumných pochybností vyplýva, že predstavitelia Devín Banky sa pri financovaní APISu zabezpečovacími inštitútmi nezaťažovali, keďže úver poskytovali v podstate sami sebe. Okrem už citovaných výpovedí vo vzťahu k ÚZ A 3 - 4, o tom svedčia aj výpovede Ing. M., ktorý aj pri ÚZ B 1 - 2 zopakoval, že ho niekto z APISu požiadal o úver 70 mil. Sk, čo on - opäť - nepovažoval za rizikové a odkázal ho na Devín Banku, aby pripravili rovnaký spôsob (tzn. dajú pôžičku APISu, ktorá vystaví zmenku, za ktorú sa zaručí Devín Banka), aký už predtým uplatňovali pri skorších úložkách.

To, že v danom prípade, išlo o riskantné transakcie však nevyplýva len z ich samotného priebehu a

následkov, ale tiež z výpovede Ing. A., ktorý v prípravnom konaní vysvetlil, že APIS mal v tom čase finančné problémy, a preto (zrejme) Ing. V. našiel riešenie v podobe zmenkového obchodu, na jeho pokyn vystavil (Ing. A.) zmenku na 70 mil. Sk, ktorú odovzdal niekde na vrátnici J&T Banky v Bratislave; takto získané prostriedky sa použili na splatenie záväzkov v oblasti energetiky. V čase splatnosti prišiel za ním Ing. V., ktorý už bol v tom čase predseda predstavenstva APISu, že pôjdu do Bratislavy vystaviť pre J&T Banku novú zmenku; tam v júli 2001 skutočne išli a vystavili novú zmenku na 73 mil. Sk. APIS sa totiž v roku 2000 dostal do finančných problémov, pretože mu skončil kontrakt na dovoz elektrickej energie do Poľska; snažili sa uzavrieť nový kontrakt, ale Nemci sa dohodli s Rusmi a oni boli mimo hry (zv. 2, č. l. 360 - 361) (pozn. teraz síce obžalovaný Ing. A. tvrdí, že v prípravnom konaní pristúpil k výpovedi ľahkovážne, bez advokáta, to ale nič nemení na zákonnosti takto učinenej výpovedi). Aj v konaní pred súdom obžalovaný potvrdil, že energetika z Poľska bola pre APIS kľúčová, keďže tvorila 60 - 80 % jeho obrátov (pozn. súdu uvedené potvrdzujú aj výročné správy spoločnosti APIS za roky 1998 - 1999; zv. 32, č. l. 6618 - 6652); potvrdil aj to, že v tom čase firmu ohrozoval súdny spor so spoločnosťou Fantázia; išlo o dovoz obilia z Maďarska, ktorý sa nezrealizoval, ale Fantázia sa za zvláštnych okolností dokázala presadiť na arbitráži v Londýne a získala exekučné právo voči APISu (zv. 34, č. l. 7164 - 7165; zv. 45, č. l. 9010, 9036).

S uvedeným korešponduje výpoveď svedkyne Ing. L., ktorá hlavne v prípravnom konaní opakovane uvádzala, že pôžičky boli brané na prevádzku a rozvoj podniku, všetky peniaze sa spotrebovali, v tom čase sa zhoršil odbyt v oblasti hydrauliky, znížili sa obchodné aktivity pri predaji energie (pozn. aj túto okolnosť potvrdil Ing. V.), došlo k stratovému obchodu s meďou, resp. vo všeobecnosti dcérske spoločnosti APISu neprinášali zisk alebo boli rovno stratové, pričom filozofiou vedenia bolo im pomáhať. Uviedla aj to, že v tom období prehrali veľký spor s maďarskou spoločnosťou Fantázia a mali zaplatiť zmluvnú pokutu vo výške cca 100 - 150 mil. Sk (zv. 4, č. l. 657 - 659; zv. 37, č. l. 7262 - 7263). Celkovému zhoršeniu finančnej situácie nasvedčujú aj doklady, ktoré predložil obžalovaný Ing. V., a z ktorých sa javí, že do konca roka 2000 APIS uzatvárala kontrakty so zahraničnými partnermi, a to najmä v oblasti predaja elektrickej energie (pozn. hlavne z Poľska, Ruska, Srbska, Chorvátska, Nemecka, Švajčiarka atď.); po tomto období však došlo k útlmu (zv. 34, č. l. 6718 - 6828). Za týchto okolností vzniká podľa mienky najvyššieho súdu vážne podozrenie, že účelom obchodov popísaných v ÚZ B 1 - 2 bolo sanovanie strát spoločnosti APIS spôsobených jej podnikateľskou činnosťou.

Z týchto dôvodov mal najvyšší súd pochybnosti o správnosti špecializovaným súdom formulovaných záverov o absencii subjektívnej stránky. V situácii, keď obžalovaní v postavení vysokých predstaviteľov Devín Banky ani len náznakom nevysvetlili, za akým účelom v rozpore s § 194 ods. 5 Obch. zák., § 11a ods. 1, § 12 a § 13 zákona č. 21/1992 Zb., ako aj príslušnými predpismi NBS (pozn. porušovanie ustanovení o úverovej angažovanosti priznal aj obžalovaný Ing. V.; zv. 34, č. l. 7117) skryto, komplikovanými obchodnými transakciami a hlavne bez akéhokoľvek zabezpečenia, poskytli „úver“ vo výške 70 mil. Sk spoločnosti APIS, ktorú sami či už manažérsky alebo čiastočne aj vlastnícky kontrolovali, a to navyše v čase, keď predmetná spoločnosť bola preukázateľne v nepriaznivej finančnej situácii, existuje vážne podozrenie, že (minimálne) vedeli, že svojím konaním môžu Devín Banke spôsobiť škodu a pre prípad, že ju spôsobia s tým boli uzročení (§ 4 písm. b/ Tr. zák.).

Pokiaľ ide o tvrdenie špecializovaného súdu, podľa ktorého „na vyššie uvedené finančné transakcie nenadväzuje akýkoľvek prevod finančných prostriedkov na iné účty alebo hotovostný výber tejto sumy“ (s. 94 ods. 3), toto podľa mienky najvyššieho súdu nemôže bez ďalšieho obstať, keďže z listinných dôkazov sa javí, že prostriedky ešte pred vyhlásením konkurzu opustili účet spoločnosti APIS vedený v Devín Banke. Z potvrdenia Krajského súdu v Bratislave plynie, že spoločnosť APIS si prihlásila pohľadávku do konkurzu Devín Banky vo výške 2,5 mil. Sk (z toho 2,1 mil. Sk bola správcom konkurznej podstaty uznaná), z ktorých len 269 tis. Sk malo po rozúčtovaní pôvod v zostatkoch na účtoch (zv. 40, č. l. 7902); tomu nasvedčuje aj rozvrhové uznesenie, podľa ktorého si APIS, resp. jeho dcérske spoločnosti do konkurzu prihlásili pohľadávky vo výške cca 2,8 mil. Sk (zv. 45, č. l. 9181 - 9182, 9220, 9224 - 9225). Inými slovami, spoločnosť APIS sa o svoje finančné prostriedky v skrachovanej Devín Banke aktívne zaujímala a prihlásila sa k nim, avšak tam už takmer žiadne finančné zdroje nemala. Spomínaných 69 mil. Sk preto - či už z právneho alebo aj bez právneho dôvodu, muselo

byť (ešte pred vyhlásením konkurzu) vybraných v hotovosti alebo prevedených na účet/účty iných spoločností vedených v Devín Banke, resp. mimo nej. Niet pochyb, že ak by tieto prostriedky boli vybrané v hotovosti alebo prevedené mimo Devín Banky, bola by jej spôsobená škoda. Naopak, ak by tieto prostriedky ostali v banke (na niektorom z jej účtov), v momente vyhlásenia konkurzu by tvorili súčasť jej majetkovej podstaty, a preto by k spôsobeniu škody dôjsť nemohlo; to ale neznamená, že by nemohlo dôjsť k spáchaniu trestného činu.

Pre naplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 255 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 8 Tr. zák. postačuje už to, že prostriedky opustili sféru subjektov, ktoré obžalovaní kontrolovali. Ak obžalovaní, porušujúc všeobecne záväzné právne predpisy, ako aj interné akty NBS poskytli finančné prostriedky Devín Banky spoločnosti APIS, odkiaľ boli tieto ďalej prevedené na účet/účty iných spoločností, ktoré neboli pod kontrolou obžalovaných, potom bez ohľadu na to, či v čase následne vyhláseného konkurzu prostriedky ostali v Devín Banke (pritom samotní obžalovaní po celý čas tvrdili, že na vyhlásenie konkurzu nebol dôvod a ani o ňom vopred nevedeli), obžalovaní konali spôsobom, ktorý bezprostredne smeroval k vzniku škody. Nie je možné, aby sa obžalovaní zbavili trestnej zodpovednosti s poukazom na to, že finančné prostriedky ostali v Devín Banke bez toho, aby mali nad nimi akúkoľvek kontrolu. Ako najvyšší súd zistil, žiadny z obžalovaných ne / priamo kontrolovaných subjektov (Montas Klima, Via Magna, Slovenská energetika, Eko-Elektro, Stavum, Euroservis, Flipo, Geostroj, A. C. T. Nitra, Strojárne Lipany a iné), si pohľadávku do konkurzu Devín Banky v takejto (alebo obdobne vysokej) výške neprihlásil (zv. 45, č. l. 9176 - 9228). K tejto situácii mohlo dôjsť len tak, že predmetné subjekty o svoje milióny uložené na účtoch v Devín Banke nemali záujem; o krachu Devín Banky sa nedozvedeli, a preto si ani prihlášku nepodali (príp. sa o krachu dozvedeli, ale túto z iných dôvodov nepodali), alebo - k čomu sa prikláňa aj najvyšší súd, žiadne milióny na svojich účtoch nemali. Podľa mienky najvyššieho súdu, existuje vážne podozrenie, že finančné prostriedky pochádzajúce z úložky ÚZ B 1 - 2 sa v čase vyhláseného konkurzu nenachádzali na žiadnom z účtov spoločnosti APIS, resp. na žiadnom z účtov spoločností, ktoré ne/priamo kontrolovali obžalovaní.

Z týchto dôvodov najvyšší súd odvolaniu prokurátora v tomto rozsahu vyhovel a podľa § 321 ods. 1 písm. b/, c/ Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil a vec podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátil na nové konanie a rozhodnutie. Po vrátení veci bude úlohou súdu prvého stupňa sa z pohľadu vyvodenia možnej trestnej zodpovednosti podľa § 8 Tr. zák. k § 255 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. dôsledne vysporiadať s úmyslom obžalovaných spôsobiť škodu (v tomto kontexte by mal súd zhodnotiť vedomosť obžalovaných o obchádzaní opatrení NBS, personálne a majetkové prepojenia predstaviteľov Devín Banky na spoločnosť APIS, celkové riziko, ktoré Devín Banka z takto vykonaných operácií mala atď.) a hlavne s existenciou takto vzniknutej škody, a to príp. aj v štádiu pokusu (tu by mal súd ozrejmiť, ako si vysvetľuje, že APIS, ani iné spoločnosti, ktoré boli ne/priamo kontrolované obžalovanými si žiadne takto vysoké pohľadávky do konkurzu neprihlásili).

K tzv. ruským úverom ÚRS A 4 - 9

Pokiaľ ide o skutky ÚRS A 4 - 9 (tzv. ruské úvery), najvyšší súd sa so závermi špecializovaného súdu stotožnil len v časti. Kvôli prehľadnosti odvolací súd zopakuje, že úvery ÚRS A 1.1 a 2.3 pre KRUG INVEST, úvery ÚRS A 1.3, 2.1 a 2.2 pre OPTRON, úver ÚRS A 1.4 pre TECHNOMED-SERVIS, úvery ÚRS A 1.5 a 3 pre ELBRUS a napokon úver ÚRS A 1.2 pre spoločnosť RIATEN PRAJZ boli poskytnuté ešte pred účinnosťou novely zákona č. 183/1999 Z. z., ktorou sa zaviedla skutková podstata trestného činu podľa § 250a Tr. zák., z ktorého dôvodu by mohli byť posúdené ako trestný čin podľa § 255 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. len za predpokladu, že by (okrem iného) neboli splatené, t. j. za predpokladu, že by Devín Banke vznikla škoda; k tejto situácii ale nedošlo.

Pokiaľ ide o úvery ÚRS A 4 - 9, zo spisového materiálu plynie, že Devín Banka (v zast. Ing. V. a Ing. N.) poskytla spoločnosti KRUG INVEST (v zast. E. V. S.) úver ÚRS A 7.1 vo výške 7,6 mil. DEM s dobou splatnosti do 8. decembra 2000, ktorým bol splatený skôr poskytnutý úver ÚRS A 2.3, ktorým úverom (ÚRS A 2.3) bol zas splatený úplne prvý úver z 25. júna 1998 ÚRS A 1.1 vo výške 141 mil. Sk.

Úverom ÚRS A 7.1 došlo teda k refinancovaniu skôr poskytnutých úverov spoločnosti KRUG INVEST, pričom posledný takto poskytnutý úver už nebol splatený. K okolnostiam poskytnutia spomínaných úverov je potrebné poukázať na výpoveď svedka E. V. S., podľa ktorého v danom období pracoval ako montér okien, spoločnosť KRUG INVEST nepozná, nikdy nebol jej generálnym riaditeľom, nikdy nepodpisoval žiadne doklady súvisiace s jej činnosťou, nevie, ako sa jeho údaje dostali do tejto spoločnosti, podpisy na úverových a záložných zmluvách nie sú jeho, nepozná tiež žiadneho z obžalovaných (zv. 6, č. l. 1247). Podľa dokumentu Formulár pre hodnotenia klienta NBS z 11. augusta 2000, Devín Banka pred poskytnutím úveru nevykonala analýzu klienta a nezistovala jeho rating, ktoré úkony by mali smerovať ku kvalitnému zabezpečeniu úveru. Tomu zodpovedá aj spôsob, akým bol úver reálne zabezpečený. Ako to z listinných dokladov plynie, KRUG INVEST mala v prospech Devín Banky založiť 4 mil. ks akcií spoločnosti RAO Gazprom (pozn. kótovaných na londýnskej burze), ktorých trhovú hodnotu mala predstavovať 4 mil. USD; registráciu a uloženie akcií v depozite AKB Gazprombank mal záložca preukázať výpisom z jeho osobného účtu datovaného k 16. decembru 1999. Ako však z výsledku dožiadania vyplynulo, spoločnosť KRUG INVEST si nikdy svoj vlastný účet v depozitárnej sieti AKB Gazprombank neotvorila. Z uvedeného podľa mienky najvyššieho súdu plynie vážne podozrenie, že k poskytnutiu úveru došlo na podklade nepravdivej dokumentácie - jednak žiadosti, ktorú spoločnosť KRUG INVEST nikdy nepodala, ale hlavne zabezpečenia, ktoré reálne neexistovalo (zv. 20, č. l. 4200 - 4202, 4255).

Rovnaká situácia nastala v prípade úverov ÚRS A 6.2 a 9.2, ktoré boli vo výške 5,5 mil. DEM, resp. 41,4 mil. Sk Devín Bankou (v zast. Ing. V. a Ing. N.) poskytnuté spoločnosti OPTRON (v zast. U. A. G.). Aj týmito úvermi boli splatené skôr poskytnuté úvery ÚRS A 2.1 (z ktorého bola splatená časť úveru z ÚRS A 1.3) a ÚRS A 6.1 (z ktorého bol splatený úver ÚRS A 2.2 a z neho bola zas splatená druhá časť úveru ÚRS A 1.3) a aj v tomto prípade platí, že takto poskytnutý úver z konca reťazca už splatený nebol. Svedok U. A. G. vypovedal, že spoločnosť OPTRON vznikla v roku 1995 a zaoberala sa rôznymi konštrukčnými prácami v priemyselných podnikoch vo Voroneži; jej generálnym riaditeľom bol do konca roka 1997, a potom už žiaden vzťah so spoločnosťou OPTRON nemal; predtým pôsobil vo VTF Energia, ktorej riaditeľom bol L. J., obžalovaných nepozná. So získanými úvermi z Devín Banky nemá nič spoločné, predložené doklady videl po prvýkrát a podpisy na nich nie sú jeho; odtlačok pečiatky spoločnosti OPTRON sa podobá na ich pečiatku (zv. 6, č. l. 1277 - 1278). Aj v tomto prípade mali byť úvery zabezpečené (pozn. vyplýva to hlavne z dokladov k ÚRS A 9.2) akciami spoločnosti RAO Gazprom v prospech záložného veriteľa AKB Devín Banka, a tieto mali byť uložené na depozitnom účte záložcu a aj v tomto prípade sa zistilo, že spoločnosť OPTRON v skutočnosti žiadny depozitný účet v AKB Gazprombank vedený nemala (zv. 20, č. l. 4210 - 4216).

Okrem toho Devín Banka (v zast. Ing. V. a Ing. N.) poskytla spoločnosti TECHNOMED-SERVIS (v zast. U. J. V.) úver ÚRS A 7.2 vo výške 170 mil. Sk, ktorý bol čerpaný v prospech beneficenta - spoločnosti Omega Merchants Ltd. vedený v Devín Banke; ani tento úver nebol splatený (pozn. skôr poskytnutý úver pre TECHNOMED-SERVIS ÚRS A 1.4 vo výške 141 mil. Sk bol preukázateľne splatený z prostriedkov spoločnosti NEMBOR, ktoré pochádzali z úložky ÚZ A 1; vid' vyššie). Svedok U. J. V. uviedol, že spoločnosť TECHNOMED-SERVIS vznikla v roku 1994 a odvtedy je jej generálnym riaditeľom; zaoberala sa výrobou a realizáciou liečebného preparátu „Derinat“; nemali žiaden zisk. Úver dostala spoločnosť len raz pri jej založení, odvtedy si žiaden iný úver spoločnosť nebrala, a to ani od Devín Banky. Predložené doklady vidí po prvýkrát, podpisy nie sú jeho, odtlačok pečiatky sa len podobá na ich pečiatku. Podľa neho to bolo sfaľované, keďže pri výrobe ich pečiatky vznikol kaz, pri ktorom nad slovom „Farmaceutičeskoje“ sa nad jedným z posledných písmen vytlačila malá bodka a aj v druhej tenkej okrúhlejšej čiare bola medzera, ktoré chyby sa na predložených dokladoch nenachádzajú (zv. 6, č. l. 1259 - 1260). Aj na tomto mieste možno poukázať Formulár pre hodnotenie klienta NBS, z ktorého (okrem iného) vyplýva, že Devín Banka pred poskytnutím úveru nevykonala analýzu klienta a nezistovala jeho rating, ktoré úkony by mali smerovať ku kvalitnému zabezpečeniu úveru.

Aj tento úver mal byť zabezpečený 4 mil. ks akcií spoločnosti RAO Gazprom (ktorých trhovú hodnotu mala taktiež predstavovať 4 mil. USD) záložcu - spoločnosti Analitijčeskij centr Technoinformo, čo mal dokazovať výpis z osobného účtu záložcu z AKB Gazprombank. A hoci podľa výsledkov dožiadania

spoločnosť Analitijčeskij centr Technoinformo mala v AKB Gazprombank otvorené dva depozitné účty (č. XXX/XXXXXXXX a č. XXX/XXXXXXXX), ani v tomto prípade nešlo o účty, na ktorom mali byť zložené akcie v prospech AKB Devín Banka (zv. 20, č. l. 4222 - 4224, 4225). Podľa výpovede svedka E. M. U., generálneho riaditeľa spoločnosti Analitijčeskij centr Technoinformo, spoločnosť mala dvoch - troch zamestnancov, obžalovaných nepozná, pozná L. J., párkrát ho videl, ale pracovné vzťahy s ním nemal, jeho spoločnosť si nebrala úvery od Devín Banky, či vystupovala ako garant pri získavaní úverov ruských právnických osôb v Devín Banke, to si nepamätá. Zmluvu o založení cenných papierov vidí prvýkrát, spoločnosť KRUG INVEST nepozná, podpis vyzerá ako jeho, ale či ju vyplnil, to nevie potvrdiť, aj pečiatka vyzerá ako jeho (zv. 6, č. l. 1268 - 1269).

Spoločnosti ELBRUS (v zast. U. I. L.) Devín Banka (v zast. Ing. V. a Ing. N.) poskytla úver ÚRS A 4 vo výške 1 mil. USD, ktorý bol ďalšími vykonanými operáciami splatený. Tejto spoločnosti však bol poskytnutý aj ďalší úver ÚRS A 5.1 vo výške 80 mil. Sk, ktoré prostriedky boli opäť čerpané na účet beneficienta - spoločnosti Omega Merchants Ltd. vedený v Devín Banke a tento úver už splatený nebol. Rovnako nesplatený zostal aj úver ÚRS A 8 na 1,5 mil. USD (taktiež poskytnutý na účet spoločnosti Omega Merchants Ltd. v Devín Banke), ktorý bol neskôr prekonvertovaný a preúčtovaný na úver ÚRS A 9.1 vo výške 64 mil. Sk (aj v týchto prípadoch konali za Devín Banku Ing. V. a Ing. N.). K takto poskytnutým úverom svedok U. I. L. vypovedal, že v danom pôsobil v spoločnosti ELBRUS, ktorá sa zaoberala investičnými aktivitami do ruských podnikov pôsobiacich v oblasti elektroniky. ELBRUS síce dostávala úvery, ale od ruských bánk, nie od Devín Banky; ak sa aj pripravovali nejaké doklady na získanie úveru, nepamätá si, že by finančné prostriedky aj reálne prišli. Podpisy na dokumentácii k úveru z 19. októbra 1999 (na Úverovej zmluve, Zmluve o založení cenných papierov, na nariadení pre Devín Banku) (pozn. týkajúce sa ÚRS A 4) sú jeho a rovnako odtlačok pečiatky je odtlačkom spoločnosti ELBRUS, forma dokladu ale nezodpovedá dokladom, ktoré sa v ELBRUSE používal, tieto doklady boli pripravené Devín Bankou. Pokiaľ ide o ostatné doklady (pozn. týkajúce sa úverov ÚRS A 5.1, 8, 9.1), v tomto smere svedok uviedol, že tieto nepodpisal, pečiatky sa podobajú na pečiatky spoločnosti ELBRUS (zv. 6, č. l. 1285 - 1287).

K zabezpečeniu úverov treba zopakovať, že spoločnosť ELBRUS mala v AKB Gazprombank založiť 2 mil. ks, resp. 3,4 mil. ks akcií spoločnosti RAO Gazprom (pozn. s trhovou hodnotu 2 mil. USD, resp. 2,2 mil. USD); aj v tomto prípade je z dožiadania zrejmé, že spoločnosť ELBRUS si tam uvádzaný depozitný účet neotvorila. Okrem toho, ako bolo naznačené vyššie, v súvislosti so zabezpečením úveru mala byť medzi Devín Bankou, ELBRUSom a VtorojBank uzavretá Zmluva o poskytovaní služieb pri prevode cenných papierov, ktorej podstata malo spočívať v poskytnutí servisu pri vymáhaní akcií v prípade realizácie výkonu záložného práva; z vyjadrenia správcu konkurznej podstaty Devín Banky plynie, že k realizácii predmetnej zmluvy zrejme nedošlo (zv. 30, č. l. 6146). V tomto smere je treba poukázať aj na tú okolnosť, že pri konverzii úveru ÚRS A 5.1 zamestnanec Devín Banky (pozn. zrejme s ohľadom na neustále sa znižujúcu hodnotu akcií spoločnosti RAO Gazprom) odporúčal navýšenie zabezpečenia úveru na 4,2 mil. ks akcií RAO Gazprom; ani k tomuto - hoci len formálnemu navýšeniu, nedošlo. Rovnako právnik Devín Banky, ktorý sa (minimálne) k tejto sérii úverov vyjadroval argumentoval, že sa na posúdenie predložených materiálov sa necíti byť spôsobilý, keďže sa naň vzťahuje ruská jurisdikcia; z dokumentácie však nevyplýva, že by úverové zmluvy boli predmetom ďalších právnych analýz (zv. 20, č. l. 4230 - 4244).

A napokon Devín Banka (v zast. K. V. a K. N.) poskytla úver ÚRS A 5.2 aj spoločnosti RIATEN PRAJZ (v zast. E. M. U.) vo výške 170 mil. Sk (jej skorší úver z ÚRS A 1.2 vo výške 141 mil. Sk bol splatený zo zdrojov spoločnosti Euroservis preukázateľne pochádzajúcich z úveru ÚRS B 1), ktorý bol takisto čerpaný na účet beneficienta - spoločnosti Omega Merchants Ltd. v Devín Banke; ani tento úver nebol nikdy splatený. Svedok E. M. U. okrem vyššie uvedeného uviedol, že v minulosti pracoval ako obchodný alebo finančný riaditeľ spoločnosti ELBRUS a od roku 1999 bol aj riaditeľom spoločnosti RIATEN PRAJZ; táto spoločnosť ale žiadnu činnosť nevykonávala; nepamätá si, či firma dostala úver od Devín Banky, podpis na úverovej zmluve sa podobá na jeho podpis a aj odtlačok pečiatky sa podobá na ich pečiatku, ak bol úver skutočne získaný, zrejme bolo cieľom poskytnúť ho inej právnickej osobe. Podpis na nariadení z 10. novembra 1999, ako aj na Zmluve o založení cenných papierov z 8. decembra

1999 nie je jeho. Podľa neho, doklady, ktoré mu boli predložené, mohli byť falošné, prístup k pečiatkam mali aj zakladatelia a iní riaditelia spoločností (zv. 6, č. l. 1269 - 1272). Podľa Formulára hodnotenia klienta NBS aj v prípade tohto klienta Devín Banka pred poskytnutím úveru nevykonala analýzu klienta a nezistovala jeho rating, ktoré úkony by mali smerovať ku kvalitnému zabezpečeniu úveru. A napokon, aj v tomto prípade bol úver zabezpečený len fiktívne, keďže 4 mil. ks akcií (v údajnej trhovej hodnote 4 mil. USD) spoločnosti RAO Gazporom, ktoré mali byť dané do zálohu spoločnosťou RIATEN PRAJZ a mali byť uložené na depozitnom účte vedenom v AKB Gazprombank, sa na predmetnom účte nachádzať nemohli, keďže žiaden depozitný účet si spoločnosť RIATEN PRAJZ v AKB Gazprombank neotvorila (zv. 20, č. l. 4250 - 4252, 4255).

Na podklade týchto dôkazov existuje podľa mienky najvyššieho súdu vážne podozrenie, že tzv. ruské úvery boli poskytnuté na základe nepravdivých dokladov (niektorí z ruských klientov o nepravdepodobne vôbec nežiadali, iní o poskytnutie úveru žiadali len formálne, avšak finančné prostriedky mali byť určené tretím subjektom; samotní úveroví dlžníci ich nečerpali; poskytnuté úvery neboli nijako zabezpečené), Devín Banka si bonitu klientov nepreverovala (pozn. dokonca minimálne v dvoch prípadoch existujú dôkazy, podľa ktorých zamestnanci Devín Banky namietali ich nedostatočné zabezpečenie, resp. ťažkosti pri ich právnom posudzovaní), k čerpaniu úveru dochádzalo v prospech beneficentov, ktorí neboli zmluvnou stranou úverového vzťahu (v prípade úverov poskytnutých v rámci „posledného kola“ išlo o Omega Merchants Ltd.), pričom tieto úvery v prevažnej časti nikdy neboli splatené; s týmito okolnosťami sa pritom špecializovaný súd nijako nevysporiadal.

K poskytovaniu úverov podal rozsiahle vysvetlenie Ing. V. (pozn. ostatní obžalovaní sa k tomu podrobnejšie vyjadriť nevedeli), podľa ktorého (veľmi zjednodušene) finančné prostriedky nikdy neopustili Devín Banku a mali slúžiť len ako zábezpeka. Ako vysvetlil, v danom čase mala Devín Banka od MF SR mandát na vykonávanie aktivít smerujúcich k tovarovým deblokáciám ruského dlhu. Princíp deblokácií mal spočívať v tom, že Devín Banka v súčinnosti s ruskými a slovenskými partnermi „vytypovala“ tovar /služby, ktoré by Slovenská republika mohla potrebovať a ktoré by ruské spoločnosti vedeli vyrobiť/ poskytnúť; v prípade, že sa tak stalo a tovar bol na Slovensko dovezený, resp. služby boli reálne poskytnuté, o ich cenu si MF RF s MF SR odpísalo dlh. Takto to fungovalo napr. pri výstavbe laserového centra, dodávky vládnych lietadiel TU - 154M, áut zn. LADA Samara, projektu výstavby cyklotrónového laboratória, prvého slovenského kozmonauta, dodávok jadrového paliva, strojov na ukladanie železných zvrškov, špeciálnej techniky atď.

V danom čase bola ale v Ruskej federácii pomerne nepriaznivá finančná situácia (spojená s vysokou infláciou a nestabilitou ruského rubľa), ktorá sa v bankovom sektore prejavila tak, že ruské komerčné banky mohli domácim subjektom poskytovať úvery len v takej výške, v akej boli devízovo kryté tzv. tvrdými menami. Keďže ruské banky nemali dostatočné rezervy a bez týchto úverov by tamajší producenti neboli schopní predmetný tovar vyrobiť a doviesť na Slovensko, v Devín Banke sa rozhodli im úvery - ale len vo forme zabezpečenia, poskytnúť. Prostriedky uvoľnili na účty VtorojBank, príp. JSC Elektronika Bank, ktoré boli vedené v Devín Banke (pozn. tieto neopustili Devín Banku) a následne tieto banky pred Ruskou národnou bankou deklarovali, že majú dostatočné devízové krytie, a tak ruským výrobcom môžu poskytnúť úvery (tzv. kolaterál). Ako Ing. V. opakovane zdôrazňoval, finančné prostriedky, ktoré mali byť ako úvery poskytnuté ruským subjektom, ostali v Devín Banke a v momente vyhlásenia konkurzu preto museli byť súčasťou jej majetkovej podstaty (pozn. obžalovaný Ing. V. dokonca v tomto smere garantoval, že ruské subjekty sa do konkurzu Devín Banky so svojimi pohľadávkami ani neprihlásili; zv. 34, č. l. 7116).

Ďalej obžalovaný Ing. V. vysvetľoval, že banková licencia Devín Banke neumožňovala nákup tovarov a služieb, a preto tieto aktivity musela vykonávať cez tretie osoby, medzi inými cez spoločnosť APIS. Z týchto činností mala mať spoločnosť APIS nárok na odmenu vo výške 50 % z odmeny Devín Banky (t. j. 10 % z celkovej deblokovanej čiastky). Keďže APIS mal legálny nárok na vyplatenie odmeny od Devín Banky, nebol dôvod, aby sa obžalovaní dopúšťali trestnej činnosti (zv. 33, č. l. 6685, 6705, 6970). Došlo však k tomu, že MF SR si v rozpore so znením Mandátnej zmluvy z roku 1996 svoje povinnosti voči Devín Banke nespĺnilo a za už vykonané deblokačné aktivity nevyplatilo žiadnu odmenu. Ak by túto

odmenu vo výške cca 2,5 mld. Sk MF SR Devín Banke vyplatilo, nikdy by nedošlo k vyhláseniu nútenej správy (nedošlo by potom následne ani k prerušeniu procesu refinancovania skorších úverov), deblokácie by ďalej pokračovali, z čoho by mala zisk jednak Devín Banka (ktorá, ako bolo uvedené vyššie, mala od MF SR nárok na 20 % odmenu z hodnoty deblokovaného tovaru), APIS (ktorý mal dostať 50 % z odmeny Devín Banky), ako aj Slovenská republika (ktorá by si efektívne vedela ponížiť dlh Ruskej federácie a cez 27 % daň z príjmov by časť odmeny Devín Banky opäť odčerpala).

K vyššie uvedenému najvyšší súd uvádza, že z vykonaného dokazovania naozaj vyplynulo, že v rozhodnom čase mala Devín Banka s MF SR podpísanú lukratívnu Mandátnu zmluvu z 29. februára 1996, v zmysle ktorej bola oprávnená, a zároveň povinná vyvíjať v prospech mandanta aktivity (zjednodušene povedané) smerujúce k deblokáciám dlhu po bývalom ZSSR vo výške cca 1,7 mld. USD. Podľa čl. IV ods. 1 zmluvy mala Devín Banka za tieto aktivity nárok na odmenu vo výške 20 % z celkovej kontrahovanej čiastky, t. j. (v prípade, že by bol deblokovaný celý dlh, čo nebol, mala by Devín Banka nárok na) 340 mil. USD (zv. 38, č. I. 6832). Okrem tejto zmluvy, ktorá vypršala 31. decembra 1998, Devín Banka 8. septembra 1999 uzavrela so Slovenskými elektrárňami ďalšie štyri Zmluvy o sprostredkovaní, v zmysle ktorých mala vyvíjať deblokačné aktivity pre Slovenské elektrárne v oblasti dodávok elektrickej energie v objeme 30 mil. USD, dodávok jadrového paliva v objeme 160 mil. USD, čierneho energetického uhlia za 120 mil. USD, ako aj vývozu jadrového paliva vo výške 140 mil. USD (pozn. v týchto zmluvách nie je stanovená odmena za výkon sprostredkovateľských činností) (zv. 39, č. I. 7594; zv. 42, č. I. 8349 - 8356). Napokon, 11. augusta 2000 Devín Banka dostala od MF SR mandát na ďalšiu deblokáciu ruského dlhu, a to vo výške 60 mil. USD (zv. 33, č. I. 6688; zv. 39, č. I. 7618 - 7620; zv. 43, č. I. 8440). Je teda objektívnym faktom, že Devín Banka mala uzavreté kontrakty na deblokácie ruského dlhu, z ktorých jej náležala pomerne vysoká odmena (pozn. súdu vtedajší kurz 1 USD predstavoval cca 42 Sk).

Rovnako je objektívnym faktom, že MF SR odmietalo Devín Banke odmenu za služby vykonané v rámci Mandátnej zmluvy z roku 1996 vyplatiť (pozn. MF SR argumentovalo, že nie ono, ale Devín Banka má povinnosť zaplatiť cca 10 mld. Sk z titulu zmluvnej pokuty za „nezdeblokovanie“ celého ruského dlhu); takto vyvolaný spor bol právoplatne skončený až uznesením Krajského súdu v Bratislave z 26. apríla 2007, sp. zn. 4 Cob 8/2006, ktorý schválil súdny zmier medzi MF SR a správcom konkurznej podstaty Devín Banky, spočívajúci v povinnosti SR v zast. MF SR zaplatiť správcovi konkurznej podstaty Devín Banky odmenu vo výške cca 660 mil. Sk (a príslušenstvo). Uzneseniu predchádzal rozsudok Okresného súdu Bratislava I z 20. októbra 2005, sp. zn. 29 Cb 381/99, v ktorom si súd ustálil, že Devín Banka sa naozaj podieľala na deblokačných aktivitách, za čo jej v zmysle Mandátnej zmluvy z roku 1996 náleží už uvádzaná odmena (pozn. súd skonštatoval, že Devín Banka vyvíjala mnohé aktivity smerujúce k deblokácii ruského dlhu, no z vykonaného dokazovania mal za preukázané len participáciu na znížení pohľadávky SR voči RF dovozom štyroch lietadiel TU-154M, vrátane ich príslušenstva a osobných automobilov zv. Lada Samara, VAZ, vrátane ich príslušenstva) (zv. 32, č. I. 6569 - 6590).

Na druhej strane, pokiaľ ide o tvrdenia obžalovaných, že títo nemali dôvod páchať trestnú činnosť, keďže APIS mal s Devín Bankou podpísanú sprostredkovateľskú zmluvu, v zmysle ktorej mal nárok na polovicu odmeny od MF SR, najvyšší súd jej neuveril. Je síce pravdou, že čl. III ods. 6 Mandátnej zmluvy z roku 1996 pripúšťal, aby Devín Banka so súhlasom MF SR plnila svoj mandát prostredníctvom tretej osoby, a zároveň banková licencia Devín Banky jej zrejme naozaj neumožňovala vykonávať iné ako finančné operácie (zv. 33, č. I. 6834, 6838), z uvedeného ale nemožno vyvodiť, že by k výkonu týchto aktivít dochádzalo práve prostredníctvom spoločnosti APIS. Najvyšší súd upozorňuje, že zmluva medzi Devín Bankou a spoločnosťou APIS nebola do konania predložená a podľa vyjadrenia Ing. V. „nebola dôsledne formalizovaná“ (zv. 43, č. I. 8446). Inými slovami, zmluva v hodnote niekoľkých miliónov USD mala byť uzavretá ústne, a to (s ohľadom na vtedajšie postavenie obžalovaných v štruktúrach Devín Banky a APISu) zrejme medzi Ing. V. (za Devín Banku) a PhDr. V. (za APIS). Bez ohľadu na to, už len z dochovaných záznamov Devín Banky vyplýva, že sa na jej deblokačných aktivitách zo slovenských subjektov podieľali spoločnosti WILI, a.s. a FATRAAIR, a.s., nie však APIS (zv. 40, č. I. 7829).

Participáciu spoločnosti APIS na deblokačných aktivitách Devín Banky nepotvrďuje ani početná dobová korešpondencia medzi Devín Bankou na strane jednej a MF SR, NBS a členmi Vlády SR na strane druhej (zv. 39, č. l. 7577 - 7616); ani rozsudok Okresného súdu Bratislava I z 20. októbra 2005, sp. zn. 29 Cb 381/99, sa nezmieňuje o tom, že by APIS mal v tomto smere vyvíjať akúkoľvek aktivitu (zv. 39, č. l. 7623). I keď okolnosť, že spoločnosť APIS počas vykonávania údajnej sprostredkovateľskej činnosti nevystavila Devín Banke ani jednu faktúru obžalovaní hodnoverne vysvetlili (pozn. poukázali na to, že banka nemala vyplatenú odmenu od MF SR, a preto ju nechceli dostať do nestabilnej situácie, resp. navyšovať objem jej záväzkov; okrem toho samotné vystavenie faktúry - bez možnosti jej reálnej úhrady, by kvôli vzniknutým daňovým povinnostiam mohlo byť pre APIS prakticky likvidačné) už nevysvetlili, prečo si pohľadávku voči Devín Banke neprihlásili ani po vyhlásení jej konkurzu (pozn. hoci sama Devín Banka si uplatnila pohľadávky voči APISu a aj obžalovaný Ing. A. ešte pred súdom namietal, že APIS má v zmysle tejto zmluvy nárok na polovicu z vysúdenej odmeny, t. j. na cca 11 mil. €; zv. 39, č. l. 7524 - 7525).

Pokiaľ obžalovaní v tomto smere poukazujú na výpisy z účtov spoločnosti APIS, z ktorých vyplýva, že táto vo veľkých objemoch nakupovala jadrové palivo, elektrinu, uhlie a pod. (zv. 43, č. l. 8077 - 8410), išlo o obchody, ktoré boli uskutočnené v roku 1999, tzn. zjavne po vypršaní platnosti Mandátnej zmluvy z roku 1996 a pred nadobudnutím platnosti Mandátnej zmluvy z roku 2000. K väčšine takto uskutočnených obchodov došlo na podklade Zmlúv o sprostredkovaní uzavretých medzi Devín Bankou a Slovenskými elektrárňami. Aj z listov Slovenských elektrární zo 17. novembra 1999, resp. ministra hospodárstva SR z 29. decembra 1999 možno vyvodíť, že Slovenská republika má záujem prostredníctvom spoločností APIS a VTF Energia deblokovať ruský dlh, avšak odberateľom tovarov majú byť zakaždým Slovenské elektrárne (zv. 39, č. l. 7663 - 7664; zv. 42, č. l. 8368). Inak povedané, predložené doklady síce dokazujú, že sa APIS podieľal na deblokačných aktivitách, avšak nie na základe Mandátnej zmluvy z roku 1996, ale na základe Zmlúv o sprostredkovaní so Slovenskými elektrárňami. Obrana obžalovaných, podľa ktorých, ak by MF SR vyplatilo odmenu Devín Banke, APIS by si mohol vystaviť faktúry za deblokačné aktivity preto neobstojí.

Dokonca najvyšší súd mal - na rozdiel od špecializovaného súdu (s. 89 ods. 3), určité pochybnosti aj o tom, či v obžalobe popísané úvery súviseli s jej deblokačnými aktivitami. Totiž, ak tomu tak naozaj bolo, potom je nanajvýš otázne, prečo Devín Banka uzatvárala úverové zmluvy so spoločnosťami, ktoré sa na jej deblokačných aktivitách priamo nepodieľali [pozn. k tomu vid' už citované výpovede predstaviteľov ruských klientov, obžalovaného Ing. V., ako aj doklady Devín Banky, podľa ktorých sprostredkovateľskú činnosť pre ňu zo zahraničných subjektov vyvíjali len spoločnosti FOCUS DEVELOPMENT, COLMET a RILREITON (zv. 40, č. l. 7829 - 7830, 9112)]; inak povedané, žiaden zo subjektov, ktorým Devín Banka poskytla úver nebol ani producentom deblokovaných tovarov / služieb, ani pre Devín Banku sprostredkovateľskú činnosť v tejto oblasti nevyvíjal. Po druhé, pokiaľ je naozaj pravdou, že účelom predmetných úverov bolo vytvoriť tzv. devízové krytie pre ruské banky, potom nie je zrejmé, z akého dôvodu Devín Banka vstupovala do úverového vzťahu s pre ňu neznámymi ruskými spoločnosťami a nie priamo s ruskými bankami (napr. s Vtorojbank alebo s JSC Elektronika Bank). A napokon po tretie, ak sa už Devín Banka rozhodla neuzatvárať úverové zmluvy so subjektami, ktoré sa mali priamo podieľať na jej deblokačných aktivitách (pozn. z výpovedí Ing. V. plynie, že vedel o tom, že skutočnými producentmi sú iné subjekty - napr. Mašínostrojníj zavod, Kemerovské bane atď.), resp. priamo s ruskými bankami, potom je vskutku otázne, prečo minimálne v niektorých prípadoch boli finančné prostriedky z úverových účtov preukázateľne uvoľnené v prospech tretích osôb - beneficentov, ktorí s Devín Bankou (a ani s ruskými bankami, resp. s úverovými dlžníkmi) nemali žiaden oficiálny zmluvný vzťah.

I napriek legitímite takto položených otázok, obranu obžalovaných (podľa ktorých úvery ÚRS A 4 - 9 súviseli s deblokačnými aktivitami Devín Banky) podľa mienky tunajšieho súdu nemožno jednoznačne vyvrátiť. Ako bolo totiž vysvetlené vyššie, minimálne úvery ÚRS A 6.1, 6.2, 7.1 a 9.2, ktoré boli poskytnuté spoločnostiam KRUG INVEST a OPTRON preukázateľne slúžili na reťazovité splatenie skôr poskytnutých úverov ešte v rámci ÚRS A 1. Ako správne poznamenal špecializovaný súd, Devín Banka 29. júna 1998 oznámila MF SR, že v mesiaci jún 1998 došlo k čiastočnému plneniu Mandátnej zmluvy z

roku 1996, a to formou dodávky jadrového paliva (pozn. zrejme pre Slovenské elektrárne) v objeme cca 770 mil. Sk (zv. 39, č. l. 7580); stalo sa tak len deň predtým, ako Devín Banka v prvej sérii úverov ÚRS A 1.1 - 1.5 uvoľnila 705 mil. Sk pre ruských partnerov. Okrem toho, z ďalších listinných dôkazov (resp. zo spomínaného rozsudku Okresného súdu Bratislava I) vyplýva, že Devín Banka v júli/auguste 1998 participovala na dodávke osobných motorových vozidiel zn. Lada v počte 1050 ks v hodnote cca 493 mil. Sk; v septembri 1998 pre Slovenské aerolínie sprostredkovala dodávku osobného dopravného lietadla TCI 154, ako aj 4. lietadla typu TU 154M v hodnote 616 mil. Sk. Devín Banka tiež vyvíjala značné úsilie sprostredkovať dodávku (okrem iného) čierneho uhlia z Kemerovskej oblasti v hodnote cca 13 mil. USD (zv. 39, č. l. 7581 - 7585). Je teda zrejmé, že v čase, kedy mali byť ruským klientom (KRUG INVEST, OPTRON, TECHNOMED-SERVIS, ELBRUS a RIATEN PRAJZ) po prvýkrát uvoľnené finančné prostriedky (väčšinovo) na účty VtorojBank a JSC Elektronika Bank v Devín Banke (tzv. kolaterál), sa iné ruské spoločnosti (pozn. Ing. V. v tomto smere uviedol, že to, komu budú finančné prostriedky poskytnuté, určovali ruskí partneri) pripravovali na dodávku, resp. už realizovali dodávky širokého spektra tovarov pre Slovenskú republiku.

A hoci, ako bolo povedané, predmetná argumentácia jednoznačne obhajobné tézy obžalovaných nepreukazuje, v zmysle obžalovacej zásady je úlohou prokurátora, nie obžalovaných mimo rozumnú pochybnosť preukázať, že obžaloba je podaná dôvodne. Túto úlohu si prokurátor podľa mienky najvyššieho súdu minimálne v časti riešených úverov splnil. Z dokladov plynie, že v prípade úveru ÚRS A 7.2 pre TECHNOMED-SERVIS (viď vyššie) boli finančné prostriedky vo výške 170 mil. Sk, ktoré 9. decembra 1999 prišli na účet beneficienta spoločnosti Omega Merchants Ltd. v Devín Banke, ešte v ten istý deň vo výške 2,1 mil. USD prevedené do spoločnosti APIS (pozn. viď totožné číslo účtov a tiež rukou dopísanú poznámku „OMEGA“), odkiaľ boli ihneď v objeme 2 mil. USD prevedené na účet JSCB Bank Moskva, a to zrejme za účelom nákupu jadrového paliva od spoločnosti OAO Tvel Moskva (zv. 43, č. l. 8398 - 8400). Obdobná situácia nastala v prípade úveru ÚRS A 5.2 pre spoločnosť RIATEN PRAJZ; aj vtedy finančné prostriedky, ktoré boli 10. decembra 1999 čerpané v prospech spoločnosti Omega Merchants Ltd. vo výške 170 mil. Sk boli ešte v ten istý deň vo výške 4,1 mil. USD prevedené na účet spoločnosti APIS, odkiaľ boli okamžite prevedené na účet spoločnosti OAO Tvel Moskva vedený v JSCB Bank Moskva (zv. 43, č. l. 8401 - 8403). Dokonca aj samotný obžalovaný Ing. V. potvrdil, že na časť z takto poskytnutých finančných prostriedkov mali „ruskí partneri dosah“ resp. že zrejme „malá časť“ (pozn. obžalovaný Ing. V. hovoril, že to mohlo byť 10 % - 30 %) takto poskytnutých úverov mohla odísť do Ruska (zv. 34, č. l. 7080, 7111 - 7112). Z uvedeného vyplýva, že minimálne v prípade úverov ÚRS A 5.2 a 7.2 boli finančné prostriedky vo svojich dôsledkoch prevedené mimo Devín Banku a tieto neboli oficiálnymi úverovými dlžníkmi nikdy vrátené.

Ak takéto závery (o prevode finančných prostriedkov mimo Devín Banku) znaleckým dokazovaním formulované neboli, potom je treba upozorniť, že vyššie spomínané listiny neboli predmetom znaleckého dokazovania ÚSI. Pokiaľ ide o znalecký posudok JUDr. Ing. Gabriely Štrbáňovej, najvyšší súd najprv vo všeobecnosti upozorňuje, že ak súd má pochybnosti o správnosti /jasnosti/ úplnosti znaleckého posudku vypracovaného podľa § 147 Tr. por. znaleckým ústavom (pozn. ktoré pochybnosti môžu vyplývať aj z neskôr predloženého posudku znalca podľa § 142 Tr. por.), potom tieto pochybnosti je v zmysle § 146 Tr. por. nutné odstrániť jeho vysvetlením/doplnením (pozn. čo sa stalo aj v tomto prípade); ak tento postup k odstráneniu pochybností nevedie, potom je v zmysle tzv. kvalitatívnej gradácie nutné požiadať o vyhotovenie nového znaleckého posudku iným znaleckým ústavom (nie však znalcom) (viď aj R 4/1981). Nie je teda možné, aby sa súd po vykonanom znaleckom dokazovaní a výsluchom Ing. Sedlákovej, PhD. za ÚSI a JUDr. Ing. Štrbáňovej, znalkyne bez ďalšieho „priklonil k záverom znalkyne JUDr. Ing. Štrbáňovej“ (s. 99 ods. 7).

Uvedené platí o to viac, že (hoci aj v znaleckom posudku č. 377/2011 sú taktiež určité chyby, resp. nepresnosti) bol to práve znalecký posudok JUDr. Ing. Štrbáňovej, ktorý bol podľa mienky tunajšieho súdu spracovaný tendenčne. Okrem mnohých iných formálnych a obsahových nedostatkov najvyšší súd upozorňuje, že znalkyňa vo vzťahu k ÚZ A a B ani raz nepomenovala podstatu analyzovaných operácií, a síce že Devín Banka nimi na seba prevzala ručenie za dlh spoločností Slovenská energetika a APIS. Dokonca kúpu zmienek nepovažovala za rizikový obchod argumentujúc, že cena zodpovedala ich

nominálnej hodnote. Prítom ani náznakom sa už nevyjadřila, či emitenti/akceptanti takto vystavených zmeniek ich boli schopní Devín Banke splatiť. K úverom ÚRS A znalkyňa zmieňované listiny, ktoré jednoznačne dokumentujú prevod finančných prostriedkov pochádzajúcich z úverov ÚRS A 5.2 a 7.2 mimo Devín Banku, nijako nevyhodnotila (pozn. ide o vyššie uvádzané výpisy z účtov spoločnosti APIS, ktoré - na rozdiel od Ing. Sedlákovej, PhD., JUDr. Ing. Štrbáňová mala k dispozícii). Okrem toho, znalkyňa opakovane - poukazujúc na úroky z poskytnutých úverov, zdôrazňovala ich pozitívny vplyv na Devín Banku, už ale nespomínala negatívne vplyvy dané nesplatením samotných istín (pozn. vid' tabuľku č. 16, kde je súhrn poskytnutých úverov a vyplatených úrokov, no absentuje v nej súhrn splatených úverov). Zdôraznila, že takto poskytnuté úvery boli kvalitne zabezpečené akciami spoločnosti Gazprom (pozn. hoci, ako to sme to vysvetlili vyššie, toto zabezpečenie bolo fiktívne a ani k žiadnej realizácii záložného práva nedošlo) a nekriticky tiež prebrala argumentáciu Ing. V. o vytváraní finančného mechanizmu deblokácií, resp. o nútenej správe ako hlavného dôvodu nesplatenia úverov (pozn. pritom k tomu sa jej znalecký posudok ani nemal vyjadřovať a z príloh k posudku tieto závery podľa najvyššieho súdu ani jednoznačne nevyplývajú). V každom prípade, keďže v podstatných častiach (či došlo k prevodom finančných prostriedkov, na aké účty boli tieto prostriedky prevedené atď.), sú závery znaleckého posudku v zásade totožné s posudkami ÚSI č. 200/2009 a č. 377/2011, je najvyšší súd toho názoru, že ďalšie znalecké dokazovanie už nie je potrebné.

Navrátiac sa teda k otázke následkov ostatných takto poskytnutých a nesplatených úverov ÚRS A 5.1, 6.1, 6.2, 7.1, 8, 9.1 a 9.2 (pozn. úver ÚRS A 4 bol v celom rozsahu splatený a pri niektorých z týchto úverov došlo len ku konverzii skôr poskytnutého úveru), aj najvyšší súd konštatuje, že nie je jednoznačne preukázané, že by tieto opustili Devín Banku (či už prostredníctvom prevodu do inej banky, alebo hotovostným výberom), a teda že by v čase vyhlásenia konkurzu, neboli súčasťou jej majetkovej podstaty. Obe znalkyne sa v znaleckom posudku, ako aj na hlavnom pojednávaní zhodli, že obžalobou predložené listiny (hlavne pokiaľ ide o prevodné príkazy, tzv. deal tickety, výpisy z pod/účtov, výpisy zo systémov GLOBUS a REUTERS) preukazujú len to, že finančné prostriedky Devín Banky boli poskytnuté na účty VtorojBank, príp. JSC Elektronika Bank vedené v Devín Banke, ktorých beneficiarmi boli v niektorých prípadoch spoločnosti Omega Merchants Ltd. (zv. 19 a zv. 42). Podľa správcu konkurznej podstaty Devín Banky, JUDr. Hajdúcha, už spätne nie je možné zistiť tok finančných prostriedkov, nakoľko po vyhlásení konkurzu došlo po uplynutí päťročnej archivačnej lehoty k likvidácii systémov. Nemali dôvod, aby systém naďalej fungoval, keďže ho využívali počas prihlasovania pohľadávok do konkurzu (preverovali, či prihlásenú pohľadávku majú uznať alebo poprieť), nie však už potom (zv. 39, č. l. 7692 - 7694). A hoci je pravdou, že ak by finančné prostriedky ostali na účtoch v Devín Banke, (zrejme) by si ich majitelia účtov následne prihlásili ako pohľadávku v konkurze, z uvedeného a contrario nemožno s istotou uzavrieť, že by tieto prostriedky Devín Banku opustili. Iná je už ale situácia pri ÚZ B 1 - 2, ÚZ B 4 (kde, ako sme vysvetlili vyššie, sa spoločnosť APIS do konkurzu prihlásila), pri ÚRS A 5.2 a 7.2 (kde prostriedky preukázateľne opustili Devín Banku a nebolo teda čo prihlásiť do konkurzu), pri ÚRS B 5 (kde sa APIS taktiež prihlásila do konkurzu, pričom prostriedky z APISu boli preukázateľne prevedené na účet tretieho subjektu). Majúc na pamäti, že na vnútorných účtoch Devín Banky sa v čase vyhlásenia konkurzu nachádzali finančné prostriedky v objeme cca 1,8 mld. Sk, obhajobné tézy obžalovaných, podľa ktorých finančné prostriedky neopustili Devín Banku naozaj (minimálne v časti) vylúčiť nemožno. Pokiaľ ide o argumenty prokurátora, ktorý poukazoval na stav pokladničných hodnôt Devín Banky, v tomto smere sa treba stotožniť s obhajobou, že z ostatných uvádzaných súm, ale aj z konečnej správy JUDr. Hajdúcha jednoznačne plynie, že tieto boli uvádzané v tisíckach korún (pozn. celková suma pokladničných hodnôt tak činí cca 91 mil. Sk a nie 91 tis. Sk; zv. 45, č. l. 9075). Predovšetkým je ale treba uviesť, že táto hodnota je z pohľadu vykonaného dokazovania irelevantná, keďže k pohybu finančných prostriedkov malo dochádzať výlučne na bankových účtoch (zv. 40, č. l. 7803 - 7804). Sumarizujúc uvedené, dnes už v prípade úverov ÚRS A 5.1, 6.1, 6.2, 7.1, 8, 9.1 a 9.2 (na rozdiel od úverov ÚRS A 5.2 a 7.2) nie je možné zistiť, kde nakoniec skončili finančné prostriedky, a teda či došlo ku vzniku škody podľa § 250a ods. 5 Tr. zák., alebo nie.

Na podklade týchto skutočností najvyšší súd podľa § 321 ods. 1 písm. b/, c/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok v rozsahu úverov ÚRS A 5.2 a 7.2 a vec podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátil špecializovanému

súdu, aby ho znovu prejednal a rozhodol. Po vrátení veci bude úlohou súdu prvého stupňa z pohľadu vyvodenia trestnej zodpovednosti podľa § 250a ods. 2, ods. 5 Tr. zák. dôsledne sa vysporiadať s otázkou vedomosti obžalovaných o podmienkach pre poskytnutie / zabezpečenie úverov ÚRS A 5.2 a 7.2 (a to aj z pohľadu prepojenia obžalovaných na spoločnosť APIS, ktorá poskytnutý úver vo svojich dôsledkoch mohla čerpať, písomných vyjadrení vtedajších zamestnancov banky, ako aj ostatných listinných dokladov naznačujúcich, že k žiadnemu zabezpečeniu úverov nedošlo), a predovšetkým s otázkou vzniku škody (a to hlavne vo svetle výpisov z účtov spoločnosti APIS a vyjadrení Ing. V.).

K tzv. slovenským úverom ÚRS B 4 - 5

Pokiaľ ide o slovenské úvery ÚRS B 4 - 5, odvolací súd považuje odôvodnenie súdu prvého stupňa za nedostatočné. K úveru pre EUROSERVIS ÚRS B 4 špecializovaný súd uviedol len to, že správca konkurznej podstaty Devín Banky, síce podal voči tejto spoločnosti žalobu o zaplatenie 38 mil. Sk, avšak táto bola vzatá späť, z ktorého dôvodu Okresný súd Košice I uznesením z 13. januára 2006, sp. zn. 29 Cb 88/2005, konanie právoplatne zastavil (s. 94 ods. 4). K tomuto najvyšší súd upozorňuje, že okolnosť či a prípadne ako si poškodený uplatňuje svoj nárok na náhradu škody, nie je z pohľadu posúdenia znakov trestného činu/kvalifikačného momentu relevantná. To, že poškodený zobral podanú žalobu v celom rozsahu späť preto môže mať význam v rámci adhézneho konania, t. j. pri rozhodovaní o nároku na náhradu škody uplatnenej podľa § 46 a nasl. Tr. por.; z trestnoprávneho hľadiska je ale evidentné, že čerpaním a prípadným nesplatením poskytnutého úveru, došlo na majetku banky k vzniku škody. V tomto kontexte už preto ani nie je podstatné, že predmetnú žalobu nevzal späť správca konkurznej podstaty Devín Banky, ale až jeho právny nástupca - AK JUDr. Juraj Juríček, s.r.o., na ktorého bola pohľadávka postúpená Zmluvou o postúpení pohľadávok z 20. júla 2005 ako súčasť väčšieho balíka nedobytných pohľadávok banky (odpredaných v rámci III. ponukového konania), ktorá bola 1. marca 2006 ďalej prevedená na spoločnosť International Financial Consultants Ltd., so sídlom v Delaware, USA (zv. 22, č. l. 4635, 4679; zv. 29, č. l. 5841; zv. 30, č. l. 6189).

Za tejto situácie je podľa mienky najvyššieho súdu potrebné dôsledne preskúmať okolnosti poskytnutia predmetného úveru. Z listinných dôkazov vyplynulo, že 11. júna 1999 mala spoločnosť APIS Ukrajina uzavrieť so spoločnosťou EUROSERVIS zmluvu, ktorou sa jej zaviazala odpredať 50 000 t potravinárskej pšenice za cenu 69,12 USD/t (celkovo za cca 3,46 mil. USD); v zmysle čl. 5 zmluvy bolo povinnosťou kupujúceho - spoločnosti EUROSERVIS vopred uhradiť zálohu vo výške 2,4 mil. USD (pozn. v prepočte podľa kurzového lístka cca 107 mil. Sk), na základe čoho 21. júna 1999 vystavila spoločnosť APIS Ukrajina zálohovú faktúru (zv. 25, č. l. 5203 - 5204). Zároveň 16. júna 1999 mala uzavrieť spoločnosť EUROSERVIS s bieloruskou OOO Belemetalenergo Kúpnu zmluvu č. XXX/XX, ktorou sa jej zaviazala odpredať 50 000 t pšenice za cenu 99 USD/t (celkovo za 4,95 mil. USD); podľa čl. V ods. 2 zmluvy mala byť kúpna cena zabezpečená vlastnou zmenkou vystaviteľa - OOO Belemetalenergo, ktorá mohla byť použitá len na úhradu dlžnej sumy (zv. 24, č. l. 4935) (pozn. správu Interpolu, podľa ktorej spoločnosť OOO Belemetalenergo neuzavrela žiadnu zmluvu so spoločnosťou EUROSERVIS súd nevzal do úvahy, keďže nebola získaná cestou právnej pomoci podľa V. hlavy Trestného poriadku; zv. 25, č. l. 5224). Zjednodušene povedané, EUROSERVIS mal odkúpiť pšenicu od APIS Ukrajina a túto mal následne veľmi výhodne prediť bieloruskej OOO Belemetalenergo.

Na prefinancovanie nákupu (resp. na uhradenie zálohovej faktúry) u spoločnosti APIS Ukrajina požiadala spoločnosť EUROSERVIS Devín Banku o poskytnutie úveru vo výške 108 mil. Sk. Hoci samotná žiadosť nie je súčasťou spisového materiálu, podľa čl. 1.1 Úverovej zmluvy (viď nižšie) mala byť datovaná k 21. júnu 1999 (pozn. podľa neskorších interných dokumentov Devín Banky - Ekonomická analýza a skutkový stav úverového prípadu Euroservis a.s., resp. Správa z auditu stratových úverových obchodov z 2. októbra 2001, žiadosť v skutočnosti datovaná nebola a nebolo z nej zrejmé ani to, kto ju podal, resp. kto a kedy ju za Devín Banku prevzal). Podnikateľský zámer mal byť v žiadosti spracovaný len „veľmi povrchno“, resp. sa v ňom nachádzal stručný „Slovný podnikateľský plán“; k žiadosti mala byť pripojená len skrátená súvaha a výsledovka spoločnosti EUROSERVIS za roky 1998 - 2000 (zv. 24, č. l. 4957, 4980).

V každom prípade, návrh na poskytnutie úveru bol už na ďalší deň - 22. júna 1999 predložený Ing. N. na schválenie úverovému výboru. Stalo sa tak napriek skutočnosti, že (okrem iného) jeho súčasťou nebolo stanovisko úverového oddelenia, bol čiastočne v rozpore s podanou žiadosťou a konštatovala sa v ňom výborná spolupráca so spoločnosťou EUROSERVIS, hoci jej bol poskytnutý len jeden úver a aj ten bol splatený nedávno, dokonca z prostriedkov, ktoré pochádzali zo samotnej Devín Banky (ÚRS B 2 - 3) (zv. 24, č. l. 4980). I keď niektorí členovia úverového výboru (pozn. predsedom úverového výboru bola Ing. N., jeho zápisnicu podpisoval Ing. V.) mali k poskytnutiu úveru výhrady, nakoniec bol uznesením č. 478 úver schválený (pozn. táto okolnosť ale nie je rozhodná, že keďže rozhodnutie úverového výboru malo len odporúčací charakter; zv. 34, č. l. 7045 - 7046; zv. 37, č. l. 7256). Pokiaľ ide o zabezpečenie úveru, toto malo spočívať v záložnej zmluve na pohľadávku EUROSERVISu voči APIS Ukrajina (bez dostatočnej identifikácie predmetu zálohu); ako aj v blankozmenke vystavenej spoločnosťou EUROSERVIS (zv. 24, č. l. 4946, 4982). Ešte v ten istý deň predstavenstvo banky takto navrhnutý úver schválilo (za Ing. V. v zast. podpísaná Ing. N.) (zv. 24, č. l. 4912) a v deň nasledujúci - 24. júna 1999, bola podpísaná Úverová zmluva (za banku ju podpisovala Ing. N. a Ing. T. v zast. Ing. V.), v zmysle ktorej sa Devín Banka podľa čl. 2.2 písm. a/ zaviazala poskytnúť spoločnosti EUROSERVIS úver vo výške 108 mil. Sk (pozn. Správa z auditu stratových úverových obchodov opätovne popisuje, že Úverová zmluva nekorešpondovala s podanou žiadosťou klienta, zv. 24, č. l. 4984).

Na tomto mieste treba upozorniť, že v zmysle v čl. 2.2 písm. c/ a čl. 4.1 písm. b/ Úverovej zmluvy bol úver v rozpore s uznesením úverového výboru a predstavenstva Devín Banky zabezpečený zmenkou (pre Devín Banku celkom zjavne ekonomicky neznámeho subjektu) spoločnosti OOO Belemetalenergo na rad spoločnosti EUROSERVIS vo výške 4,95 mil. USD. (zv. 22, č. l. 4680; zv. 24, č. l. 4905, 4937); ide pritom o tú istú zmenku, ktorá v zmysle Kúpnej zmluvy nemohla slúžiť inému účelu ako na úhradu kúpnej ceny pre EUROSERVIS. Navyše a to je najpodstatnejšie, predmetná zmenka nebola rubopisovaná, z ktorého dôvodu Devín Banka nebola účastníkom zmenkového vzťahu, a preto sa z nej nemohla domáhať uspokojenia (pozn. súčasťou úverovej dokumentácie mala byť aj zmenka spoločnosti APIS Ukrajina na 4,95 mil. USD v prospech Devín Banky; aj o tomto zabezpečení však s ohľadom na vyššie popísané akcionárske prepojenie medzi APISom a Devín Bankou, ako aj neskúmanú bonitu spoločnosti APIS Ukrajina možno mať pochybnosť; zv. 24, č. l. 4941, 4958). Inak povedané, Devín Banka nemala poskytnutý úver nijako zabezpečený; na majetok EUROSERVISu v rozpore so zaužívanou praxou nebola spísaná notárska zápisnica, ktorá by v prípade neplnenia Úverovej zmluvy mohla slúžiť ako exekučný titul; nebola tiež vystavená žiadna blankozmenka, ku ktorej by bola uzavretá Dohoda o vyplňovanom práve (zv. 24, č. l. 4947). Banka teda poskytla obrovský úver subjektu, o ktorom mala len veľmi málo informácií (na čo preukázateľne upozorňovali členovia úverového výboru), na základe „povrchne“ spracovaného podnikateľského plánu a hlavne - so zabezpečením, ktoré bolo nielenže v rozpore s uzneseniami úverového výboru / predstavenstva, ale bolo do značnej miery fiktívne.

Pritom ešte v deň podpisu Úverovej zmluvy vydala Ing. N. s Ing. L. pokyn, aby došlo k prevodu 107,4 mil. Sk z úverového účtu spoločnosti EUROSERVIS na účet spoločnosti APIS Ukrajina vedený v Devín Banke (zv. 22, č. l. 4638, 4673; zv. 24, č. l. 4913 - 4915; 4920 - 4923). A hoci podľa Záznamu z rokovania medzi správcom konkurznej podstaty JUDr. Radoslavom Hajdúchom a Ing. Y. C. z 1. decembra 2003 (resp. z odporu proti neskôr vydanému platobnému rozkazu Okresného súdu Košice I z 29. júna 2005), k prevodu malo dôjsť bez vedomia Ing. C., ktorý financie z úveru nemal k dispozícii (zv. 22, č. l. 4674, 4677), podľa vyjadrenia Ing. N., pokyn na zaťaženie úverového účtu dával vždy klient banky, a to predložením kontraktu, faktúry, predfaktúry (zv. 37, č. l. 7321). Odhliadnuc od toho, či o prevod výslovne požiadal Ing. C. alebo k nemu došlo z vlastnej iniciatívy Ing. N., evidentne sa tak formálne stalo na základe predfaktúry spoločnosti APIS Ukrajina z 21. júna 1999 (pozn. v internej analýze Devín Banky sa konštatuje, že úver sa mal čerpať postupne úhradou dodávateľských faktúr a nie jednorazovo na základe proforma faktúry) (zv. 24, č. l. 4913, 4985; zv. 25, č. l. 5202). Ako z ďalších listinných dôkazov plynie, predmetný úver bol dlhodobo nesplácaný a až 9. októbra 2000 previedla spoločnosť APIS na účet spoločnosti EUROSERVIS 70 mil. Sk, ktoré spoločnosť 16. októbra 2000 vrátila Devín Banke; banke tak ostala nesplatená časť úveru vo výške 38 mil. Sk (pozn. hoci bod 9 Základných obchodných podmienok Devín Banky mal údajne stanovovať, že dlh voči banke je splatný

najskôr v príslušenstve) (zv. 22, č. l. 4667, 4672; zv. 24, č. l. 4917, 4985).

K tomuto Ing. C., zástupca spoločnosti EUROSERVIS uviedol, že s Ing. V. sa poznal ešte z roku 1995, stretli sa a už nevie presne, kto komu ponúkol účasť na obchodovaní s komoditami z Ruska a Ukrajiny; obchod mal prebehnúť prostredníctvom jeho firmy, keďže APIS Ukrajina s tým údajne nemala žiadne skúsenosti; aj bieloruský partner mu bol odporúčaný niekým z APISu. Spracovala sa kúpno-predajná zmluva s financovaním prostredníctvom Devín Banky, na základe ktorej odišla predplatba tomu dodávateľovi (pozn. zjavne APIS Ukrajina); tento však tovar nedodal, preto na neho Ing. C. naliehal, aby finančné prostriedky vrátil, čo aj sčasti urobil; urgoval aj Ing. V., ktorý mu tohto partnera odporučil; v tejto veci komunikoval aj s Ing. N. (zv. 37, č. l. 7319 - 7321). Tu však kvôli kontextu a treba povedať, že aj kvôli vierohodnosti svedka Ing. C. je potrebné poukázať na to, že so spoločnosťou EUROSERVIS 12. marca 1999 uzavrela Devín Banka (v zast. Ing. V.) lukratívnu mandátnu zmluvu, v zmysle ktorej mala vykonávať činnosť spočívajúcu vo vymáhaní pohľadávok Devín Banky o celkovej výške 1,6 mld. Sk (pozn. hoci EUROSERVIS sa vymáhaním pohľadávok nezaoberala), za čo jej náležala odmena vo výške 20 % z celkovej vymoženej čiastky (zv. 37, č. l. 7350), na podklade čoho, Okresný súd Košice I rozsudkom zo 17. marca 2010, sp. zn. 27Cb/192/2009, právoplatne rozhodol, že Devín Banka je povinná spoločnosti EUROSERVIS zaplatiť 384 tis. € (zv. 37, č. l. 7341).

Z postupnosti a vzájomnej koordinácie jednotlivých krokov, rýchlosti schvaľovacieho procesu (od podania žiadosti o úver za 108 mil. Sk po prevod prostriedkov na účet APIS Ukrajina neprešli ani celé tri dni), ale aj silného personálneho a ekonomického prepojenia obžalovaných na konečného beneficenta - spoločnosť APIS (podrobne popísaného vyššie), plynie podľa mienky najvyššieho súdu vážne podozrenie, že Ing. V. a Ing. N. postupovali v úzkej vzájomnej súčinnosti a spolu s Ing. C. vytvorili mechanizmus, ktorým pod zámienkou prefinancovania nákupu potravinárskej pšenice, poskytli finančné prostriedky vlastnému akcionárovi - APIS Ukrajina. Aj na tomto mieste treba dodať, že zo spisového materiálu je mimo rozumnú pochybnosť vylúčené, aby takto získané finančné prostriedky ostali v momente vyhlásenia konkurzu v Devín Banke (a to na účte spoločnosti APIS, alebo akejkoľvek inej spriaznenej spoločnosti), nakoľko, ako to bolo vysvetlené vyššie, spoločnosť APIS si svoju pohľadávku voči úpadcovi Devín Banke prihlásil len vo výške 269 tis. Sk (zv. 40, č. l. 7902; zv. 45, č. l. 9181 - 9182, 9220, 9224 - 9225), a zároveň iné subjekty, ktoré by obžalovaní akokoľvek kontrolovali, si taktiež takto vysokú pohľadávku do konkurzu neprihlásili (zv. 45, č. l. 9176 - 9228).

Z týchto dôvodov najvyšší súd odvolaniu prokurátora v tomto rozsahu vyhovel a podľa § 321 ods. 1 písm. b/, c/ Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil a vec podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátil na nové konanie a rozhodnutie. Po vrátení veci bude úlohou súdu prvého stupňa z pohľadu vyvodenia trestnej zodpovednosti podľa § 8 Tr. zák. k § 250a ods. 2, ods. 5 Tr. zák. (resp. podľa § 8 Tr. zák. k § 255 ods. 1, ods. 3 Tr. zák.) dôsledne sa vysporiadať s úmyslom obžalovaných spôsobiť škodu, resp. s vedomosťou obžalovaných o podmienkach pre poskytnutie/zabezpečenie úveru (v tomto kontexte by mal súd opätovne zhodnotiť personálne a majetkové prepojenia predstaviteľov Devín Banky na spoločnosť APIS Ukrajina, zásadné nedostatky pri schvaľovaní, ako aj pri zabezpečení úveru, rýchlosť s akou bol úver schválený atď.) a hlavne s existenciou takto vzniknutej škody, a to príp. aj v štádiu pokusu (aj tu by súd mal ozrejmiť, ako si vysvetľuje, že APIS Ukrajina, ani iné spoločnosti, ktoré boli ne/priamo kontrolované obžalovanými si žiadne takto vysoké pohľadávky do konkurzu neprihlásili).

V prípade úveru ÚRS B 5 špecializovaný súd oslobodil obžalovaných Ing. V. a Ing. N., keďže „nešlo o to, že by spoločnosť predstierala splnenie podmienok pre poskytnutie úveru“, resp. sa „v skutkovej vete neuvádza, v čom mala spočívať podstata úverového podvodu, kto koho uviedol do omylu a ohľadom akých nepravdivých skutočností“, čo súd ďalej rozviedol v tom smere, že Strojárne Lipany mali reálny projekt na výrobu hydraulických strojov (tzv. hydrokolies), pričom 30 mil. Sk bolo na tento projekt aj preinvestovaných (s. 94 ods. 5 - 95 ods. 1). Ani s týmito úvahami sa najvyšší súd nemohol stotožniť. Ako vysvetlil vyššie, v prípade § 250a ods. 2 Tr. zák. sa nevyžaduje, aby páchatel' niekoho uvádzal do omylu, resp. využil niečí omyl; z hľadiska trestnej zodpovednosti je relevantné len to, či páchatel' ako osoba oprávnená konať za toho, kto poskytuje úver, umožní získať úver tomu, o kom vie, že nespĺňa podmienky určené na jeho poskytnutie. Špecializovaný súd sa mal preto predovšetkým zaoberať

vedomostnou zložkou obžalovaných Ing. V. a Ing. N. o podmienkach poskytnutia úveru spoločnosti Strojárne Lipany.

V tomto smere najvyšší súd upozorňuje, že podľa výpovedí svedkov Ing. W., Ing. H. a Ing. V., PhD. spoločnosť Strojárne Lipany síce mala vlastnú právnu subjektivitu, ale de facto išlo o spoločnosť APISu, ktorý sa rozhodol (svedok Ing. H. uviedol, že nositeľom myšlienky bol Ing. V. a Ing. V., PhD.), že v Lipanoch vybuduje firmu na výrobu hydraulických zariadení (k tomu vid' spracovaný projekt; zv. 33, č. l. 6937). Obaja svedkovia potvrdili, že vo veci komunikovali s Ing. V., Ing. V., PhD. a Ing. N. a ich úlohou bolo takúto výrobu z technického a organizačného hľadiska zabezpečiť (zv. 37, č. l. 7271). Aj v tomto prípade teda - tak ako pri ostatných prejednávanych skutkoch, rozhodovali obžalovaní Ing. V. a Ing. N. v konflikte záujmov, keďže ako zástupcovia Devín Banky rozhodovali o ne/poskytnutí úveru svojej vlastnej spoločnosti (pozn. Ing. V. sa neskôr 19. júna 2002 aj stal predsedom predstavenstva spoločnosti Strojárne Lipany a Ing. N. sa od 24. septembra 2003 stala jeho členkou).

O podozrení z účelovo poskytnutých prostriedkov však nasvedčujú aj ďalšie okolnosti. Spoločnosť Strojárne Lipany vznikla 14. septembra 1999 a už o tri dni neskôr podpísala so spoločnosťou APIS Zmluvu o dielo, podľa ktorej mala APIS za cca 8 mil. DEM zabezpečiť dodanie a montáž nevyhnutných strojních zariadení z Nemecka (zv. 28, č. l. 5737). Takýto postup (prenechanie nákupu a montáže strojov na iný subjekt) je podľa mienky najvyššieho súdu minimálne diskutabilný, keďže - ako bolo povedané vyššie, príprava na spustenie výroby, ako aj kompletná technická realizácia mala byť zverená odborníkom - Ing. W. a Ing. H. zo Strojární Lipany. Dokonca Ing. H. mal v súvislosti s dodávkou strojov aj v Nemecku vystupovať ako zástupca spoločnosti APIS a nie ako zástupca spoločnosti Strojárne Lipany.

Bez ohľadu na to, po podpise Zmluvy o dielo Strojárne Lipany 21. septembra 1999 (pozn. súdu len týždeň po vzniku spoločnosti) spoločnosť Strojárne Lipany požiadala Devín Banku o úver vo výške 160 mil. Sk (pozn. žiadosť o poskytnutie úveru sa v úverovej dokumentácii nenachádza, predmetný dátum vyplýva z čl. 1.1 Úverovej zmluvy), ktorá žiadosť bola okamžite schválená a už 30. septembra 1999 Devín Banka v zast. Ing. N. podpísala so Strojárnami Lipany Úverovú zmluvu. Na ďalší deň boli finančné prostriedky k dispozícii Strojárnám Lipany, ktoré tieto v rozsahu 130 mil. Sk (pozn. v zmysle zálohovej faktúry vystavenej podľa čl. IV ods. 3 písm. a/ Zmluvy o dielo) ihneď previedli na účet spoločnosti APIS (zv. 28, č. l. 5737, 5747, 5751).

Ako ďalej svedkovia vypovedali, hoci spoločnosť APIS mala k dispozícii dostatok finančných prostriedkov, k zakúpeniu strojov z Nemecka nedošlo (pozn. pritom podľa čl. VI ods. 2 Zmluvy o dielo zrejme neboli splnené podmienky na prerušenie dodávky strojov) a výroba sa rozbehla na starých ruských strojoch, ktoré im za 2 - 3 mil. Sk mala predat' spoločnosť APIS. A hoci Ing. V. mal údajne svedkov Ing. W. a Ing. H. presvedčať, že stroje chce zakúpiť, že došlo len k odkladu nákupu, lebo teraz majú finančné problémy, ako to rozvedieme nižšie, 84,4 mil. Sk APIS okamžite použila na iný ako pôvodne deklarovaný účel. V každom prípade, Dodatkami č. 1 a č. 2 k Zmluve o dielo došlo k posunu termínu odovzdania diela (zv. 28, č. l. 5742, 5744), a zároveň Dodatkom č. 1 k Úverovej zmluve Devín Banka súhlasila s predĺžením doby splatnosti úveru do 29. septembra 2000 (zv. 28, č. l. 5699). I napriek takto vytvorenej dodatočnej časovej rezerve k reálnemu nábehu výroby nedošlo, z ktorého dôvodu nemohlo dôjsť ani k splateniu úveru.

Sumarizujúc uvedené, spoločnosť Strojárne Lipany ako spoločnosť, ktorá bola riadená zástupcami spoločnosti APIS, a ktorá existovala len niekoľko dní, uzavrela APISom Zmluvu o dielo v objeme 130 mil. Sk, a to napriek tomu, že predmetné stroje by si (s financovaním od Devín Banky) vedela zabezpečiť aj sama, aby si následne od Devín Banky - opäť zjavne personálne a ekonomicky prepojenej na spoločnosť APIS, požiadala o úver vo výške 160 mil. Sk, ktorý jej bol okamžite schválený (opakujeme bez toho, aby táto spoločnosť mala akúkoľvek úverovú, ale aj podnikateľskú históriu), z ktorých 130 mil. Sk ihneď previedla na účet spoločnosti APIS, ktorá dohodnuté strojné zariadenia nezakúpila, v dôsledku čoho sa úverový dlžník - Strojárne Lipany dostali do platobnej neschopnosti. Za týchto okolností je podľa mienky najvyššieho súdu potrebné dôsledne skúmať, akým spôsobom bol

Devín Bankou poskytnutý úver zabezpečený.

Ako najvyšší súd zistil, na zabezpečenie úveru vo výške 160 mil. Sk (napokon bolo čerpaných cca 134 mil. Sk) bolo zriadené záložné právo k nehnuteľnostiam spoločnosti Strojárne Lipany, ktorých hodnota podľa znalca Ing. Ľudovíta Koškára dosahovala iba 34 mil. Sk (zv. 28, č. l. 5704). Dokonca predmetné nehnuteľnosti boli v rámci neskoršieho výkonu exekučného práva Devín Bankou vydražené Mestom Lipany len za cca 7,7 mil. Sk (zv. 22, č. l. 4636, zv. 29, č. l. 5833). Okrem toho bol úver zabezpečený aj vlastnou nevyplnenou blankozmenkou spoločnosti Strojárne Lipany, ktoré zabezpečenie ale - s ohľadom na to, že spoločnosť žiaden ďalší majetok nevlastnila, bolo do značnej miery fiktívne (zv. 28, č. l. 5701). A hoci predmetom zálohu mali byť aj strojné zariadenia z Nemecka, k vzniku záložného práva nedošlo, nakoľko podľa čl. 4.3 Úverovej zmluvy bolo jeho zriadenie podmienené nadobudnutím vlastníckeho práva spoločnosťou Strojárne Lipany. Inými slovami, hoci Devín Banka mala vedomosť, že podľa Zmluvy o dielo má byť nákup a montáž strojov zverený spoločnosti APIS, aj tak sa uspokojila so (zjavne nedostatočným) záložným právom na nehnuteľnosti Strojární Lipany, a to všetko v situácii, keď čerpanie úveru nebolo vinkulované na dodávku a montáž strojov, resp. na vznik záložného práva k nim.

Aj v prípade tohto úveru platí vyššie uvedené, a síce že takto poskytnuté finančné prostriedky sa v čase vyhlásenia konkurzu v Devín Banke už nenachádzali. Ako sme to opakovane, vo vzťahu ku skutkom ÚZ B 1 - 2, ÚRS A 5.2, 7.2 a ÚRS B 4 vysvetlili, keďže spoločnosť APIS sa svojou pohľadávkou prihlásila do konkurzu Devín Banky, ale jej výška činila len 269 tis. Sk., vo zvyšnom rozsahu (cca 130 mil. Sk) predmetné prostriedky neostali na účtoch APISu (zv. 40, č. l. 7902; zv. 45, č. l. 9181 - 9182, 9220, 9224 - 9225). Navyše, v tomto prípade existuje záznam zo systému GLOBUS (vnútorného systému Devín Banky, ktorý eviduje všetky vydané príkazy na úhradu), podľa ktorého ešte v ten istý deň, ako spoločnosť APIS obdržala 130 mil. Sk od Strojární Lipany, tieto v rozsahu 30 mil. Sk previedla do spoločnosti Slovenská energetika (pozn. kde mali aj podľa výpovede Ing. L. zrejme slúžiť na účely rekonštrukcie hál) a v prípade ďalších 84,4 mil. Sk bol vydaný príkaz na ich prevod do spoločnosti Prvá líptovská, a.s. (zv. 28, č. l. 5751, 5754, 5755, 5767). Aj v tomto prípade sú teda aplikovateľné už rozvedené právne úvahy, podľa ktorých v konaní obžalovaných mohlo dôjsť k naplneniu znakov podľa § 250a ods. 2, ods. 5 Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 8 Tr. zák.

Na podklade týchto skutočností najvyšší súd podľa § 321 ods. 1 písm. b/, c/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok v rozsahu úveru ÚRS B 5 a vec podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátil špecializovanému súdu, aby ho znovu prejednal a rozhodol. Po vrátení veci bude úlohou súdu prvého stupňa z pohľadu vyvodenia trestnej zodpovednosti podľa § 250a ods. 2, ods. 5 Tr. zák. dôsledne sa vysporiadať s otázkou vedomosti obžalovaných o podmienkach pre poskytnutie/zabezpečenie úveru ÚRS B 5 (a to aj z pohľadu prepojenia obžalovaných na spoločnosť APIS, ktorá poskytnutý úver vo svojich dôsledkoch mohla čerpať, zásadné nedostatky pri schvaľovaní, ako aj pri zabezpečení úveru, rýchlosť, s akou bol úver schválený atď.), a predovšetkým s otázkou vzniku škody (a to taktiež vo svetle výpisu zo systému GLOBUS).

Na podklade týchto skutočností najvyšší súd rozhodol výrokom I. tak, že napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. b/, c/, ods. 3 Tr. por. zrušil u obžalovaných Ing. M. V., Ing. H. N., Ing. U. R., Ing. T. C. a Ing. U.K. v rozsahu bodov ÚZ B 1 - 2, ÚRS A 5.2 a 7.2, ÚRS B 4 - 5 a v tomto rozsahu vec podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátil špecializovanému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Keďže obžalovaná PhDr. R. V. sa v zrušenom rozsahu na predmetných skutkoch nemala podieľať, vo vzťahu k nej najvyšší súd výrokom II. odvolanie prokurátora podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.